VP MAGAZIN

28

FOILETON

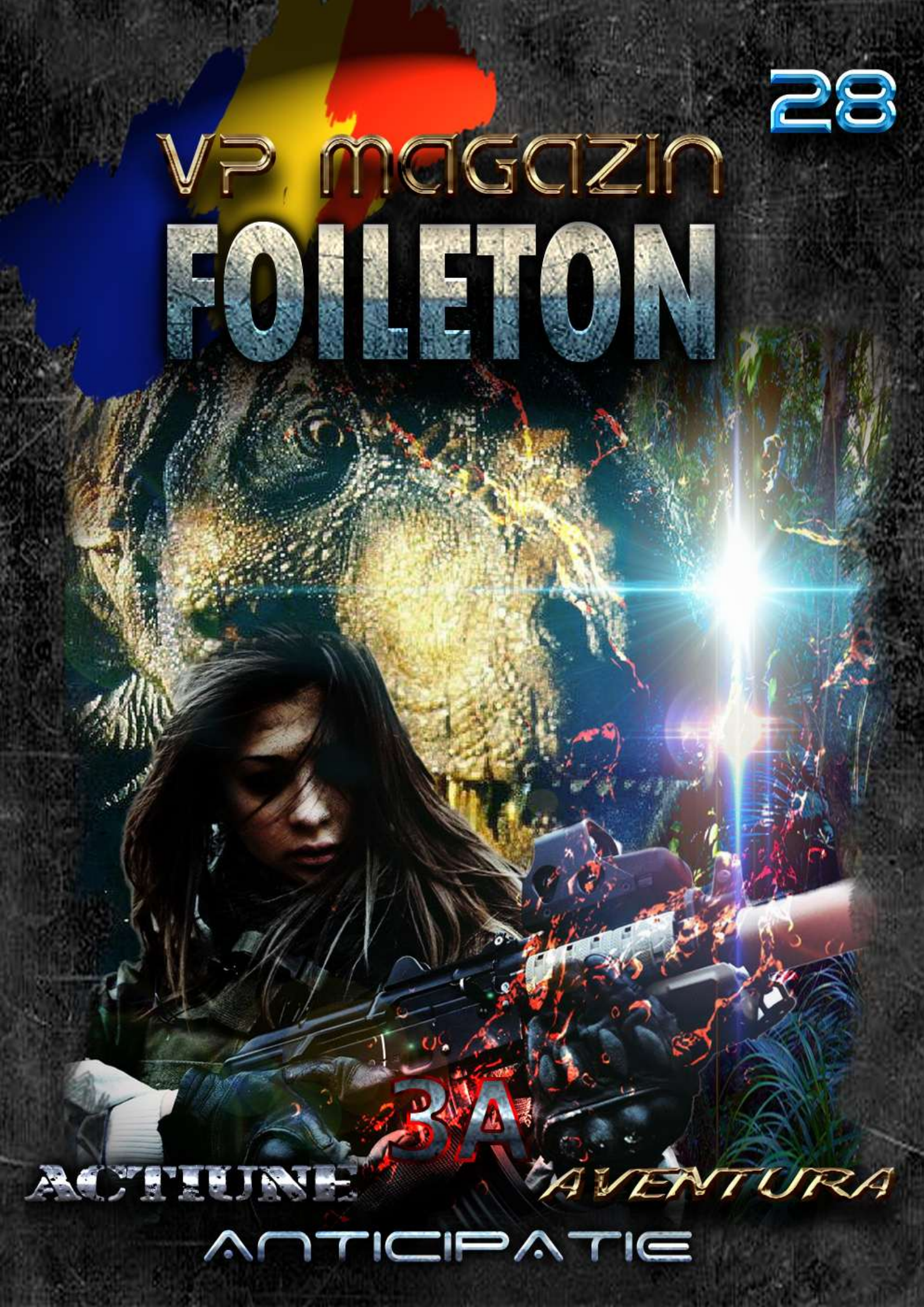

ACTIUNE AVENTURA

ANTICIPATIE

VP Magazin

FOILETON 3A

Acțiune – Anticipație - Aventură

Redescoperiți bucuria lecturii
cu foiletoane pentru toate gusturile!
O revistă virtuală
făcută de cititori
pentru cititori.
Lectură plăcută!

Echipa VP MAGAZIN

415 - LETOPISEȚ

NEW!

Florin Purluca
Detectiv

Tim SEVERIN
Expediția Sindbad
Capitolul 12

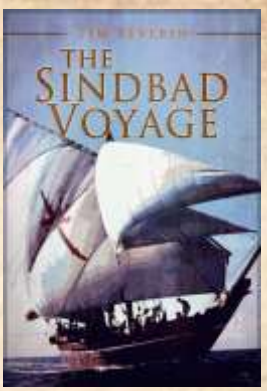

Sergiu Someşan
Dragonul cu aripi ascunse

NEW!

Sergiu Someşan
Pisica şi Capcaunul

RYAN CLIFFORD
Combat Temporal
Episodul IV

Keith DOUGLASS
Numărătoare inversă
Episodul X

Luminița DOBREA
KRAKSTAR
Episodul IV

G. Dankworth-Chadwick
Furtună peste Staked Plains
Episodul IV

Michael Palmer
Frăția asistentelor
Episodul VI

BD
Team RAFALE
Hăituială în Afganistan
Episodul 2

Letopiseț 415

„Şi căzu trupul lui cel frumos ca un copaci, pentru că nu ştiuse, nici să împrilejise sabia lui cea iute în mîna lui cea vitează. Şi-i rămase trupul gol în pulbere aruncat, că aşa au lucrat pizma încă din'ceputul lumii. Că pizma au pierdut pe mulți bărbați fără vină, ca şi acesta. […] Şi rămaseră creştinii şi mai strîns Țara Românească săraci de dînsul".

„…Şi învrăjbiră pre Başta cu Mihai-vodă. Atunce să veseliră toți ardelénii, iar lui Mihai-vodă îi sosea pieire, că nu ştiia nemic de acéstea. Însă oarecine spuse lui Mihai-vodă de toate cîte i să făcea şi ce i să rădica asupră. Şi întîi nu crezu, iar apoi adeverind, degrab trimise de-şi strînse oştile, fiind Başta Giurgiu pînatuncea tot cu el, şi grăbi de să loviră cu oştile ungureşti la un loc ce să chiamă Mirăslău. Şi fu izbînda lui Mihai-vodă, septembrie 8 dni, 7108.

De acolo să rădicară şi veniră în luncile Turdii şi déte mulțumită lui Dumnezeu. Şi mérse Mihai-vodă la Başta Giurgiu de i să rugă să-i dea cîtăva oaste ajutor ca să să ducă la Făgăraş, să scoață de acolo pre doamnă-sa şi pre fie-său Neculai-vodă, că era acolo închişi de unguri de cîtăva vréme. Iar Başta Giurgiu, fiind amestecat cu ardelénii cu multe sfaturi réle şi ficléne spre Mihai-vodă ca să-l omoare, ci din gură i să făgădui să-i dea némți ajutor.

Iar Başta făcînd meşteşug hiclean, că zise lui Mihai-vodă ca să-şi trimiță toate oştile înainte la Făgăraş, numai să rămîie el cu curtea lui şi, trecînd cîteva zile, îi va da ajutor. Şi după cuvîntul lui cel hiclean făcu aşa. Oh, bun prilej îşi făcu Başta spre piiarderea bunului şi viteazului Mihai-vodă!

Iar cînd fu într-o dimineață, văzu Mihai-vodă oastea nemțească viind către cortul lui, unii călări, alții pedestri, şi socoti Mihai-vodă că acestea sunt ajutor lui, şi nimica dedînşii nu se temea. Iar ei, procleții, nu au fost ajutor, ci vrăjmaşi. Şi deacă văzu că sosesc, ieşi Mihai-vodă din cortu-său înaintea lor vesel şi le zise: "Bine-ați venit voinicilor, vitejilor". Iar ei să repeziră asupra lui ca nişte dihănii sălbatice, cu săbiile scoase. Ci unul déte cu sulița şi-l lovi drept în inimă, iar altul degrab îi tăie capul.

Şi căzu trupul lui cel frumos ca un copaci, pentru că nu ştiuse, nici să împrilejise sabiia lui cea iute în mîna lui cea vitează. Şi-i rămase trupul gol în pulbere aruncat, că aşa au lucrat pizma încă din ‘ceputul lumii. Că pizma au pierdut pre mulți bărbați făr’ de vină, ca şi acesta.

Căci era ajutor creştinilor şi sta tare ca un viteaz bun pentru ei, cît făcuse pre turci de tremura de frica lui. Iar diavolul, cel ce nu va binele neamului creştinesc nu l-au lăsat, ci iată că cu meşterşugurile lui au intrat prin inima celor hicléni, pîn-îl déderă şi morții. Şi rămaseră creştinii şi mai vîrtos Țara Rumânească, săraci de dînsul. Pentru aceasta, dar, cade-să să blestemăm... pre Başta Giurgiu, căci au ascultat pre domnii ungureşti, de au ucis pre Mihai-vodă făr’ de nici o vină.

Unii ca aceia să fie anathema! Adevăr, acel Başta însă ş-au luat plata de la împăratul Rodoful, că l-au belit de viu la foale, precum scrie, că cine sapă groapa altuia, el cade într-însa.

Pîn-aici s-au sfîrşit toată jitiia răposatului Mihai-vodă. Şi au domnit Mihai-vodă ani zéce.”

** Fragment din Letopisețul Cantacuzinesc-jumătatea sec al XVII-lea **

“...se zice că Românul (Mihai Viteazul - n.n.) este foarte tare şi că planurile lui cresc potrivit cu izbînzile..”

** Henric al IV-lea, rege al Frantei (1593-1616) **

“... un bărbat vestit şi ales prin naştere, cît şi prin statura lui mîndră. De asemenea era vrednic de lauda cea mai mare prin virtuțile cele mai alese, prin marea sa evlavie către Dumnezeu, prin iubirea de țară, prin bunăvoința față de cei deopotrivă cu el, în sfîrşit față de toți, prin dreptate, adevăr, statornicie, mărinimie şi deprinderea altor virtuți de acest fel. Pe lîngă acestea, era drag tuturor celor buni pentru darurile înalte ale sufletului lui nobil cu adevărat, pornit chiar prin fire să săvîrşească isprăvi grele, ca şi prin cuvîntul său, care, de cîte ori era nevoie şi chiar fără pregătire dinainte, îi ieşea din gură blînd şi înțelept.”

** Baltazar Walter Silezianul, "Scurta şi adevărata descriere a faptelor săvîrşite de Io Mihai, Domnul Țării Româneşti", apărută la Gorlitz, 1599 **

“Este un lucru demn de cea mai mare considerație şi de glorie eternă, întrucît ceea ce nu au putut realiza atît de mulți împărați, regi şi principi a izbutit un Mihai, cel mai neînsemnat şi mai sărac dintre duci, anume să învingă oştile marelui Sultan.”

** Edward Barton, agent englez la Istanbul, 7 noiembrie 1595 **

“Nu pot sa nu vă comunic că din zi în zi creşte teama atît în pieptul cît şi în sufletul fiecăruia, din cauza marii valori pe care o demonstrează în aceste părți ale Europei, acest nou Alexandru (cel Mare), căruia îi spune Mihai Voievodu.”

** Misionarul franciscan la Constantinopol, Eustachio Fantena, 17 octombrie 1958 **

FRAGMENTE DIN CORESPONDENȚA POLITICĂ A LUI MIHAI VITEAZUL

Scrisoarea lui Mihai Viteazul către Hatmanul polon Stanislav Zolkiawski, castelan de Liov, referitoare la bătalia de la Calugăreni (12 septembrie 1595)

"Ioan Mihai din mila lui Dumnezeu, palatin ereditar al Țării Româneşti.

Strălucite şi mărite hatman de cîmp, prieten al nostru sincer iubit.

Ne-a scris Domnia voastră, ca să vă înştiintam mai sigur despre oştile turcilor. Deci să stiți că ne-am bătut cu turcul, înainte de vreo trei săptămîni în țara noastră la Călugăreni, în care bătălie bunul Dumnezeu ne-a ajutat nouă creştinilor într-un chip minunat. Au fost tăiați mai întîi trei paşi şi mai mulți ceauşi, dintre care vreo cîțiva au fost prinşi chiar vii. Am înțeles apoi de la prizonierii mai proaspeți că în lupta aceea au căzut 7000 de turci, iar ceilalti îngroziți pînă în suflet, printre care însuşi Sinan Pasa, se pregăteau să-şi întoarcă paşii spre Dunare. Adevărat că noi înşine i-am lăsat lui calea slobodă în țara noastră, şi asta din pricină că în vremea aceea oştirea noastră se împuținase peste socoteli.

Cînd au cunoscut turcii acest lucru, au întins-o spre Bucureşti. Şi trupele lor sînt acum astfel împărțite: cu Mehmed Paşa la Bucureşti sunt 10000 ocupați cu construirea acolo a unei fortărețe. Iar cu Sinan Paşa şi Hasan Paşa sunt în jur de 30000 care în ziua aceasta au plecat spre Tîrgovişte. Întreaga oştire nu trece de 40000. Luptători abia sunt douăsprezece mii, căci ştim sigur că ieniceri abia de sunt o mie două sute, numărîndu-i şi pe recruții agemoglani. De bună seamă că au fost adunați la noi înainte ca turcii să ajungă la Tîrgoviste patru prizonieri, printre care unul era başceauş. Acestia, punîndu-i la chinuri au fost întrebați: cum se face şi de ce s-a ridicat Sinan Pasa şi ceilalți împotriva ținuturilor noastre cu trupe militare aşa puține? Fiecare dintre ei dădea răspuns asemenător: fără îndoială de aceea sînt aşa puține trupe, pentru că se nădăjduia pe curînd pe ajutorul Hanului tătarilor, asa cum i-a fost trimisă poruncă

aspră de la Împaratul turcilor. Însă acesta lipseste pînă acum. Care lucruri îi dau multă grijă lui Sinan Pasa. Adeseori a cerut ajutoare de la Marele Împarat, însă nimic nu i s-a trimis. Căci oastea cea mare a trebuit să fie trimisă împotriva persanilor, care îi dau de furcă zdravan. Apoi o altă oaste mai mică, împotriva francilor, care tot aşa îi macină cumplit forţele pe mare.

Acestea pe care le socotim sigure vi le înştiintăm Domniei Voastre şi cît mai stăruitor vă rugam ca pe acestea să le cîntăriţi în inima voastră şi să ne trimiteţi cît mai curînd ajutoare, nouă creştinilor, căci niciodată nu va fi mai uşor decît de astă dată să putem să-l zdrobim pe vicleanul duşman pînă la capăt, numai dacă aţi voi să ne sprijiniţi cu trupe auxiliare. Eu fireşte, cu toate că doresc peste măsură să mă năpustesc iarăşi asupra duşmanului, socotesc totuşi că trebuie aşteptat ajutorul altor creştini. Iarăşi şi iarăşi vă rugăm stăruitor să vă îndurați de treburile creştineşti şi să stingeţi focul care arde păretele vecinului, înainte ca el să vă ajungă pe voi. Asta într-adevar vă rugăm, înainte de toate, că dacă aţi hotărît să ne aduceţi ajutoare, ca să fim asiguraţi de asta cît mai tare şi să fie limpede pentru noi voinţa Domniilor Voastre.

Dat în lagărul de la Dîmboviţa la 12 septembrie 1959."

Mihai Viteazul vesteste comisarilor imperiali şi împăratului Rudolf al II-lea despre victoria de la Selimbar (4 noiembrie 1599, Bălgrad - Alba Iulia)

"Şi-a răzbunat, în sfîrşit, odată Măria Ta jignirile de atîtea ori aduse, nu ştiu de ardeleni sau de craii lor, Măriei Tale şi întregii Case de Austria, prin mine, la 28 ale lunii trecute, cu fierul, căci cardinarul Bathory mi-a ieşit înainte în pădurile Sibiului în cîmp cu toate rîndurile tării, mai ales cu oaste de strînsură şi tărănească, neavînd oaste cu plată. Şi, pentru că, după ce prea-luminatul domn nunţiu al papei a stăruit îndeajuns, şi de prisos, pentru pace între cele două tabere acum gata de luptă, el n-a vrut cu nici un chip să plece din ţară, deşi era prinţ intrat fără drept, şi să se dea în lături înaintea dreptului Măriei Tale, ci se laudă că va cerca norocul cu armele. Ci eu, cu credinţă în Dumnezeu, cel mai mare răzbunător al călcării de jurămînt, şi răzimat pe dreptatea Măriei Tale, m-am luat la luptă cu el.

Şi acela, despoiat de toată tabăra lui, a fost pus pe fugă de mine, cu toată oastea lui, nu fără mare durere a sufletului meu pentru risipa sîngelui vărsat de cîteva mii de creştini, căzuţi de amîndouă părţile. Astfel la 1-iu noiemvrie, în ziua Tuturor Sfinţilor, am luat în stăpînire ca biruitor Bălgradul, Scaunul Crailor Ardealului. Acestea am voit să le dau de ştire Măriei Tale prin chiar ştafeta mea; celelalte le voi face cunoscut Măriei Tale mai pe larg cu supunere în curînd, prin nişte fruntaşi ai Ardealului şi Ţării Româneşti. Dumnezeu să te ţie mulţi ani pe Măria Ta biruitor în fericire.

În Bălgrad, 4 noiemvrie, anul Domnului 1599.
Al Măriei Tale şerb,
Mihail Voevod"

Mihai Viteazul anunță comisarii imperiali privind alungarea lui Ieremia Movila de pe tronul Moldovei şi motivele acestei acțiuni (20 mai 1600, Hotin)

"Gonind din Scaun pe Ieremia-Vodă şi luînd țara în stăpînire, am crezut că trebuie să iau şi rămăşitele razboiului, şi l-am urmărit pe Ieremia acela cu armele pînă la hotarul Podoliei. Şi, prinzîndu-l din cale în fuga lui, am bătut oştile cu omor mare. El însuşi şi-a căutat mîntuire în fugă, împreună cu Sigismund Bathory, trecînd apa Nistrului. Acuma, deci îndeplinind aceste lucruri cu noroc, cu ajutorul lui Dumnezeu, şi savîrşind cu ostenelile mele ce trebuia pentru mîntuirea Creştinătății, avem țara aceasta toată supt puterea Măriei Sale. Acuma numai de atîta ne ținem ca, împărțind pretutindeni oştile noastre să silim pe locuitori la supunere. Şi nu vom mai zăbovi aici multă vreme, ci ne vom întoarce îndată în Ardeal pentru a pune la cale celelalte lucruri, şi ne şi găsim pe drum. De aceea am voit să vă aduc la cunoştintă acestea Domniilor Voastre, ca să înțelegeți că nu lăsăm la o parte nimic din ce priveşte mîntuirea şi înaintarea foloaselor Creştinătății. Altfel dorim a fiți Domniile Voastre sănătoşi.

Din lagărul nostru la hotarele Moldovei, lîngă cetatea Hotinului,
pe apa Nistrului, 20 mai 1600".

Din memoriul lui Mihai Viteazul adresat ducelui Toscanei la 3 februarie 1601

"...Acum oricine poate vedea cîtă muncă şi osteneală am îndurat şapte ani de-a rîndul şi cîtă slujbă am făcut creştinătății, căci am luat de la turci 100 de tunuri şi am ocîrmuit trei țări: Țara Românească, Transilvania şi Moldova; şi am adus Măriei Sale Împaratului 200 de mii de oameni de luptă, pedestraşi şi călări, cu care am fost totdeauna gata să slujesc Măriei Sale. Acum am ajuns la acest sfîrşit, pierzînd tot ce cîştigasem din zilele tinereții pînă la bătrînețe, şi țări, şi averi, şi soție şi copii, dacă le-aş fi pierdut din cauza duşmanilor sau dacă mi-ar fi fost luate de duşman, nu m-ar durea atît cît mă doare, fiindcă au fost făptuite de aceia de la care aşteptam rezim şi ajutor. Dar Dumnezeu le vede. În vremea aceasta, oricine poate vedea că n-am cruțat nici cheltuieli, nici osteneala, nici sînge, nici propria-mi viată, ci am purtat războiul foarte mult timp, cu sabia în mînă însumi, fară să am nici fortărețe, nici castele, nici oraşe, nici cel puțin o casă de piatră unde să mă retrag, ci, abia una singură pentru locuință. Nu am pregetat să mă alătur cu puterile mele şi cu cheltuieli uriaşe pentru creştinătate, nefiind cunoscute de nimeni, şi nici nu le-am făcut silit de cineva, ci ca să am şi eu un loc şi un nume."

Capul de la Torda

-Adrian Paunescu-

Capul lui Mihai Viteazul
De la Torda se ridică
Şi întreabă de ce ţara
A rămas aşa de mică
Şi Cîmpia Tordei triste
Îi răspunde lui cu jale :
Fiindcă astăzi ducem lipsa
Capului Măriei Tale...

Nu mai acuzaţi străinii
Că ne taie Domnitorii
Că intimidează ţara
Cu guverne provizorii
Eu atît-aş vrea să aflu
Arătîndu-ne obrazul
Totuşi unde-au fost Românii
Cînd a fost tăiat Viteazul ?

Nu voi consuma otrava
Pentru niciun fel de Basta
Totuşi unde-au fost ai noştri
Şi atunci şi-n vremea asta
Cum se-ajunge pîn' la gîtul
Voievodului de Ţară
Dacă nu-s trădări acasă
Lîngă ura de afară?

Nu mai acuzaţi străinii
Că ne taie Domnitorii
Că intimidează ţara
Cu guverne provizorii
Eu atît-aş vrea să aflu
Arătîndu-ne obrazul
Totuşi unde-au fost Românii
Cînd a fost tăiat Viteazul ?

Capul lui Mihai Viteazul
Ne-a lăsat numai cu trupul
Nu contează că străinii
Nu aveau nici pic de scrupul
Eu de-o singură-ntrebare
Mă scîrbesc şi mă mai mînii
Totuşi unde-au fost Românii?
Totuşi unde sînt Românii?

Pro Arte

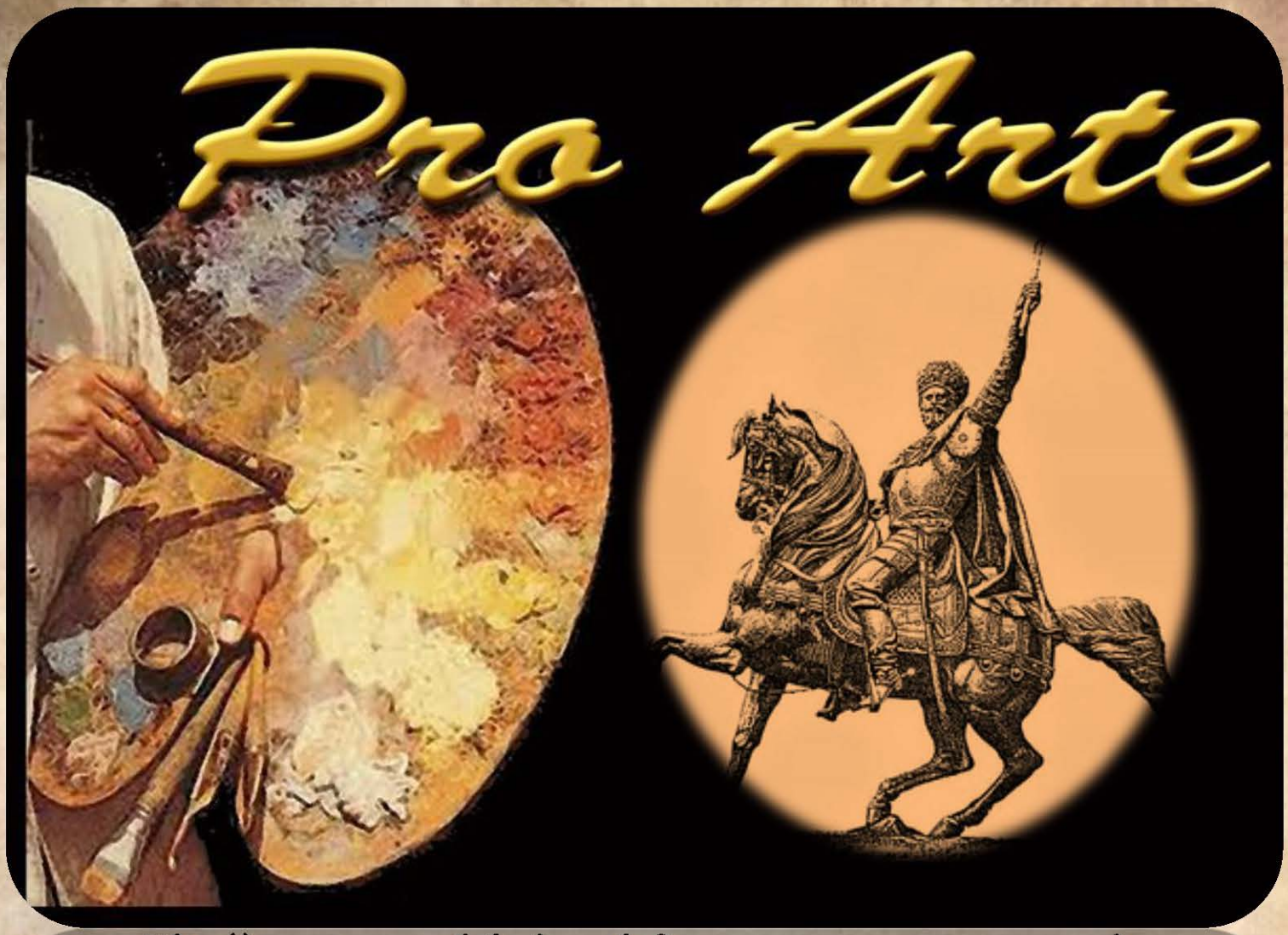

Şi căzu trupul lui cel frumos ca un copaci...

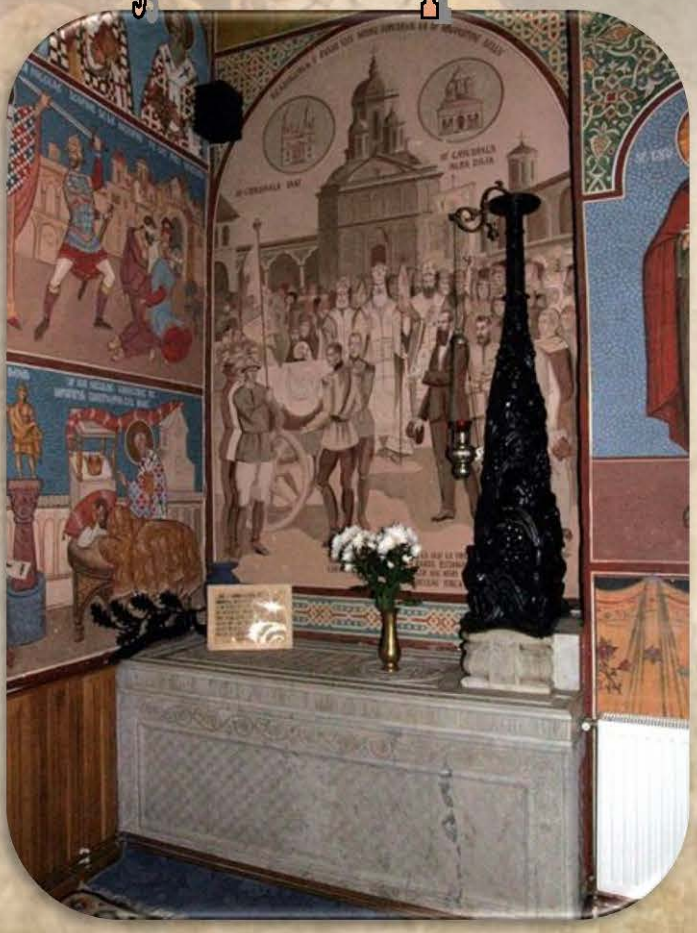

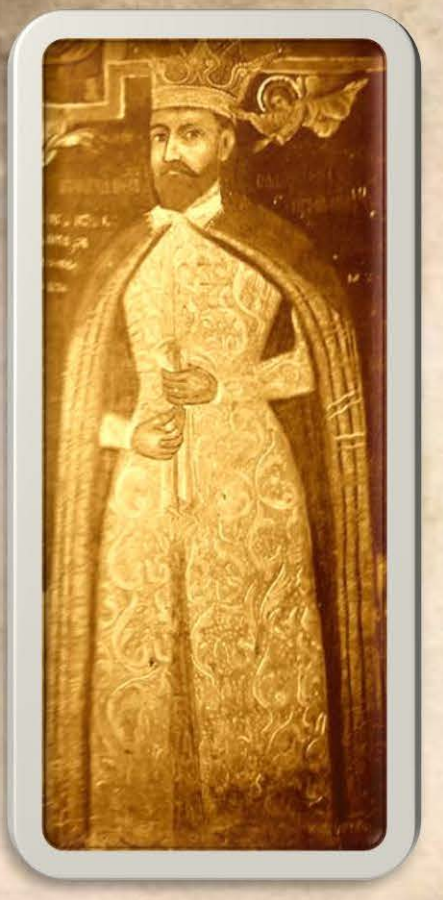

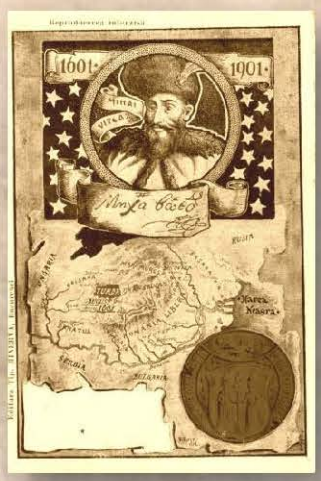
1601
1901
Mihai Viteazul

MICHAEL WAIVODA WALACHIA TRANSALPINA VTRAQVE FORTVNA INSIGNIS ET IN VTRAQ EADEM VIRTVTE AT. XLIII
cum priuil. S.C.æ.M.ti

FLORIN PURLUCA

DETECTIV

FLORIN PURLUCA

DETECTIV

Călătoria s-a dovedit destul de lungă, respectând faptul că nu m-a costat decât un amărât de bănuț. Ambarcațiunea, un feribot cu tăblăria ruginită și vopsită prost, a despicat crestele valurilor îndrăznețe bălăngănidu-se mai ceva decât un dop de plută. Era vreme prielnică chiar și pentru vărsat. Amurg, pasageri puțini, deci nimeni n-ar fi putut să se plângă dacă suferea din pricina răului de mare. Îți era frică să respiri adânc, de parcă ceața lăsată peste luciul sticlos al apei ar fi fost o adunătură de spirite pregătire să-ți posede plămânii. Dar dacă te-ai fi uitat mai bine și n-ai fi fost prea slab de înger – poate dacă erai un bătrân lup de mare – vedeai în ceața aceea nimic altceva decât praful albicios al zeilor care își scuturã ceva covoare zdrențuite prin ceruri.

A durat o vreme până să disting licuricii iridescenți. Luciole multicolore, raze pâlpâitoare ale stâlpilor fixați în buza docului – drepți, subțiri și lungi, ca niște creioane colorate cu vârfuri lucitoare.

Cei doi îndragostiți au chicotit (el și-a trecut mâna jucăușă prin părul ei), iar bătrânul aflat la două scaune de mine a rămas impasibil la luminile Portului Vechi, plictisit, cu pălăria-i zdremțuită și soiasă trasă până aproape de vârful nasului. Mai era doar cârmaciul feribotului, un tip înalt și solid precum o casă din cărămidă. Stătea într-o rână, cu mâna dreaptă pe cârmă și stânga proptită în marginea de fier a balustradei. Tocul pistolului îi înghiontea coastele, pentru că la intervale scurte de timp trăgea de ham, căutând să-l așeze mai bine. Purta un pulover gri, marinăresc, care pentru oricine altcineva ar fi fost bun de pardesiu. Așa de mare era și, la câtă lână fusese folosită pentru lucrătura grosolană, probabil cântărea cât un berbec.

Apele încă dansau, la fel și feribotul, dar o făceau într-o manieră plăcută, dedublând zborul lin al pescărușilor. Cineva aruncase un văl de pânză sângeriu peste mărgeaua uriașă de pe firmament, mai adineaori în culoarea aurului. Am

apucat poza și am scos-o la vedere. În lumina fadă a felinarului umbrele jucau pe chipul ei, îmbătrânind-o, dar chiar și-așa, tot era o femeie frumoasă. O frumusețe de duzină, totuși, cumva aparte. Avea o licărire vie, în ochii aceia din sidef, care migrase pe hârtia fotografică. Nu clipea, dar te-ai fi așteptat s-o facă dintr-o clipă în alta. Am ascuns-o, la locul ei, în buzunarul vestonului.

M-am uitat la ceas, deși știam că n-avea rost. Amurgurile din astfel de locuri îngheață timpul. Ambarcațiunea s-a prelins pe lângă linia bazinului portuar și cârmaciul solid a azvârlit peste bord un șarpe negricos, împletit din cânepă groasă și roasă pe alocuri. Sfoara a plescăit atunci când s-a lipit de lemnul unsuros al docului. Bărbatul a mai dat peste cap o punte îngustă, care ne-a permis să trecem dintr-o parte în alta fără prea mari jocuri de echilibru.

Am plecat, fără să mă mai uit în urmă, fără să-mi pese încotro apucaseră ceilalți pasageri. Străzile înguste, sinuoase, pavate cu piatră sfărâmată, mi-au arătat calea înspre miezul Orașului Port. Eram călăuzit de lumina slabă a felinarelor. Mirosea a petrol ars de la lampadare, a sare și grăsime de pește încinsă pe jar de la cârciumile din apropiere, și-a distilat din trestie de zahăr. Firma unei locande scârțâia discret, arareori, atunci când se îngâna cu vântul. M-am apropiat de intrare și-am împins ușa cu sfiială. Prăjeala, vorbele înfundate și izul romului de proastă calitate s-au prăvălit peste mine ca unda unui leviatan. Părea un loc prielnic, un loc în care clienții obișnuiți aveau urechi fine și ochi ageri. Tocmai ceea ce căutam eu, un detectiv particular, c-o misiune precisă.

Am intrat. M-am proptit în cel mai apropiat scaun liber și mi-am comandat ceva de băut. Viața s-a trezit în mine după primul pahar. Am mai cerut unul. De la câteva scaune distanță mă priveau doi ochi proptiți în colțurile înguste ale unor găvane mărunte, întunecați precum noaptea proaspăt prăbușită peste oraș. S-au dat mai aproape. Am spus că sunt în trecere, că am doar câteva întrebări și doi, trei bănuți de cheltuit. Arătarea a luat poza. A stat o vreme nemișcată, a privit-o, pierdută. S-a auzit un zgomot ca de sticlă spartă – vreun pahar scăpat la beție, am presupus, pentru că nu m-am deranjat să aflu – și dușumeaua gemând sub greutatea mai multor pași, urmați de vorbe scurte, înțepătoare. Un clinchet de parale.

Mi-a înapoiat poza. Cât mi-a luat s-o pun la locul ei, aproape că s-au lipit de mine, ochii aceia ascuțiți. Abia atunci am putut să descopăr că aveam lângă mine un diavol lucitor de mare. Unul subțire, cu piele proaspătă, nas ascuțit și buze la fel de subțiri cât dunga unei foi de ziar. Putea să fie tânăr, de până-ntr-o sută de ani, putea să fie bătrân, chiar de o mie de ani, dar n-ai fi putut să pricepi una ca asta. Așa sunt dracii de mare, știu să se preschimbe după cum vor. Mi-a spus că n-o cunoaște și că-i datorez doi bănuți pentru deranj. Ochii i-au sclipit, două stele oglindite în luciul mării.

– Nț! am mârâit. Pentru doi bănuți trebuie să te străduiești mai mult.

Limba i s-a plimbat peste cununa de colți mărunți și încârligați, înșirați de-a lungul unor gingii vinețiii. Cute discrete au împodobit nasul, atunci când s-a încruntat. S-a dat cu mult mai aproape, atât de aproape, încât am putut să gust putoarea care-i ieșea din gâtlej. Un damf de carne de om râncezită mi-a gâdilat nările.

– Hanul lui Tasuc, două străzi mai jos, mi-a șoptit diavolul cu limba despicată. Întrebi de Gus, te-am trimis eu.

A întins mâna lucioasă, i-am dat banii. Palma i-a înghițit numaidecât, după care s-a dus la locul lui, câteva scaune mai încolo, mai mult plutind decât mergând. Am lăsat un bănuț pe tejghea, pentru băutură, am dat și al doilea pahar pe gât, apoi m-am făcut una cu smoala de afară.

Un om-șobolan trudea la o ciozvârtă friptă, în spatele unor lăzi din lemn mucegăit. Și-a dezvelit colții, atunci când m-a zărit rezemându-mă de linia unui felinar, fumând o țigară egipteană. Coada a biciuit pavajul pătat de sânge și untură de pește, a plesnit sec și creatura s-a prelins în burdihanul puturos al Orașului Port, printr-un intrând de canalizare. M-am apropiat. Deși n-o vedeam, perechea de bobițe negre, simțeam cum mă fixa. Am scos poza. Nevoia primară de-a mă asigura. Poți spune multe despre oamenii-șobolani, dar nu că-s prefăcuți.

– Miroși a drac de mare! a cârâit omul-șobolan.

– Tocmai am stat la taclale cu unul.

Dincolo de pelicula de întuneric s-a auzit un râcâit, un trosnet – ca de os rup –, și-o pereche de fălci puternice plescăind.

– Vezi-ți de treabă, detectivule! Problema te depășește.

– Ai văzut-o, cumva?

– Poate!

O mânuță cu degete lungi, arcuite precum încheieturile unui moș reumatic, a tăiat linia obscură a gurii de canal. Unghiile, ascuțite întocmai ca niște cuie, au început să gâdile aerul. I-am dat un bănuț. Mi-a mulțumit, pe limba lui, apoi a râgâit. M-a cuprins un fior, a urcat din stomac, ca un vârtej. De când mă știu n-am suportat carnea de câine, râncezită ș-apoi friptă. Am plecat cât am putut de repede, riscam să-mi întorc stomacul pe dos. În urma mea s-a auzit glasul ascuțit al gherlanului:

– Intră la Hanul lui Tasuc, detectivule!

Și lumea din canal a murit într-o liniște de mormânt.

Mi-am târșâit umărul vestonului de peretele aspru al unei clădiri, unduindu-mă, de parcă aș fi fost rănit, de parcă aș fi încercat să-mi țin mațele să nu mi se reverse prin abdomenul desfăcut de lama tăioasă a unui șiș. A trebuit să vărs ca să-mi vin în fire. Nenorociții de oameni-șobolani, cu obiceiurile lor culinare. M-

am tras deoparte, în perdeaua radiantă a unei firme luminoase. Galbenul lămâi s-a lăsat peste mine, adâncind și mai mult umbrele proaspetei suferințe. Cu litere de-o șchioapă, deasupra capului meu greu, stătea scris:

„HANUL LUI TASUC
mâncăruri și muzici
numai bune pentru inima umblătorului”

Pentru cât îi pomeniseră toți numele, era o locandă cam îngrămădită. Ferestre mici, ca niște ochi de porc îndesați, și o ușa din lemn vechi, ținută de două balamale din fier masiv și bătute cu bonturi grosiere din fier. Ușa era trasă – poate chiar zăvorâtă – dar prin ochii de porc, căscați cam de-o palmă, răsunau voci colorate și-o orchestră. M-am ridicat în capul oaselor, m-am scuturat. Mi-am dres pălăria, mi-am verificat elixirele. Erau toate, tefere, la locul lor.

Am urnit-o cu dificultate. Părea să aibă mai curând greutatea unei pietre funerare, decât greutatea unei porți din lemn. Hanul era plin ochi, muzica în surdină. Lumina slabă de la cele câteva lampadare, înecate în fumul gros cât plapuma, cădea peste mănunchiurile de mese rotunde și scaune. Dimprejurul lor se ospătau mușterii de toate națiile. Am tăiat sala înspre tejghea, de vreme ce doar acolo m-aș fi putut strecura cumva să pot prinde un locușor. Am îmbrâncit pe unul care-mi stătea în cale și i-am simțit privirea rece în ceafă, ca o bucată de gheață, cât timp m-a urmărit. Nici măcar nu m-am silit să-l privesc mai mult decât în treacăt.

M-am agățat de-un colț de tejghea. După câteva minute a venit o șopârlă. Avea ochii bulbucați, pielea numai bună de făcut portofele și colți ascuțiți ca niște ace zdravene pentru cusut cojoace. Limba nu-i stătea locului nicio clipă.

– Ce ssservește domnul?

L-am privit lung, de după borul îngust al pălăriei, pufăindu-mi egipteanca în sictir. A fost la fel de impresionat ca dulapul din spatele lui.

– Fii bun și scutură-mi sticla aia de praf! i-am spus.

Saurianul s-a întors, a privit lung înspre raftul ticsit cu sticle din spatele său. Mâna i-a plecat înspre cea mai apropiată licoare chihlimbarie. L-am oprit.

– Nț! Nu aia, cealaltă, un pic mai sus. Appleton Estate!

– Oh! Domnul are gusssturi bune...

Mi-a turnat un rând. Aroma de caramel m-a înhățat de nări și m-a izbit cu botul de tejghea. Furtuna din stomacul meu avea nevoie de licoare ca aripile unei ciocârlii de aer. Nici măcar n-am respirat primele două pahare. Am aruncat doi bănuți.

– Ești un hangiu pe cinste!

Șopârla s-a arătat încântată de compliment. A executat un sfert de reverență. Mâna a măturat bișțarii.

– Domnul essste mult prea generosss.

– Nici vorbă! I-ai meritat din plin. Am mai scos o egipteancă din tabacheră și „limbă-ageră” s-a învoit să mă servească cu un foc. Îl caut pe Gus, i-am spus. Se întâmplă cumva să-l cunoști?

A dat din cap, ca o balanță pe masa unui negustor:

– În ce problemă doreșșșste domnul sssă-l cunoasssscă?

– Nimic complicat. Simple curiozități.

– Cine-l recomandă pe domn?

Abia atunci am realizat că nu reținusem numele dracului de mare. Dacă stăteam să mă gândesc mai bine, nici măcar nu mi-l spusese. Mi-am încercat norocul:

– Un diavol de mare, două locande mai sus.

– Gusss cunoașșșste mulți diavoli de mare, în toate locandele de prin tot Orașșșul Port.

– Las-o baltă, Gus! Am scos poza. Îți spune ceva?

Ochii saurianului s-au transformat în două linii sublime, limba a schițat un șuierat ascuțit și alungit, aproape amenințător:

– Șșșterge-o, amice!

Am scos un bănuț, i-am făcut vânt pe deasupra tejghelei. A sfredelit aerul ca o sfârlează și l-a izbit în piept. S-a rostogolit și s-a pierdut, pe undeva, pe după mobile.

– Acum, că tot îmi ești dator cu un gologan, cred c-am să mai vreau un pahar cu rom. Ce zici?

N-a mai zis nimic, dar a fluierat. Nu mai văzusem până atunci șopârle care să fluiere. Cu două degete înfipte în botul ascuțit, pauza dintre colți a produs un zgomot tăios, continuu. M-a amuzat. O chestiune interesantă, pe care n-o vezi în fiecare zi. Zece secunde, sau poate douăzeci, și lângă mine s-au ridicat două umbre.

– Care parte din *șterge-o* n-o pricepi? mi-a spus una dintre gorile, cea mai coaptă de vreme.

Tâmplele-i erau argint viu. Sticla ochilor tocită, veche, cam de-o seamă cu nisipul din care fusese turnată. Arăta și mirosea ca o maimuță bătrână – spre deosebire de cealaltă primată, care duhnea a băutură și vigoare –, dar tunurile care-i atârnau în loc de mâini te făceau să te gândești de două ori înainte să-ți scuipi vorbele.

I-am zâmbit, pentru că era cu două capuri mai înaltă și-și încovoiase spinarea pentru ca să ajungă nas în nas cu mine; și pentru că am presups că rânjetul meu sfidător avea s-o scoată din pepeni.

– Cunosc pe cineva care te-ar putea doborî doar dintr-o singură lovitură! i-am spus, cu arcușul buzelor încordat la maxim. Poate am să vă introduc, cândva.

– Nu mai spune!

A rânjit, forțându-i pe Gus și cealaltă gorilă să facă întocmai. Umărul i-a jucat prin semiîntunericul hanului și am simțit o amorțeală în ceafă. M-a ridicat, la fel de delicat cum ar fi făcut-o brațul unei macarale. M-a purtat prin mulțime, afară, ca pe-un pisic puricos. Mușteriii m-au privit amuzați, hlizindu-și mutrele înecate în aburii de distilat de melasă.

– Domnișoara Alice nu vrea să fie deranjată! m-a lămurit gorila. Pricepi?

După ce-am aterizat cu fundul pe pământ, și abia după ce m-am ridicat în picioare, am putut să-i explic:

– N-am s-o rețin prea mult. Știi, domnișoara poate c-a uitat, dar are niște datorii. Puțin cam mari, chiar și pentru gustul unor prieteni înțelegători, așa cum are dânsa, și care, întâmplător, m-au rugat să-i transmit un mesaj.

– Dispari! m-a sfătuit gorila. Până nu-ți înfund nările!

Ușa a bubuit în urma lui.

A trebuit să-mi caut pălăria, s-o scutur, abia apoi s-o pun la locul ei și să-mi verific pentru a doua oară – într-o singură seară – elixirele. Am luat un flaconaș. „Verdele” mă face să sufăr mai puțin, dar situația-mi cerea folosirea „albastrului”. Gorilele erau destul de solide și poate nu singurele din încăpere. Am preferat să nu-mi asum riscuri. Am golit o sticluță, m-am rătăcit în beznă, o clipă, apoi s-a pornit durerea. Cumplită și iute ca flăcările infernului. Oasele și carnea creșteau în mine, de parcă fusesem pus la dospit în dogoarea soarelui arzător de august. Mușchii plesneau pe sub piele ca niște bice și mă usturau venele din cap până-n picioare. Ardeam, fără niciun strop de lumină, pe dinăuntru. A trebuit să stau mai bine de jumătate de ceas să-mi revin, dar atunci când organismul s-a reconfigurat pe deplin și s-a acomodat cu noua stare organică, m-am simțit la fel de puternic ca un blindat.

Am intrat în han, am stat într-o parte, cât mai ferit de lumina chioară a lampadarelor. Orchestra a mutit. O voce gravă a oftat în microfon și toate privirile – inclusiv a subsemnatului – au căzut pradă scenei. De sub muselina străvezie a rochiei mulate, trupul lui Alice cânta deodată cu vocea, în felul în care numai o pisică jucăușă ar fi putut s-o facă. N-avea o voce grozavă, totuși, cânta bine. Nu nemaivăzut, însă pentru șleata care se găsea îngrămădită dinaintea scenei n-ar fi contat nici dacă ar fi aruncat înspre ei cu grohăituri porcine, atâta

vreme cât trupul femeii aluneca pe scenă la fel de sublim precum o lebădă pe apă.

Albastrul te schimbă, îți întărește oasele și mușchii, îți ascute fața, îți umflă umerii și pectoralii, însă nu te face de nerecunoscut, fapt pentru care „limbă-jucăușă” n-a încetat să mă fixeze din clipa în care m-a găsit din priviri, pesemne accidental. Lumina difuză îmi oferea camuflaj, dar n-avea să țină la nesfârșit. Am socotit că era fără rost s-o lungesc. Am pornit înspre bar. Era loc destul, toți se îngrămădiseră în direcția scenei.

Când am fost suficient de aproape cât să realizeze că nu se înșală, l-am apucat de bot și l-am plesnit cu sete. Un upercut neanunțat, greoi, totodată la fel de grăbit ca un tren întârziat. N-am văzut rostul să-l mai ascult. Oricum, altceva în afară de șuierături de uimire și trivialități nu avea să scuipe. Nodurile pumnului s-au înfipt din nou în bărbie și limba i s-a agățat în colții tăioși. Fire unsuroase, roșietice, s-au preschimbat în mărgele, atunci când au lovit lemnul tejghelei. I-am curmat suferința cu o ultimă lovitură. O directă în tâmplă și s-a prăbușit în dosul barului. A luat cu el două pahare și o sticlă de rom, pe jumătate plină.

După cum era de așteptat, gorilele au apărut imediat ce l-am rezolvat pe saurian. Una s-a repezit înspre mine din prima, amenințătoare, cu pumnii încleștați și privire de oțel. Croșeul a măturat leneș aerul și m-am ferit cu lejeritate, dar pirueta din urma eșecului a purtat o lovitură de cot, pe care, trebuie s-o recunosc, n-am anticipat-o. Bine plasată, însă nu suficient de puternică. Nu m-a lovit din plin, ci a fost mai curând o îmbrâncitură ceva mai serioasă. Era rândul meu.

Întotdeauna am fost de părere că lucrurile mărunte își fac treaba la momentul oportun. Prin urmare, în detrimentul unor lovituri de tatonare, am preferat să-mi înfig degetele în blana de sub maxilarul gorilei. Marele avantaj, atunci când ai dinaintea ta oameni-fiară, constă în prizele oferite de blănurile acestora. Odată ce-am apucat, am strâns cât am putut de puternic. Ochii primatei au căpătat luciul unui lac proaspăt dezghețat. Am smucit de apucătura și-n același timp am lovit tâmpla cu pumnul drept. Deși genunchii i s-au înmuiat simțitor, și-ar fi căzut dacă aș fi slăbit prinsoarea, am preferat să-i apuc gâtul, s-o întorc și s-o folosesc drept scut. Era dificil de manevrat, muntele de mușchi și blană, fapt pentru care am insistat să-i mențin starea de moleșeală cu alte câteva lovituri de pumn în căpățâna cât un pepene.

Cealaltă gorilă, cea mai purie, care mă aruncase în drum ca pe-un cotoi, stătea la câțiva pași depărtare. Rânjea, fluturând prin aer un „bombardier”. Aţâțat de febra încăierării, nu observasem că hanul se golise aproape pe de-a-ntregul. Abia în acel moment am descoperit pe cei câțiva mușterii speriați, prinși într-un

colț deloc prielnic, din care nu puteau fugi, pentru că s-ar fi găsit în bătaia armei gorilei. Pentru o carabină cu țeavă dublă retezată, era al naibii de înspăimântătoare.

Nu-i sănătos să mizezi pe tovărășie, mai ales în momentele de cumpănă. A fost întocmai și pentru primatul pe care-l țineam drept scut. N-ar fi crezut una ca asta nici în ruptul capului și n-ar fi fost nici pentru mine basma curată, dacă n-aș fi fost inspirat să-mi bag capul la cutie, atunci când rictusul drăcesc al gorilei înarmate nu mi-a mirosit deloc a bine. M-am ghemuit în spatele prizonierului și cununa de alice n-a făcut altceva decât să-mi râcâie pielea, asta după ce a perforat scutul din carne vie. Eram din cap până-n picioare numai sânge. Curgea pe mine în șiroaie, dar durerea mocnită m-a asigurat că bună parte din el nu era al meu, ci al gorilei bucățălite și prăvălite pe podea.

N-am avut la dispoziție nimic mai mult, decât cele câteva secunde necesare gorilei să-și încarce bombardierul. M-am năpustit asupra ei. Pentru început m-am asigurat împotriva unui nou atac armat. Am izbit violent încheietura mâinii drepte, talpa bocancului desființând fără drept de apel priza degetelor. A scăpat carabina și momentul când avea să se aplece pentru a o recupera mi s-a scurs dinaintea ochilor ca o premoniție. Atuul albastrului, pe lângă forță, este viteza de reacție și posibilitatea accelerată de-a anticipa. Considerați-o, dacă vreți, această putere de anticipare, o călătorie în viitor preț de-o secundă, care, uneori, face diferența între viață și moarte.

S-a aplecat, am lovit.

Botul gorilei a pupat șireturile și s-a transformat într-o cascadă de sânge. Am ridicat bombardierul, așa descărcat cu se găsea, imitând pe cât m-am priceput mai bine postura unui jucător de baseball. Am pocnit-o drept în tâmplă. A căzut, acompaniată de o bufnitură înăbușită. În urma prăbușirii colosului localul s-a cufundat într-o liniște țipătoare, genul de liniște care sparge timpane. Nici urmă de glasul instrumentelor orchestrei, nici urmă de Alice.

Am apucat scările dindărătul scenei, ascunse într-o manieră jalnică de un paravan din scândură de brad, cândva bine lăcuit, acum doar o umbră fadă a unui ascunziș reușit. La primul cat am descoperit un holișor ceva mai mare decât o cutie de chibrituri, o bucătărioară – nici țipenie de suflet în ea – și un soi de cameră de zi, cu o masă mare în centru, în capătul cărei, căzută într-un fotoliu greu din piele maro, stătea vrăjitoarea.

Când am trecut de granița prânzitorului cu vestibulul, Alice a fluturat din gene, imitând o calmitate la fel de ieftină ca jocul aripilor unui fluture din material plastic. N-am priceput dacă asta se dorea a fi un gest curtenitor sau pur și simplu un distrugător de lacrimi. Pesemne c-o usturase la pungă contractarea gorilelor. Avea toate motivele să fie roasă de oftică pe dinăuntru.

– Domnule detectiv, m-a periat femeia, cărui fapt datorăm o așa vizită furtunoasă?

Doar ca să mă asigur că suntem pe aceeași lungime de undă, m-am făcut înțeles:

– Jamel Amar.

Probabil că lista ei cu treburi nerezolvate era una consistentă, deoarece i-au trebuit câteva clipe până când numele să-i spună ceva.

– Oh! Puiul de șeic. Nu văd care-i legătura?

Mă îndoiam amarnic că nu pricepea unde bat.

– Familia nu are pretenții la aurul pierdut la cărți, deși, dacă mă întrebi pe mine, n-ar trebui să renunțe chiar atât de ușor la el. Dar mă rog, asta-i cu totul altă discuție. Vor înapoi doar sufletul băiatului.

Nenoricita! După ce-i furase puștiului o mică avere la cărți, îl tâlhărise până în ultimul hal, șterpelindu-i și sufletul. Adevărat, nimeni nu-l forțase să accepte miza, dar onestitatea cu care vrăjitoarea obișnuiește să-și bată cărțile în fața celor nepricepuți, pentru noi ăștia cu patru fire la cojoc, putea mai ceva decât un pește zăcut. Nu spune nimeni că nu se cuvine să-i furi prostului aurul, dac-o ține cu tot dinadinsul, însă nu te lăcomești să vinzi sufletul unui puști nepriceput diavolului.

Continua să-și lingă obrajii cu genele lungi și colorate, imitând într-o manieră destul de falsă linia penelor unui păun. Obrăznicia ei începea să mă calce pe coadă.

– Nu mă face să-mi pierd răbdarea. Nici timpul, am mârâit printre dinți. Rupe târgul pentru sufletul puștiului și păstrează aurul. Ai câștigat de pe urma prostiei lui mai mult decât agonisesc alții într-o viață.

După ce-și etalase careul murdar de ași, vipera rânjise și-l lăsase pe Jamel c-o uitătură strâmbă pe chip și-o dâră neîntreruptă de bale în colțul gurii. Noroc că-și făcuse milă un mistreț-vânător și-l purtase pe puști, așa înconștient cum era, până-n poarta șeicului. Spaima și tristețea din ochii păinților nu fusese spălată nici după o lună întreagă, când se hotărâseră să apeleze la serviciile mele.

– Tocmeala-i tocmeală! a hârcâit vrăjitoarea. Nu l-a forțat nimeni să accepte miza.

– Ai măsluit cărțile, stricato! Nu te bucura la tocmeala unui puștan fără minte.

– Mi se rupe sufletul să te văd cum suferi, mai nou, după durerea unor necunoscuți ție. Oh, preamilostivule, să pricep că lucrezi din pură empatie?

Era limpede, îmi pierdeam vremea vorbind.

– Spre deosebire de tine, hâtră fără suflet, eu știu când să mă opresc.

Am apucat să fac un singur pas înspre vrăjitoare. Izul de castravete de mare și putreziciune mi-a zăpăcit nările. Am deslușit clinchetul a zeci de clopoței și, ca

de nicăieri, un val de șerpi s-a scurs înspre mine. S-au legănat unele peste altele, trupurile șerpilor, parcă sporindu-și mișcările. Mi s-au încolăcit de picioare și de mâini, m-au mușcat de gât și de obraji, iar unul a încercat cu disperare să-mi înfunde gâtlejul. Cunoșteam jocul spurcat al adepților decăzuți ai teurgiei. Așa c-am lăsat șarpele să-mi lunece pe gât. S-a afundat pe jumătate, apoi mi-am transformat maxilarul într-o menghină organică. Trupul sfârtecat a jucat o vreme, a năclăit decorul cu sângele lui negru ca ebenul, după care s-a mistuit într-un joc de flăcări verdos. În vintre n-am simțit nimic mai mult decât o banală jigăraie, ca după un ospăț generos cu fripturi marinate în bere.

Mutra șișcăi s-a scaldat în spaime. Deși ofidienii nu-mi dădeau pace, și-mi cuprindeau membrele întocmai ca niște șpărgi grele, atunci când m-am sforțat, au plesnit și au jucat prin aer precum tuburile pline cu carburant ale unui motor defectuos. Eram la un pas de ea și mă-ntrebam cum de nu tălmăcește un alt truc. Poate că era prea speriată sau poate că se gândea să cădem la învoială.

Am întins mâna s-o înhăț de palium, dar degetele mi-au trecut prin ea ca prin țesătura unui nor. Forma vrăjitoarei s-a rupt în rotocoale ușoare de vapori, fugind prin cameră de ici-colo. Numaidecât, am înțeles: ca să se folosească de-un astfel de truc avea nevoie de-o mirază, pe care-am început s-o caut cu uitături discrete. N-am vrut să știe că-i prinsesem jocul, dar când privirea mi s-a înțepenit în jocul sticlos al oglinzii din perete, m-am repezit înspre ea ca o descărcare electrică în vremuri de vijelie. Încă se hlizea în fundul oglinzii, când a fost luată pe nepusă masă. Nodurile pumnului meu, ajutate de-un descântec, au rupt bariera dintre lumi. Mi-am afundat brațul până aproape de umăr și colțurile frânte ale sticlei au desenat pe piele linii lungi, roșietice și neîntrerupte. Am apucat-o de păr și-am tras cu toată puterea. Au ieșit prin miraza spartă, mai întâi capul, apoi umerii și brațele, cu tot cu jocul lor haotic. Nu mai avea nicio scăpare și presupun că pe atunci a știut-o și ea. Am pus-o la pământ, îngenunchiată. Lupta să scape, despicându-mi pe alocuri carnea, cu unghiile ei oțelite. Am renunțat să mă mai joc. Chiar dacă nu simți durerea pe moment, căci albastrul te apără de durere și vrăji și-ți dă o neimaginată putere, când se va sfârși descântecul lui, resimți totul cu vârf și-ndesat.

Am scuturat-o de vreo două ori, răspunsul ei a rămas neschimbat:

– Sper să arzi în inima Iadului, tablagiu parvenit!

Și nu-i ca și cum n-ar fi vrut – sunt ferm convins c-ar fi făcut-o numai să scape –, dar după cum mă temeam, ajunsesem puțin cam târziu. O lună înseamnă, totuși, mult prea mult timp pierdut. Sufletul pierde drumul îndărăt spre casă.

Am prins-o bine de păr și de bărbie, i-am proptit genunchiul în coșul pieptului. Am simți cum plămânii hâtrei trudesc după un polonic de aer, dar nu m-am lăsat înduplecat de ochii ei pierduți în spaime. Am tras, cât am putut de

violent, și-am auzit șira gâtului cum plesnește, ca o împletitură din ramuri uscate. Am abandonat trupul decapitat la voia întâmplării. Ultimele văpăi au scânteiat în ochii lui Alice – ochii aceia nespus de vii, care odinioară ar fi putut aprinde hârtia fotografică. Am aruncat căpățâna în sac și sacul de-a spinarea. Roșeața s-a prelins prin pânză, a lăsat în urma mea o dâră prelungă, neregulată. M-am grăbit să dovedesc scările, să părăsesc localul, căci nu peste mult timp albastrul avea să se scurgă din mine ca apele pe durata refluxului. Trebuia să fug, să-mi găsesc un colțișor umbrit, uitat de lume, unde să mă las pradă refacerii. O refacere trupească nu de lungă durată în timp, dar al dracului de dureroasă.

În plus, aveam un feribot de prins și-un cap de vrăjitoare de predat, pentr-o sumă frumușică de gologani!

Sergiu Someşan
DRAGONUL
CU ARIPI ASCUNSE
MAGTZN

SERGIU SOMEŞAN

Dragonul cu aripi ascunse

EPISODUL I

Capitolul 1

Trei ieşiri la creastă

Trei ieşiri la creastă ar fi trebuit să fie suficiente pentru o singură zi de instrucție, dar plutonierul adjutant Tom Trame, instructorul nostru, nu părea să fie de aceeaşi părere. Ce-i drept, nimeni din grupă nu se descurcase prea bine la primele două ieşiri dar, la naiba, toți eram proaspeți sergenți şi, în aşteptarea repartizării, ne pregăteam mai degrabă de câteva zile de trândăveală şi nicidecum de o nouă porție de instrucție. Colonelul Clawers, comandantul şcolii de gradați, credea că ar fi bine să nu ne pierdem îndemânarea fiindcă, aşa cum nu pregeta să ne repete de câte ori avea ocazia, el credea sincer în vechea zicală a infanteriei: „Cu cât mai multă sudoare pe câmpul de instrucție, cu atât mai puțin sânge pe câmpul de luptă”. Drept urmare, în fiecare zi cei mai proaspeți sergenți ai armatei americane revedeam pe câmpurile de instrucție ale fortului Hood câte un capitol din „Manualul sergentului de cercetare”, chiar dacă nouă nu prea ne mai ardea de nici un fel de instrucție.

Astăzi a venit rândul capitolului „Ieşirea la creastă” şi, înainte de a pleca din unitate, plutonierul adjutant ne-a adunat în sala de pregătire şi ne-a citit cu glas puternic primul paragraf:

”Apropierea de înălțime şi ieşirea la creastă a luptătorului-cercetaş se face mascat, iar locurile pentru oprire se aleg astfel încât să asigure câmp de vedere şi de tragere pe o distanță cât mai mare. Dacă se constată că nu există inamic, luptătorul-cercetaş face semnul pentru continuarea acțiunilor.

Dacă se constată că înălțimea este ocupată de inamic, se încearcă nimicirea lui sau ocolirea înălțimii, funcție de situație.”

După ce a citit asta din manual, plutonierul adjutant a pus pe masă cartea şi ne-a privit crunt, aşa cum făcea când voia să sublinieze ceea ce avea să spună:

— Asta zice manualul, dar ar fi bine să uitați ce zice în manual pentru că astăzi o să facem trei, poate chiar patru, ieşiri la creastă. Ca la carte, nu ca în manual care, fie vorba între noi, este puțin cam depăşit.

Ne-a împărțit la fiecare dintre noi câte patru foi de hârtie numerotate de la unu la patru şi ne-a explicat:

— După fiecare creastă este un observator care va nota pe oricare dintre voi vă zăreşte. Cel descoperit va ieşi din exercițiu şi se va deplasa la punctul de adunare de la poalele crestei. Spre binele vostru, ar fi convenabil să nu vă vadă!

Bătu cu degetul în foaia mea de hârtie. Întâmplător stăteam chiar în primul rând de mese din sala de instrucție:

— Voi, după ce veți ieşi la creastă fără să fiți reperați, veți nota pe aceste foi de hârtie tot ce observați şi ce ar putea pune în pericol grupa de cercetaşi pe care se presupune că într-o săptămână, două, o veți conduce.

Dacă plutonierul adjutant contribuise la pregătirea terenului, nu ne îndoiam nici o clipă că testul avea să fie unul al dracului de greu. La primul exercițiu am fost observată încă din primele cinci secunde, de cum am scos capul la creastă. În timp ce mă duceam spre locul de adunare, plutonierul adjutant a aruncat, în treacăt, câteva cuvinte care m-au făcut să tresar:

— Dezamăgitor, sergent Amber Blood. Dezamăgitor. Fiind singura fată din grupă, mă aşteptam să le dai peste nas camarazilor tăi!

Am strâns din dinți şi mi-am jurat ca la următoarele ieşiri să fiu mai atentă.

La a doua ieşire la creastă am fost printre puținii care nu au fost descoperiți, în schimb nu am observat un cuib de mitralieră, aşa că am mai obținut o grimasă de nemulțumire din partea instructorului.

De data asta, la a treia ieşire la creastă, vroiam să-mi iasă totul perfect, cu gândindu-mă că astfel plutonierul adjutant va uita de cea de-a patra ieşire la creastă. M-am apropiat cât am putut de încet de creasta pleşuvă şi, înainte de a scoate capul, am privit în stânga şi în dreapta. La vreo zece metri în stânga se vedea un tufiş des care parcă te îmbia să îl foloseşti drept ascunzătoare. Dar probabil că la fel gândea şi observatorul care în mod sigur era cu ochii pe el, aşa că m-am târât spre dreapta unde se afla o grămadă informă de pietre. Am ales două mai mici şi mi le-am prins cu un elastic de cască, apoi am privit dincolo de creastă. Mă aşteptam ca observatorul să mă vadă din prima secundă, dar atenția lui era concentrată asupra tufişului la care tocmai renunțasem. Dacă ar fi privit acum spre mine, nu ar fi văzut nimic deosebit: doar încă două pietre lângă vechea grămada de pietre. Nimeni nu avea o memorie atât de bună încât să rețină astfel de amănunte, aşa că, dacă ratase ocazia să mă vadă când ieşisem, de acum era greu să mai vadă ceva. Iar eu ieşisem la creastă cât am putut de încet, cam cu un centimetru pe secundă sau poate chiar mai puțin.

— O adevărată ieşirea la creastă sergent, se auzi vocea lui Tom Trame de undeva din josul pantei. Sunt mândru de tine până acum… să vedem de aici încolo.

De aici încolo mă puteam încrede doar în ochii mei, aşa că am privit mai întâi în vale. O vale acoperită de ierburi prin mijlocul căreia curgea un râu sinuos, care se preta de minune la ambuscade şi alte surprize. Creasta din față era la fel de pietroasă ca ceea pe care mă aflam, aşa deci nu putea să îmi ofere prea multe probleme. Nu, nu o neglijam cu totul, dar mai întâi râul şi malurile lui. Chiar din primul minut am văzut un lunetist aşezat într-o poziție imposibilă, la unul din meandrele râului. Nu l-aş fi descoperit în vecii vecilor pentru că avea corpul pe jumătate în apa râului, iar capul şi arma cu lunetă superb camuflate cu ierburi de pe malul apei. Totul era perfect, numai că ierburile de lângă ape îşi schimbă în mod imperceptibil culoarea după numai o oră de la tăiere. Nu, nu se ofilesc, dar devin mai palide, mai ales în lumina directă a soarelui. Mda, ierburi de apă. Să țin minte şi să le evit pe viitor dacă voi pregăti vreodată vreo ambuscadă. Mi-am notat în gând poziția şi am cercetat malurile râului mai departe. La vreo treizeci de metri în aval ceva nedefinit mi-a atras atenția, deşi n-aş fi putut spune ce anume. Era ceva, dar nu-mi dădeam seama încă despre ce era vorba, aşa că am aplicat metoda pe care instructorul ne-o explicase de atâtea ori: am relaxat ochii şi i-am plimbat fără grabă pe deasupra locului suspect. La cea de a treia trecere am văzut: într-o vale plină de curbele grațioase al plantelor de apă, nu prea avea ce căuta o linie dreaptă. Mi-am concentrat privirea şi am descoperit imediat periscopul. L-am notat şi pe el în minte şi mi-am ridicat privirea asupra peretelui stâncos din fața mea: din câte îl cunoşteam pe Tom Trame, era imposibil să nu fi ascuns şi acolo ceva. Chiar să pună o trupă ce genişti să sape un tunel mascat în stâncile din față. Am auzit un bâzâit uşor în ureche şi am fost tentată să întorc capul pentru că semăna cu cel produs de o viespe furioasă, dar m-am relaxat într-o clipă: era vechiul meu bâzâit şi nimic mai mult. *„Stai nemişcată!”* am auzit o voce, sau poate numai un gând, şi mi-a venit să-i răspund dar mi-am dat seama că mă enervez degeaba. Poată că nici nu era o voce în adevăratul sens al cuvântului, ci doar un gând de-al meu pe care, din cauza stresului, îl transpuneam în cuvinte.

De câteva luni bune mi se părea mereu că aud voci şi, înspăimântată, înainte de a mă adresa unui medic, am răscolit toate paginile medicale de pe internet în căutarea unei explicații. Schizofrenie sau droguri erau cele mai multe explicații, iar unii spuneau că şi vechii prooroci auzeau voci. Prooroc nu mă credeam, droguri, în afară de trei țigări cu marijuana fumate în toaleta liceului acum vreo trei ani, nu-mi aminteam să fi folosit, aşa că mai rămânea problema schizofreniei. După ce am citit tot ce am găsit despre această boală, mi-am dat seama că nu am nici schizofrenie pentru că îmi lipseau mult prea multe simptome. Prima oară când am auzit voci - de fapt era o singură voce pe care multă vreme am confundat-o cu o

voce interioară - a fost imediat după ce cățeluşa mea, Bella, a murit. Fusese o femelă Husky, alături de care practic am copilărit, dar a depus steagul într-o noapte ploioasă de toamnă, la puțin timp după ce-am împlinit 18 ani. Am găsit-o dimineața în culcuşul ei şi în primul moment nu mi-a venit să cred că murise. Abia după vreo oră a reuşit mama să mă desprindă de ea, mi-am făcut curaj şi, în ciuda ploii, am plecat doar cu un hârleț şi o lopată spre fundul grădinii unde, în locul ei preferat de unde urmărea jocul veveriților, i-am săpat o groapă. Deşi era destul de grea, nu am lăsat nici pe tata, nici pe mama să mă ajute. Am învelit-o în pledul ei preferat, am dus-o în brațe şi am aşezat-o încet în groapă. Eram atât de tristă încât simțeam că aş fi vrut să mă aşez şi eu lângă ea şi să chem pe cineva să ne îngroape împreună. Am plâns ce-am plâns şi, în cele din urmă, mi-am făcut curaj şi-am îngropat-o. Am rămas acolo aproape o oră şi atunci am auzit prima dată vocea. Spunea ceva de genul: *„Biata Bella! Ce cățeluşă drăguță a fost!”* Dar nu mi-am dat seama de la început că ar fi o voce. Putea să fie foarte bine un gând de-al meu. Abia când vocea a continuat, mi-am dat seama că s-ar putea să fie altceva decât un simplu gând. Mai ales că mă îndemna să fac ceva ce nu-mi trecuse niciodată prin cap*:”Ca să uiți de ea, ar trebui să te angajezi în armată!”*

Nici prin cap nu-mi trecea aşa ceva: aveam de gând să joc teatru, să ajung o actriță celebră şi nicidecum să mă înrolez în armată!

Un timp vocea m-a lăsat în pace, dar apoi, de câteva ori pe zi, nu uita să-mi amintească: *”Ca să uiți de Bella, ar trebui să te angajezi în armată!”*

Am făcut cât am putut abstracție de ce-mi spunea, dar după o vreme vocea a început să fie însoțită de un zumzet care devenea tot mai puternic pe zi de trecea. Şi, dacă la început era numai deranjant, după o vreme a ajuns să fie de-a dreptul dureros, astfel că într-o bună dimineață m-am urcat în maşină şi, fără să le spun nimic părinților mei, m-am prezentat la cel mai apropiat centru de recrutare. Mi-am spus în sinea mea că înainte de a mă primi în armată îmi vor face un control medical amănunțit şi doctorii precis vor descoperi ce am.

Surpriza a fost că, imediat după ce am semnat în josul liniei punctate de pe hârtiile care mă transformau în soldat al armatei americane, vocile şi zumzetul au încetat ca prin minune.

Şi uite aşa m-am trezit pe câmpurile de instrucție ale Fortului Hood, fugărită de un instructor adept al perfecționismului, plină de praf, de transpirație şi de furie abia mascată, că nu mai găseam nimic în vale care să-mi dea de bănuit. Am hotărât să-mi alung amintirile şi să mă concentrez asupra dealului stâncos din fața mea.

Nu am mai avut vreme pentru că, dinspre capătul văii, a apărut Humvee-ul colonelului Clawers în care am recunoscut silueta inconfundabilă a maiorului Darryl, adjunctul comandantului centrului de instruire. Avea în mână, ca de obicei, o portavoce şi, tot ca de obicei, nu ezita să o folosească.

— Atenție, grupă cercetare! Exercițiul se întrerupe!

Capitolul 2

Nu-i rostul lor să pună vreo-ntrebare

Humvee-ul opri în dreptul observatorului şi maiorul Darryl îl întrebă ceva, dar acesta dădu neştiutor din umeri, aşa că maiorul reveni la portavoce:

— Atenție la mine, grupă cercetare! Exercițiul se întrerupe! Sergentul Amber Blood trebuie să se prezinte urgent la comandant.

Am vrut să cobor în vale la locul de adunare, dar vocea mi-a ordonat cu fermitate:

— *Rămâi pe loc!* şi ca nu cumva să-mi treacă prin cap să nu ascult, un bâzâit teribil mi-a scurt-circuitat creierul, făcându-mă să-mi îngrop fața, de durere, în pietrele de pe creastă.

Mi s-a părut că aud mai multe voci în acelaşi timp, lucru care nu mi s-a mai întâmplat până atunci. Era ca şi când la un aparat de radio prost reglat aş fi auzit mai multe posturi în acelaşi timp şi, în ciuda durerii, am încercat să le urmăresc pentru că aşa ceva nu mi se mai întâmplase.

— *Nu-i da drumul, aşteaptă să caut!* se auzi în capul meu o voce îndepărtată şi oarecum în surdină.

— *Pericol, pericol, pericol mare pericol*, repeta o voce monotonă.

După un timp vocile au părut să ajungă la un consens, dar apoi vocea îndepărtată a spus iar:

— *Nu e cum am vrut noi, nu e cum am vrut noi…*

Am rămas acolo, în vârful dealului, ascultând cu o parte din mine vocile, iar cu altă parte întrebându-mă ce să fac, când vocea principală, adică cea pe care am auzit-o prima dată, a spus:

— *Gata! Poți să cobori!*

Maiorul Darryl striga mai departe în portavoce şi nu părea că are de gând să se oprească:

— Atenție la mine, grupă cercetare! Exercițiul se întrerupe! Sergentul Amber Blood trebuie să se prezinte urgent la comandant.

Mi-am scuturat aschiile de piatră care mi s-au prins de fața transpirată şi încet, cât am putut de încet, am coborât de pe creastă înapoi câțiva metri şi-am aşteptat. Putea foarte bine să fie adevărat, dar la fel de bine putea să fie un tertip de-al instructorului. Puțin probabil să se lase spilcuitul maior implicat într-un asemenea joc, dar nu vroiam să risc nimic, aşa că am rămas culcată între pietre, privind în josul pantei la plutonerul adjutant cum urca spre mine cu paşi mari.

Oricum, maiorul ar fi trebuit să ştie că, atâta vreme cât comanda se afla la plutonerul adjutant, numai el putea da ordin pentru întreruperea exercițiului. Între timp, se pare că şoferul sau observatorul i-au spus asta şi maiorului, pentru că acesta îşi schimbă mesajul:

—Plutonier adjutant Tom Trame. Comunică grupei de cercetare că exercițiul s-a terminat şi sergentul Amber Blood trebuie să se deplaseze urgent la maşină, pentru că este chemată neîntârziat la Comandament.

Plutonerul adjutant a ajuns lângă mine, dar nu a ieşit deasupra crestei nici el.

— Despre ce-o fi vorba, domnule instructor? am întrebat eu.

Mi-am dat seama, după privirea lui nedumerită, că nu ştie nici el. Nu putea fi vorba despre o repartiție, pentru că repartizările se făceau altfel, nu întrerupând un exercițiu în curs de desfăşurare, ci în atmosfera oarecum festivă din sala de curs.

— Nu ştiu, sergent Blood.

Zâmbi şi întrebă:

— Mai ştii ce zicea poetul despre Brigada de Cavalerie Uşoară?

În prima zi de instrucție, când transpirația de pe noi ajunsese la fel de bogată ca pârâiaşul ce curgea cristalin prin vale, ne-a oprit valul de întrebări cu versurile despre Brigada de Cavalerie Uşoară.

Am zâmbit şi am răspuns:

— Ştiu, domnule plutonierul adjutant: „Nu-i rostul lor să pună vreo-ntrebare. Brigada doar ascultă, luptă, moare”!

— Chiar aşa, sergent Blood! În picioare şi hai să aflăm despre ce-i vorba.

Ne-am apropiat de maşina maiorului, care m-a luat imediat sub aripa lui ocrotitoare, ca şi cum aş fi fost un obiect de mare preț. Chiar aşa m-am simțit în tot cursul următoarelor ore şi, dacă am vreun regret, este că n-am mai apucat să-l întreb pe instructorul meu ale cui sunt versurile despre Brigada de Cavalerie Uşoară. Pentru că nu l-am mai întâlnit niciodată şi nici altă ieşire la creastă nu am mai făcut în toată viața mea.

Capitolul 3

Un colet de preț

După ce maiorul Darryl m-a predat la Comandament, colonelul Cunningham m-a privit ciudat de după birou şi, pentru mine, a început un şir de evenimente pe care nu le-aş fi crezut posibile, dacă mi le-ar fi povestit altcineva. Pe colonelul Cunningham îl mai întâlnisem doar de două ori: prima dată atunci când sosisem în centrul de instrucție şi când ne-a încredințat plutonierului adjutant pentru a scoate din noi subofițeri demni de acest nume, iar a doua oară atunci când am fost înaintați, cu toții, la

gradul de sergent. Dar toate aceste întâlniri fuseseră, de fapt, ceremonii şi singurul lucru pe care l-am auzit de la el a fost un discurs pe care probabil îl repeta la fiecare douăzeci de săptămâni, de fiecare dată când sosea un nou contingent de recruți. Acum îl vedeam de aproape şi-mi dădeam seama că era uşor tulburat. Motivul tulburării părea să fie un ordin de serviciu care era pe biroul său, deasupra celorlalte hârtii.

S-a ridicat când am intrat, a răspuns la salutul meu, apoi a recitit încă o dată ordinul scris.

— Sergent Amber Blood, am aici ordinul tău de transfer şi aş vrea să-ți pot comunica locul şi unitatea la care ai fost repartizată, dar din nefericire nu te pot lămuri mai mult, pentru că n-am auzit până acum de Unitatea Teritorială 43 şi nici nu ştiu unde ar putea fi localizată.

Pentru că situația devenea uşor neprotocolară şi antenele mele pentru situații neobişnuite se ridicaseră am riscat şi eu o întrebare:

— Poate că-i vorba de Area 51, domnule colonel?

Întrebarea mea se vroia o glumă, dar colonelul m-a privit serios şi a clătinat din cap nedumerit şi uşor frustat şi mi-a răspuns abia după ce-a pus înapoi pe birou ordinul de transfer:

— Sincer să fiu, nu ştiu ce să mai cred sergent. După ce-am fost rănit în Afganistan şi numit la comanda acestei şcoli, am văzut tot felul de ordine de transfer care de care mai ciudate, dar al naibii să fiu dacă a mai fost vreunul ca ăsta. Mă aştept, la o adică, ca această Unitate Teritorială 43 să fie situată şi pe acolo, unde spui tu…

A tăcut un moment, apoi a continuat, de data asta vădit frustrat:

— Deşi speram ca, după 30 de ani de serviciu, să prezint atâtea garanții încât să mi se comunice în clar despre ce-i vorba.

Am simțit nevoia să-l consolez eu pe bătrânul colonel:

— Poate că nu-i vorba de dumneavoastră, domnule colonel, cât de persoanele pe care le aveți prin preajmă, şi-am privit spre uşa prin care tocmai ieşise spilcuitul maior, adjunctul lui.

— Da, poate că ai dreptate, spuse el mai împăcat, iar eu am putut să mă apropii între timp de birou şi să mă uit pe ordinul de transfer. N-am apucat să-l citesc în întregime, dar mi-au sărit în ochi cele câteva cuvinte subliniate de colonel: ”Sergentul Amber Blood va fi chemat din mijlocul unui exercițiu intens din punct de vedere fizic şi nu i se va permite să facă baie înainte de a ajunge la Unitatea Teritorială 43”.

Am făcut ochii mari şi m-am întors spre colonel, arătându-i cu degetul cuvintele subliniate, dar acesta a ridicat doar din umeri şi mi-a spus:

— După cum ți-am mai zis, este cel mai ciudat ordin de transfer pe care l-am primit până acum. Nu ştiu nimic mai mult!

Am citit mai departe şi-am întrebat iar, arătând cu degetul meu murdar, sub unghia căruia se adunase praful şi noroiul celor trei ieşiri la creastă:

— Şi U, FU, EU ce vrea să mai însemne?

Colonelul ridică din umeri:

— Probabil că Urgent, Foarte Urgent şi Extrem de Urgent, dar asta pot numai presupune, pentru că n-am mai văzut niciodată aşa ceva.

Am oftat şi-am întrebat:

— Am înțeles că baie nu pot să fac, dar pot măcar să merg şi să-mi strâng lucrurile?

— Nu este nevoie, a spus colonelul şi-a arătat spre maiorul Darryl care tocmai intrase şi, cu o figură evident scârbită, ținea cu două degete valiza mea de recrut, în care aveam cele câteva lucruri personale. Maiorul Darryl s-a ocupat deja de asta.

Totuşi, mai aveam o întrebare:

— Dacă nimeni nu ştie unde este situată această Unitatea Teritorială 43, cum voi ajunge acolo?

Colonelul şi maiorul s-au privit, apoi colonelul a răspuns:

— A venit un elicopter după tine.

A zâmbit strâmb, şi a încercat o glumă:

— Putem presupune că pilotul elicopterului ştie, totuşi, unde să te ducă.

După cum decurgeau lucrurile, mai degrabă aveam impresia că pilotul elicopterului avea ordin să mă arunce undeva în ocean să mi se piardă urma, dar am preferat să tac să nu le dau idei. Am privit tăcută spre colonel, cum mai scoate o foaie de hârtie dintr-un plic şi o înmânează maiorului, apoi spuse:

— Să-i pui pe cei din elicopter să semneze de primire.

”Uite-mă şi colet de importanță strategică”, m-am gândit, dar n-am spus nimic şi-am salutat reglementar, apoi l-am urmat pe maior, care uitase să-mi dea valiza să mi-o duc singură. Din cauza stresului, de bună seamă. Dacă regretam ceva era că nu m-am întâlnit cu nimeni în drumul până la heliport, ca să vadă cât mai mulți cât de importantă ajunsesem: îmi căra valiza un maior!

Din nefericire drumul a fost prea scurt şi, când am ajuns la elicopterul Black Hawk care ne aştepta pe pistă, maiorul mi-a dat în cele din urmă să țin valiza şi-a scos ordinul de transfer. Uşa elicopterului s-a deschis şi abia atunci am observat că elicopterul avea gemurile din spate vopsite în negru. Din el au coborât doi zdrahoni din Poliția Militară.

Maiorul le-a întins ordinul de transfer şi unul dintre ei a semnat, iar celălalt mi-a luat valiza şi mi-a făcut semn să urc.

În spatele meu maiorul a salutat scurt şi-a spus vădit uşurat:

— Drum bun, sergent!

Ținând seama de ton, se primise probabil ordin de la colonel să se poarte atât de politicos pentru că, dac-ar fi fost după el, ar fi tăcut ca un peşte şi, în cel mai bun caz, mi-ar fi dat un şut în fund pentru că-l pusesem în această situație jenantă.

După ce-am urcat în elicopter, unul dintre polițişti mi-a arătat scaunul unde urma să stau şi, când m-a văzut aşezată, mi-a prins personal centura de siguranță şi mi-a aşezat alături de scaun valiza lângă scaun.

Cuprinsă de o bănuială, am încercat să deschid centura, dar era blocată şi încuiată cu cheia.

— Ce naiba!? am început să întreb, dar unul dintre polițişti m-a liniştit:

— Este doar pentru siguranța ta, sergent. Urmează un zbor greu şi vom trece printr-un front de furtună.

Uşa s-a închis şi noi ne-am scufundat într-o semiobscuritate parțială alungată pe ici colo de câteva becuri slabe.

Elicea elicopterului a început să se învârtă şi în curând ne-am ridicat de la pământ. Am mai încercat încă o dată centura şi-am întrebat:

— Sunt cumva arestată?

În semiîntunericul din cabină am reuşit să văd cum cel mai mare în grad dintre polițişti zâmbeşte politicos şi răspunde cu voce ridicată, ca să acopere zgomotul rotorului:

— Nici vorbă, sergent. Este doar pentru siguranța ta.

Am plecat resemnată capul şi-am spus:

— Am înțeles: *„Nu-i rostul lor să pună vreo-ntrebare. Brigada doar ascultă, luptă, moare!”.*

Cei doi polițişti militari m-au privit ciudat, dar de data asta nu mi-a mai răspuns nici unul dintre ei. Probabil nu cunoşteau poezia, aşa că n-avea rost să-i întreb nici despre numele poetului care a scris-o.

Cred că nu are rost să mai spun că în timpul zborului n-am întâlnit nici un front de furtună, iar eu începeam să mă simt tot mai mult asemenea unui colet de preț.

Capitolul 4

Întâlnire cu Clara

Călătoria a durat aproape două ore şi, ținând seama de viteza de croazieră a elicopterelor Black Hawk, puteam presupune c-am fost dusă undeva, la vreo patru-cinci sute de kilometri.

Problema era că, imediat după decolare, elicopterul a făcut câteva mişcări de ocolire care m-au făcut să-mi pierd complet orientarea. Probabil că mişcările cu pricina n-au fost făcute atât pentru a mă dezorienta pe mine, cât pentru a-i deruta pe eventualii observatori tereştri. Am mai făcut câteva tentative de a iniția o discuție cu însoțitorii mei de drum şi, cum tot ce-am obținut au fost doar zâmbete politicoase, m-am resemnat şi-am început să meditez la ciudățenia repartizării mele. Totuşi, oricât mă gândeam, nu-mi venea nici o idee pentru care eu fusesem tratată atât de diferit față de camarazii mei de pluton. Exista în mod sigur o explicație, dar ea n-avea să vină decât odată ajunsă la destinație, aşa c-am decis să aştept răbdătoare.

Când am ajuns în cele din urmă, unul din polițiști a deschis uşa şi-am închis ochii orbită de soarele puternic. Am acceptat ajutorul unuia dintre ei ca să cobor apoi mi-am recuperat valiza şi-am aşteptat.

De elicopter s-a apropiat cu paşi mărunți un colonel care avea îmbrăcat peste uniformă un halat alb, pătat şi destul de mototolit. I-a salutat pe cei doi polițiști, a semnat pentru primirea „coletului de preț" care eram eu, s-a prezentat sec: „colonelul Thomson" şi mi-a făcut semn să-l urmez.

În urma noastră elicopterul a decolat, probabil pentru preluarea altui colet prețios.

În timp ce-l urmam pe colonel, am reuşit să privesc rapid în jur, dar n-am văzut mare lucru. Părea că am ajuns într-o bază militară ca oricare alta. Câteva clădiri administrative în depărtare, cu o hală imensă în stânga lor. Militari nu se prea vedeau, dar fiind abia trecut de amiază, m-am gândit că erau undeva pe câmpurile de instrucție, făcând şi ei ieşiri la creastă sau ce-or fi având planificat pentru azi.

Colonelul se mişca destul de repede şi-am încercat să țin pasul cu el, aşteptând să ajung într-o poziție favorabilă cât să plasez o întrebare. Din păcate nu l-am ajuns până când ne-am oprit în fața halei.

— Domnule colonel, aş vrea să ştiu despre ce-i vorba... Am fost transferată, dar nu mi s-a spus…

Colonelul s-a întors spre mine şi mi-a făcut semn să tac, apoi mi-a arătat pe zidul halei o placă de identificare palmară.

Înainte să-mi dau seama ce fac, am pus palma pe cititor şi jumătate din ledurile de pe panou şi-au schimbat culoarea în verde.

Colonelul mi-a arătat scannerul de pupile de-alături şi-a spus:

— Imediat o să te lămuresc despre ce anume este vorba, sergent. Dar este urgent să facem câteva lucruri ACUM.

Mi-am scanat şi ochii, iar ledurile au devenit toate verzi şi o uşă s-a deschis în peretele halei. La invitația colonelul, am intrat eu prima. Un răget extraordinar, ca şi cum ar fost scos de cel puțin zece lei flămânzi, ne-a întâmpinat şi, dincolo de uşa care s-a deschis în urma noastră, am văzut o cuşcă gigantică. Cred că avea înălțimea de zece metri, iar dimensiunile se apropiau binişor de cele ale unui teren de fotbal. Barele din care era confecționată erau din oțel şi fiecare din ele părea să fie la fel de groase ca brațul meu. Oare ce monştrii erau închişi acolo şi, mai ales, ce căutam eu în locul ăla?

Deşi cuşca era luminată ca ziua de lămpile puternice care atârnau din tavan, n-am putut vedea nimic deosebit. Abia după ce-am privit mai atentă, mi-am dat seama de ce nu văd: priveam prea jos. În capătul opus al cuştii, la vreo sută de metri depărtare, trei monştrii imenşi, cu o înălțime de cel puțin cinci metri, aveau privirile ațintite fix asupra mea. Răgetul teribil s-a auzit încă o dată şi animalele s-au mişcat puțin şi-acum i-am putut recunoaşte foarte uşor. La fel ca orice alt adolescent care-a văzut

filmul Jurassic Park, recunoşteam, în ciuda depărtării, silueta inconfundabilă a celor trei Tiranosaurus Rex.

Într-o clipă prin minte mi-au trecut tot felul de ipoteze, printre care cea mai plauzibilă ar fi fost că armata construia uriaşe maşinării care să imite teribilii dinozauri de odinioară, pentru a-i speria pe inamicii Americii. Ascundeam în adâncul minții informațiile citite cu ani în urmă despre faptul că armata a readus la viață periculoşii dinozauri pentru a-i folosi în luptă. Eram o adolescentă naivă când am citit prima dată informația asta, dar chiar şi-aşa, naivă cum eram, mi-am dat seama că este o gogomănie şi-am taxat-o drept încă una din teoriile aberante ale conspirației, de care era plin internetul.

Am privit întrebătoare spre colonel, dar acesta privea preocupat la o mică portiță închisă doar cu un zăvor simplu. A întors capul spre mine şi m-a întrebat:

— După instrucție nu ai făcut baie, nu?

— Aşa mi s-a cerut, m-am scuzat eu, iar el păru mulțumit de răspuns.

— E bine aşa, spuse el şi desfăcu zăvorul de la portiță. Păi, să intrăm atunci!

M-am tras câțiva paşi înapoi şi-am spus hotărâtă:

— Eu nu intru acolo!

Jurasem, e drept, credință Americii, dar nu mi-amintesc ca în cadrul jurământului să fie vreun singur rând în care să fie vorba că ar trebui să mă lupt cu dinozauri.

Colonelul Thomson m-a privit puțin trist şi spuse:

— Va trebui, pentru că altfel vor rupe gratiile şi tot vor ajunge la tine.

Am privit gratiile groase şi-am clătinat neîncrezătoare din cap, dar colonelul insistă:

— Crede-mă, pentru ele gratiile astea sunt doar un fleac. În cadrul testelor au rupt unele de trei ori mai groase. Gratiile sunt pentru a demarca o limită, nu pentru a le forța să rămână înăuntru.

Ceva mi-a sunat ciudat în spusele lui şi-am întrebat:

— Ele?

— Da, a confirmat colonelul, ele. E vorba de trei femele de Tiranosaurus Rex.

Văzând privirea mea nedumerită, a continuat:

— La Tiranozauri dimorfismul sexual acționează invers ca la majoritatea animalelor. Femelele sunt cele mai mari şi cele mai crude, că tot veni vorba.

— Mulțumesc pentru explicații, dar tot nu intru…

Colonelul a deschis uşa şi-a intrat, apoi a spus:

— Va trebui, pentru că altfel vor rupe gratiile şi vor răscoli toată America ca să te găsească. Mai ales acum, când probabil că ți-au mirosit transpirația. Cred că până astăzi nici nu erau convinse cu adevărat că exişti…

Fără să vreau am făcut câțiva paşi şi, înainte de a-mi da seama ce se întâmplă, m-am trezit dincolo de gratii.

Colonelul Thomson a închis uşa în urma noastră şi-a strigat tare:

— Haideți, fetelor, că v-a sosit şefa!

Un răget, în care parcă am recunoscut o notă nouă, a răsunat din spatele cuştii şi „fetele” s-au pornit într-un galop înfricoşător spre noi. Toate trei s-au oprit la câțiva metri de mine.

Ca prin vis am auzit vocea colonelului:

— Ea e Clara, conducătoarea grupului.

Am închis ochii, aşteptând să fiu mâncată, dar în loc de asta am simțit cum sunt amuşinată, apoi o limbă uriaşă a trecut delicat peste fața şi hainele mele şi-un răget aprobator a răsunat.

— Ea este Linda. Şi ritualul s-a repetat aproape identic şi cu ea.

A urmat la rând Lidia şi abia acum am îndrăznit să deschid ochii. Deşi era evident că cea numită Clara era şefa grupului, celelalte două femele se înghesuiau să ajungă, cumva, şi ele cât mai aproape de mine.

Colonelul spunea ceva şi-am încercat să-l urmăresc:

— Pentru că ele urmează să lupte în Africa, iar acolo, fără să fiu rasist, majoritatea albilor sunt de partea noastră, li s-a inoculat o puternică interdicție de a face rău albilor, copiilor, femeilor şi celor care au un cip de recunoaştere tip prieten-duşman prins în petlițe. Dar, mai presus de toate, li s-a implantat o supunere oarbă față de sergentul Amber Blood, care le va conduce în luptă. Mirosul este unul din modurile în care te vor recunoaşte dar, de fapt, totul este mult mai complex.

Am privit spre Clara şi-am întins încet mâna spre ea. În ciuda celor aproape zece tone de oase şi muşchi pe care am apreciat că le avea, era toată plină de bunăvoință. O clipă am avut impresia că va începe să se gudure pe lângă mine. Tot atunci am putut să îi văd mai bine ochii, de mărimea unei farfurioare de cafea, şi m-am oprit, blocată de descoperire.

— Tiranozaurii aveau ochii albaştri? l-am întrebat pe colonel, dar acesta a ridicat din umeri.

— Nimeni nu ştie ce culoare aveau ochii dinozaurilor. Dar, pentru a-i aduce puțin mai aproape de modul nostru de înțelegere, le-a fost inoculat puțin ADN de câine.

Am privit-o lung pe Clara cum scâncea de dorința de a veni mai aproape de mine şi-am întrebat cuprinsă de îndoială:

— Ce fel de câine?

Colonelul a ezitat înainte de a răspunde, dar în cele din urmă a oftat şi-a răspuns:

— Husky siberian.

— ADN de Husky siberian la un dinozaur care urmează să fie folosit pentru luptele din junglă?

— N-a fost ideea mea! se apără colonelul, ridicând mâniile defensiv. A fost ordin de sus. Dar de ce-ar fi asta o problemă?

— În copilărie am avut o femelă de Husky siberian şi mi-a mâncat zilele cu încăpățânarea ei.

— Mda, este posibil, a recunoscut parcă fără voia lui colonelul. Clara, ca şi celelalte două femele din pluton, uneori au tendința să fie cam independente. Dar dacă ai avut un Husky, cel puțin ştii cum să le iei.

Nu mai era nimic de spus. Poate genele de Husky din femelele de dinozaur existau tocmai datorită faptului că cineva îmi citise foarte bine biografia, aşa că nu mai aveam ce face şi, oricum, faptul era deja consumat.

Am bătut cu palma în picior şi puținele gene de Husky siberian din imensa femelă de Tiranosaurus Rex au pus în mişcare cele zece tone de muşchi şi oase, care au venit să se gudure pe lângă mine. Exact aşa făcea şi Bella mea, în vremea când eram doar o fetiță. Toată numai zâmbet şi bunăvoință până îți prindea slăbiciunea, apoi devenea, pe neobservate, din animal de companie, animal dominant. Cum învățase să ceară mâncare într-un mod care îmi rupea inima, în mai puțin de un an ajunsese obeză, astfel că doctorul veterinar mi-a recomandat cu insistență cel puțin o oră de plimbare în parc cu ea. Stătea răbdătoare să-i prind lesa, dar apoi se trântea pe covor şi refuza să se ridice de jos. Sunt convinsă că numai pentru a mă lămuri mai bine învățase şi un simulacru de limbaj astfel că spunea aproape inteligibil: *„Nu, Amber, nuuu!”*, tânguindu-se astfel fără încetare, până renunțam la ideea plimbării. După ce-i cedam mofturilor ei, mă privea inocentă şi-mi rupea inima încercând să-mi spună, în felul ei, *”Te iubesc, Amber!”*. Mama spunea că doar mi se pare, dar eu eram convinsă că exact aşa spune.

Am privit oarecum înduioşată spre cele trei „fete” şi mi-am dat seama că destinul noastru avea să fie legat pentru totdeauna, deşi nimeni nu ne întrebase dacă vrem sau nu asta, nici pe mine şi, cu atât mai puțin, pe ele.

M-am întors oftând spre colonelul Thomson:

— Şi-acum ce urmează?

A arătat tăcut spre camerele se supraveghere montate peste tot şi pe care eu abia acum le-am observat.

— Tot nu înțeleg, am spus eu şi-atunci el a precizat.

— Şefii cei mari au văzut totul şi mai ales cum te-au primit Tiranozaurii. Probabil că nu mai sunt foarte interesați nici de tine şi nici de ei, acum că v-ați comportat conform aşteptărilor. Vor urma câteva zile de adaptare, apoi veți fi transferați în Africa, la un batalion de menținere a păcii. Cel puțin aşa am auzit eu.

Chiar în acel moment i-a sunat telefonul şi, după ce-a ascultat câteva clipe, a răspuns cu un sonor:

— Am înțeles, să trăiți! Ne prezentăm imediat.

S-a întors spre mine şi-a ridicat din umeri dezolat:

— Se pare că în ultimul timp nu mai prevăd chiar aşa de bine viitorul, cum făceam în tinerețe. Şefii vor totuşi să ne vadă.

A deschis uşa de metal şi i-am auzit pe cei trei dinozauri cum încep să scâncească:

— Spune-le ”AŞTEAPTĂ” pe un ton ferm şi vor înțelege că te întorci, altfel vor face urât în lipsa ta.

Eram obişnuită să vorbesc cu animalele, ba aveam impresia că Bella, cățeluşa mea Husky, înțelegea o bună parte din ceea ce-i spuneam, mai ales dacă-i convenea ce auzea. Dar să vorbesc cu nişte dinozauri? Mi se părea prea de tot, aşa c-am întrebat:

— Mă vor înțelege?

Colonelul Thomson aştepta nerăbdător în poartă şi mi-a spus grăbit:

— În mod sigur. Mai ales dacă le comanzi clar şi rar. Vor înțelege ce le spui. Şi să nu foloseşti cuvinte prea complicate.

M-am întors spre cei trei dinozauri şi le-am spus rar, aşa cum te adresezi unor copii:

— AŞTEAPTĂ …mă întorc imediat.

Au plecat capul când într-o parte, când în alta, ca şi cum ar fi analizat ceea ce-au auzit. Apoi Clara a fornăit supărată şi şi-a trântit cele zece tone pe pământ, urmată de îndată de celelalte două.

M-am simțit înduioşată şi-am vrut să mă apropii de ele, să le consolez, dar colonelul m-a oprit:

— Nu face asta! Dacă îți simt slăbiciunea, ți se vor urca în cap şi nu o să te mai înțelegi cu ele în vecii vecilor. Trebuie să te porți cu ele dur şi intransigent, dar să nu le minți niciodată. Acum hai să mergem, fiindcă şefii pot deveni foarte nerăbdători uneori.

Am închis uşa în urma noastră şi-am mers spre clădirile administrative. Mă miram că ofițerul s-a referit la cei care ne aşteptau ca fiind şefi şi nu comandanți, aşa cum ar fi fost normal. Dar, atunci când am intrat în sala răcoroasă şi i-am văzut pe cei care ne aşteptau, mi-am dat seama de ce. Erau patru bărbați, dintre care numai unul singur purta o uniformă de general iar ceilalți erau civili. Erau aşezați cu toții la o masă, lângă peretele din spate al camerei, şi priveau la mine la fel de curioşi cum i-am privit eu pe dinozauri, de parcă nu mai văzuseră niciodată un sergent.

— Apropiați-vă, a spus unul dintre bărbați, şi s-a ridicat. Era cărunt, cu un păr vâlvoi, mic de statură şi purta ochelari cu ramă groasă.

După felul cum l-au privit ceilalți, mi-am dat seama că, dincolo de grade şi ierarhii, el era şeful, aşa că m-am apropiat şi m-am aşezat pe scaunul pe care mi l-a oferit. Colonelul a rămas în picioare, lângă mine, lucru care m-a făcut să mă simt inconfortabil dar, la urma urmei, nu eu eram gazda.

— Deci ți-ai întâlnit fetele? m-a întrebat domnul cu ochelari într-un târziu, privindu-mă în continuare curios. Să înțeleg că vă împăcați bine? Este esențial să le înțelegi şi să vă împăcați bine, pentru că vei rămâne singură cu ele în junglă zile întregi. Ele au implementate un set întreg de comenzi şi aşteptăm un comportament complet previzibil de la ele. Colonelul Thomson, aici de față, îți va încredința un manual de utilizare, ca

să-i spun aşa, şi sunt sigur că te vei adapta de minune. Poate că nu ți s-a spus, dar ai fost selectată dintre mii de candidate şi ne-ai părut singura potrivită pentru această misiune.

Generalul tuşi uşor şi spuse:

— Profesore Douglas, totuşi…

Civilul numit Douglas se întoarse mirat spre general, apoi s-a bătut cu palma peste frunte, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva important.

— Da, ştiu! Este o informație secretă, spuse el dar nu părea cine ştie ce pătruns de importanța faptului, pentru că a spus zeflemitor spre mine:

— Pe aici se pare că toate sunt secrete. Dacă ar fi fost după militari, cred că ar fi trebuit să te legăm la ochi atunci când te-am prezentat dinozaurilor, ca să nu-i vezi.

Lângă mine, colonelul aştepta răbdător şi mi s-a părut că este obişnuit cu mica scenetă care se juca în fața mea. În timp ce profesorul Douglas vorbea în continuare, mintea mea fugea şi ea departe: oare chiar am fost singura selectată din miile de candidate, sau mai erau, pe undeva, una, două, trei, sau mai multe ca mine, care urmau să instruiască dinozauri în beneficiul armatei americane? La fel cum trebuia să aflu răspunsul la întrebarea când am fost selectată cu adevărat, din moment ce „fetele” mi-au recunoscut mirosul corpului?

Am ascultat, prefăcându-mă atentă, peroraţia lui Douglas, care a încheiat cu un mobilizator:

— Dar ştim că orice greutăți vei întâmpina, le vei învinge cu ajutorul colonelului Thompson, care te va seconda în tot ceea ce faci. Sper să nu ne dezamăgeşti şi să te achiți cu brio de sarcina dumitale.

Cum se părea că nu aşteptau altceva de la mine, am salutat am răspuns cu un răsunător:

— Da, să trăiți! şi m-am întors spre ieşire, secondată într-adevăr, ca o umbră, de colonel.

Capitolul 5

În culise

După ce-am repetat procedura cu identificarea palmară şi oculară, am intrat iar în hala imensă şi de-acolo direct în cuşca dinozaurilor.

În măsura în care mă pot lăuda că recunosc cât de cât comportamentul animalelor, aş spune că femelele de Tiranosaurus Rex se bucurau la vederea mea.

— Jos! le-a comandat colonelul Thomson cu voce fermă şi cele trei s-au conformat, deşi mi s-a părut că am recunoscut o uşoară urmă de bosumflare în atitudinea lor.

S-a apropiat de o cameră aflată într-un colț al cuştii, ce părea mai degrabă o nişă, care nu avea uşă şi în care am zărit un pat, un dulap, un mic frigider, o noptieră, o masă şi două scaune.

— Să luăm loc, a spus colonelul, trăgându-şi unul din scaune. Asta va fi locuința dumitale pentru următoarele două săptămâni.

Am privit şocată în jur şi-am descoperit o uşă în spatele căreia probabil era o baie, dar, în rest, nici un pic de intimitate. Ca să nu mai spun de „fetele" mele care, profitând că nu am fost atentă la ele o vreme, s-au târât puțin câte puțin şi-acum ne priveau prin cadrul larg al locului unde ar fi trebuit să fie uşa.

— Va trebui să dorm aici? am întrebat eu oripilată. Şi dacă, într-o noapte, reptilele dumitale au chef de un mic dejun matinal şi n-au altceva la îndemână decât pe mine?

Colonelul nu a răspuns, dar a tras un sertar al mesei de unde a scos un teanc de acte şi un carnețel pe care a scris ceva apoi le-a împins spre mine.

„Aici nu suntem filmați, dar suntem ascultați! Fă un duş!" scria pe carnețel iar cu voce tare a spus:

— Nu sunt reptile, sunt dinozauri…

S-a îndreptat spre baie şi-a dat drumul la duş, apoi s-a întors, lăsând uşa deschisă. Probabil credea că zgomotul duşului va împiedica ca discuția să fie înregistrată, aşa că am fost numai ochi şi urechi. Dar se pare că intenționa mai mult de-atât, pentru că mi-a făcut semn să tac şi să intru în cabina de duş, apoi a continuat cu voce tare:

— Vreau să te asigur că dinozaurii nu te vor atinge NICIODATĂ cu intenția de a-ți face rău. Dacă le e foame, mai degrabă se vor mânca între ei înainte ca măcar să se gândească la tine.

A ieşit din baie şi i-a privit gânditor pe cei trei dinozauri apoi, mi-a făcut semn să intru iar el s-a aşezat lângă uşa deschisă.

— Am să-ți spun lucruri importante şi asta-i cea mai sigură modalitate.

Zâmbi şi se întoarse cu spatele, văzând că încercam să mă feresc.

— Crede-mă, eşti o fată drăguță, dar momentan sunt probleme mai importante la mijloc decât pudoarea ta, aşa că încearcă să mă asculți în timp ce duşul e pornit, pentru că am verificat şi nu se poate auzi nimic din jurul lui. Adevărata problemă este că aceşti comandanții ai noştri sunt uneori paranoici şi mi se pare inuman să se comporte aşa, drept pentru care îți voi spune câteva amănunte despre misiunea dumitale. Nu prea multe, dar suficient cât să te protejeze şi să-ți poți face treaba în siguranță.

Deja eram numai ochi şi urechi. L-am privit cum a scos o sticlă de apă din frigider, s-a uitat iar la dinozaurii care se înghesuiau în continuare în uşă, cu ochii pe noi, de parc-ar fi înțeles ce vorbim. S-a apropiat apoi de cabina de duş şi-a continuat:

— S-a hotărât în urmă cu mulți ani să se creeze, pornind de la urme infime de ADN, câteva dintre vechile ființe ale trecutului. Problema a fost că procedura în sine, ca şi aparatura necesară, costau mult mai mult decât se

estimase la început şi-atunci iniţiatorul proiectului, profesorul Douglas, a implicat Armata. Dumnezeu mi-e martor că nici acum nu ştiu cum naiba a reuşit să-i îmbrobodească în halul ăsta. Ce să faci cu un Tiranosaurus Rex pe câmpul de luptă? Toată lumea a văzut filme cu dinozauri şi era greu de crezut că inamicii noştri vor arunca armele şi vor fugi aşa cum au făcut, pe vremuri, soldaţii Romei când au văzut elefanţii lui Hanibal.

— Ştii despre ce vorbesc, nu? m-a întrebat el, părându-i-se că nu-l urmăresc prea atentă.

— Da, am spus eu şovăitoare, parc-am văzut un film, cândva, pe tema asta.

Căpitanul a clătinat îndurerat din cap:

— Noroc cu Hollywood-ul că mai aflăm şi noi câte ceva... Dar ai dreptate, s-a făcut şi-un film pe tema asta şi, dacă l-ai văzut, poate că-ţi aminteşti cum fugeau soldaţii romani de elefanţi. Nu fugeau de ei pentru că erau mari, ci pentru că nu mai văzuseră niciodată aşa ceva. Era o surpriză şi Hanibal a ştiut s-o exploateze de minune. Dar, în cazul Tiranozaurilor, pe cine să mai surprinzi, când filmele despre ei au ajuns şi în ultimul cătun din China? Da, e-adevărat că profesorul i-a îmbunătăţit, amestecând ADN de Stegozaur, ca să le pună - frontal şi lateral - plăci osoase sub piele, ca un fel de exoschelet. Dar să fim serioşi! Asta-i poate ajuta contra unei rafale de mitraliere, dar nu contra unei grenade reactive. Şi-atunci profesorul a scos asul din mânecă: să fie folosiţi de batalioanele de menţinere a păcii din Africa. A reuşit să-i convingă pe unii din senatorii din Comisia de Apărare - ştabii care distribuie fondurile – că, de fapt, ăsta ar fi numai începutul şi, în funcţie de rezultate, va putea crea şi Pterodactili purtători de rachete, Velociraptori înzestraţi cu bombe cu auto-detonare... Doamne! Ar fi trebuit să-l auzi cum vorbea! Parcă era un bunic povestind basme nepoţilor...

Mai luă o înghiţitură de apă, apoi m-a privit ţintă:

— Ce-ţi spun acum este strict secret şi trebuie să uiţi c-am stat de vorbă, vreodată, pe tema asta. Din ce-ţi spun, reţine doar atât cât ţi-e util pentru a supravieţui: există încă trei plutoane de dinozauri, formaţi tot din Tiranosauri femele, şi conduşi tot de fete sergenţi, aşa ca tine. Deja ele sunt repartizate la batalioane şi, până acum, au dat rezultate bune. Fără surprize şi fără probleme. Dar despre altceva vreau să-ţi vorbesc. „Fetele” tale sunt cu totul speciale.

M-am aplecat şi eu spre el, uitând că sunt dezbrăcată, şi l-am întrebat tot în şoaptă:

— În ce fel sunt ”speciale”, domnule colonel Thomson?

A oftat greu şi în cele din urmă a răspuns:

— Proiectul ăsta ultrasecret la care lucrăm se numeşte Pandora trei. A existat şi-un proiect Pandora unu, în care toate animalele au murit din cauze necunoscute, încă din primele zile.

Se încruntă ca şi cum şi-ar fi adus aminte de ceva neplăcut, apoi a continuat:

— A urmat, bineînțeles, şi-un proiect Pandora doi, în care toate animalele implicate au fost ucise pentru că deveniseră prea sălbatice şi de nestăpânit. Am învățat însă din primele eşecuri şi-acum se pare că Pandora trei este un succes deplin.

— Şi-atunci, în cele fel sunt ele speciale? am arătat înspre dinozaurii care ne urmăreau din priviri.

Colonelul Thomson a privit spre ele oftând:

— Am fost singurul specialist din partea Armatei care avea cât de cât cunoştințe în domeniu şi-am fost admis să colaborez şi să urmăresc lucrările profesorului. L-am asistat la crearea fiecărui exemplar din primele trei seturi de dinozauri, dar la ultimul a aranjat în aşa fel încât să fiu plecat în Africa, ca să verific mediul în care vor trăi şi lupta dinozaurii. Să aflu dacă se pot descurca numai în savană sau sunt operaționali şi în junglă. Părea un motiv rezonabil. Numai că, la întoarcerea din Africa, am aflat că şi dinozaurii tăi fuseseră deja programați. Am observat imediat unele schimbări din secvențele genetice şi mi-a spus că a introdus în plus gene de Husky siberian, pentru o adaptare suplimentară. Dar ştiu că mai există o secvență suplimentară pe care n-am reuşit s-o identific încă.

— Ce anume, domnule colonel Thomson? am întrebat încordată, convinsă că ne apropiem de ceva foarte important.

— Nu ştiu, a ridicat dezolat din umeri colonelul, dar îți dau numărul meu de telefon şi, dacă observi orice fel de comportament anormal la ei, te rog să mă suni, să stăm de vorbă şi să clarificăm lucrurile. În cele din urmă voi rămâne singur în laborator şi-atunci, în mod sigur, voi afla despre ce anume-i vorba. Vreau doar să-ți spun că tot ce se petrece în cuşcă este filmat cu sonor. Singura excepție este această cameră, unde se înregistrează doar sunetul. Dacă ai ceva mai deosebit să-mi spui, aici este locul s-o faci.

S-a întors să plece, dar şi-a mai amintit ceva:

— Nu c-ar fi foarte important, dar să ştii că atât ruşii, cât şi chinezii, au Tiranozaurii lor. Nu cunoaştem încă modul cum îi folosesc, dar încercăm să aflăm. Pe de altă parte, israelienii stau pe margine şi ne spionează cercetările, atât ale noastre, cât şi-ale ruşilor. Din câte ştim, n-au obținut încă dinozauri nu pentru că n-ar putea, ci pentru că aşteaptă să vadă care sunt mai reuşiți.

Mi-a făcut semn că discuția s-a încheiat şi-a închis uşa cabinei de duş.

M-am şters, m-am îmbrăcat, apoi am ieşit afară şi mi-am luat şi eu o sticlă de apă din frigider.

Colonelul Thomson mi-a arătat carnețelul cu comenzi:

— Acum, a spus el cu voce tare, dacă tot ai făcut duş, hai să-ți explic cum funcționează lucrurile pe-aici. Uite, în carnețelul ăsta sunt cincisprezece comenzi standard care-au fost implementate dinozaurilor şi

care sunt folosite şi în dresajul câinilor. Dac-ai avut câine, îți va fi foarte uşor să te descurci cu ei.

Fusese o zi foarte lungă şi starea de oboseală cred că-şi spunea cuvântul în mod vizibil, aşa că, după o vreme, colonelul m-a iertat de alte lecții şi s-a retras. Am redus lumina din ceea ce avea să fie locuința mea pentru câteva săptămâni şi m-am întins pe pat pentru un somn binemeritat.

Capitolul 6

Adaptarea

Au fost patru săptămâni de adaptare dure şi cred că n-aş greşi prea mult dacă i-aş spune ”de confruntare”. Asta pentru că m-am convins foarte repede că femela dominantă a grupului, Clara - pentru că numai ea conta cu adevărat - la fel ca Bella, fosta mea cățeluşă Husky de altădată, îmi testa în permanență limitele ca să afle până unde-i dădeam voie s-ajungă. Niciodată, dar niciodată, n-am putut să las garda jos în aceste săptămâni şi să pot spune împăcată: ”Gata! De azi încolo e o fată de treabă şi mă va asculta orbeşte!” Da, mă asculta orbeşte, dar simțeam că, în timp ce îndeplinea ordinul - cu entuziasm sau în silă, depinde dacă se potrivea sau nu cu ce-avea ea chef în acel moment - în spatele ochilor ei albaştri era o minte lucidă şi iscoditoare care încerca să eludeze comanda primită sau, dacă nu pe asta, atunci măcar pe ceea viitoare.

A doua zi după sosirea în marele hangar primisem în dotare o motocicletă Gravi. Până atunci doar auzisem de ele şi-am fost îndemnată de colonelul Thomson să ies pe câmpul din spatele hangarului şi să mă obişnuiesc cu ciudatul meu pluton. Armata cumpărase şi împrejmuise mii de hectare din preeria statului Texas, pe care puteam să ne tot antrenăm, fără să fim văzute de nimeni. La început totul a părut mai mult o joacă: eu încălecam pe gravimotocicletă, o urcam până pe la patru-cinci metri, ca să fiu la nivelul ochilor dinozaurilor, şi porneam la drum. Le-am testat viteza şi-am aflat că cel mai bine se simțeau la 40 de kilometri pe oră deşi se puteau ține după mine chiar şi după ce acceleram la 80 de kilometri pe oră. Dar numai pentru câteva minute şi, dacă îndrăzneam cumva să accelerez mai mult, se opreau toate trei şi scoteau nişte răcnete asurzitoare şi pline de frustrare, până mă opream. Se enervau şi mai mult atunci când mă ajungeau şi vedeau că eu eram cu gura până la urechi de neputința lor. Într-o zi Clara a fost atât de furioasă pe gravimotocicletă încât numai faptul că eu eram în şaua ei a salvat-o de la distrugere, pentru c-o tot lovea înverşunată cu labele din față, până am fost nevoită să-i comand să se-astâmpere.

Cum la urma urmei erau animale de pradă, la un moment dat am fost nevoită să le testez şi instinctul de prădător. Pentru asta la o distanță de câțiva kilometri de hangar, au fost lăsate libere câteva vite. Le-au simțit de cum le-am dat drumul şi-abia am putut să le mai controlez. Totuşi, când am ajuns lângă ele s-au oprit toate trei şi-au întors capetele uriaşe spre mine. Am privit cu inima îndoită spre cele trei vite care fugeau înspăimântate şi-am ordonat: *ATACAȚI!*

Nu-mi păsa dacă eram filmată sau nu de vreo dronă din înaltul cerului. M-am îndepărtat scârbită, să nu le văd cum doboară şi mănâncă vacile. Le-am aşteptat să-şi termine festinul ceva mai departe şi, când s-au apropiat vesele şi fericite, a trebuit să mă prefac încântată pentru ele şi să ne continuăm antrenamentele, încercând să nu privesc boturile lor însângerate.

Câtă vreme erau în cuşcă, mâncarea le era adusă de câțiva soldați de la Intendență, cu nişte cărucioare. Faptul că li se aducea carnea gata tranşată făcea întregul proces ceva mai uşor de suportat. Dejecțiile lor, care miroseau îngrozitor, le adunau din cuşcă aceiaşi soldați şi nu mă mira deloc că purtau măşti de tifon cât timp se ocupau de treaba asta. Spre deosebire de Bella, care mânca şi altceva în afară de carne, „fetele" mele erau carnivore adevărate şi respirația lor mirosea îngrozitor. Nu de puține ori mă trezeam noaptea, simțind că mă asfixiez de la miros, şi-atunci, fără să deschid ochii, ştiam că şefa grupului, Clara, iar reuşise să-şi bage, pe jumătate, botul imens în cămăruța mea. Trebuia să mă dau jos din pat, să o duc la o distanță suficientă şi să-i comand de câteva ori *„CULCAT"* până când se trântea bosumflată pe jos, urmată de Linda şi Lidia. Dar nu eram sigură că, după ce aveam să închid ochii, nu se vor târî iar, centimetru cu centimetru, spre locul unde dormeam.

— Va trebui să mai repetăm de câteva ori testul cu vânătoarea vitelor, mi-a spus într-o zi colonelul Thomson, dar eram decisă să testez şi eu limitele până unde puteam merge, aşa c-am spus:

— Nu e cazul, domnule colonel! S-au descurcat perfect. Să nu uităm că vom fi trimise într-o misiune de pace, nu una de pedeapsă. Nu vreau să se obişnuiască prea mult să vâneze din mers şi nici să ucidă.

— Mda... Fie cum zici tu. Abia atunci mi-am dat seama că nici cei care propuneau testele şi antrenamentele nu ştiau prea bine ce să ceară de la noi.

Testul care mi s-a părut cel mai greu a fost cel în care câțiva soldați au tras în dinozauri. Eu trebuia să stau cât mai aproape de ele şi să încerc să le strunesc în cazul în care ar fi avut intenția să se repeadă la soldați. Din fericire fetele mele s-au descurcat admirabil şi-au rezistat cu stoicism rafalelor de gloanțe care le-au lovit platoşele. Mai degrabă mi-a fost mie frică, când am auzit cum îmi țiuiau pe lângă urechi gloanțele care ricoşau din ele.

Un medic veterinar le-a verificat pielea după partida de tir şi a rămas uimit când a observat că doar câteva gloanțe s-au oprit în platoşă, restul au ricoşat sau au căzut pur şi simplu pe jos. Le-a extras gloanțele din platoşele osoase cu un cleşte, Lindei i-a cusut un petic de piele care atârna, dar în rest nu a fost nici o problemă şi toată comisia a fost mulțumită de rezultate.

Adevărată problema a început atunci când a apărut plictiseala dată de monotonia exercițiilor, motiv pentru care am început să-l întreb aproape zilnic pe colonelul Thomson despre plecarea noastră.

— Am fost adusă aici cu-atâta grabă, de-am avut impresia că se scufundă Africa fără noi şi-acum ne fugărim toată ziua de colo-colo, fără să facem nimic, i-am spus colonelului într-o dimineață, pe când ne pregăteam pentru o nouă rundă de antrenamente.

—Te-am adus aşa de repede pentru că a fost necesar s-o facem. „Fetele" tale fuseseră programate să asculte de cineva ca tine, dar care întârzia s-apară, lucru care le făcea atât de nervoase, încât abia ne mai înțelegeam cu ele. Dovadă că, imediat ce-ai venit, s-au calmat şi-au devenit rezonabile. Dar mult nu poate să mai întârzie nici plecarea voastră…

După ce-am ieşit afară din hangar, m-a urmat şi el câțiva paşi şi-a spus încet:

— Este posibil să plecați chiar mâine la Port Arthur unde vă aşteaptă, de câteva zile, distrugătorul Momsen.

— Dacă tot s-a hotărât cu ce mergem, atunci de ce nu plecăm odată?

Colonelul Thomson a mai privit încă o dată în jur, apoi s-a aplecat spre mine şi-a spus:

— Plutonul dinainte a plecat cu un cargou şi, din cauza duratei drumului şi-a căldurii, unul din dinozauri a murit pe drum. S-a hotărât ca voi să plecați cu un distrugător care va scurta cu patru zile drumul până în Africa.

Am ridicat nedumerită din umeri:

— Păi, dacă s-a hotărât, atunci de ce nu plecăm odată?

Colonelul Thomson a oftat adânc înainte de-a vorbi:

— Problema este mai complicată. Trebuiesc aduse modificări la distrugător, modificări la care Marina nu prea priveşte cu ochi buni. Abia ieri a venit aprobarea să se înlăture tunul de la provă şi să se construiască o cuşcă în locul lui, suficient de mare în care să-ți încapă fetele. Se va lucra toată noaptea şi există speranța că, până mâine, vor fi gata modificările…

A plecat înainte de a-mi termina stocul de întrebări, dar a avut dreptate. A doua zi dimineață am fost anunțată că azi nu vom merge la antrenamente pentru că trebuie să ne pregătim de plecare.

Va urma…

RYAN CLIFFORD

COMBAT TEMPORAL

Military Science Fiction

Ryan Clifford

COMBAT TEMPORAL

Traducerea: UnCris

EPISOD 04

Un roman care stimulează imaginația…
Multe dintre episoadele acestei povestiri s-au întâmplat
și unele dintre personaje au existat…
dar altele nu…
…sau au existat…?

„Niciodată în istoria conflictelor omenirii,
atâția oameni nu au datorat atât de mult
unui număr atât de mic de semeni ai lor"

Winston Spencer Churchill,
20 August 1940

— Bine, liniștiți-vă cu toții. Verificarea timpului în 3-0 secunde, când va fi 0900.

Todd era complet pregătit pentru informare, pentru că venise la muncă la 0700.

În acest moment, AVM a intrat pe ușă în sala de ședințe din aripa operațională a clădirii. Întreg personalul s-a ridicat în picioare, Todd și-a întâmpinat tatăl și i-a oferit un loc în mijlocul primului rând de scaune, apoi a continuat cu verificarea timpului.

— Zece….. cinci, patru, trei, doi 0900… acum!

În aceeași clipă, meteorologul s-a ridicat în picioare și a început scurta sa informare referitoare la starea vremii din acea zi.

— Bună dimineața, *gentlemen*. Vremea de astăzi va ridica câteva probleme. Această răbufnire de vreme bună va mai continua un timp. Sistemul de presiune ridicată se deplasează lent către sud-est și un front atmosferic trece peste UK. Acesta a determinat formarea izolată de cumulo-nimbuși și au fost raportate furtuni însoțite de tunete și fulgere deasupra nordului Angliei. În consecință, este posibil ca o cădere de ploaie să vină peste noi la prânz. Totuși, cred că deoarece decolarea este prevăzută pentru ora 1100, veți fi aterizați înapoi înainte de prânz. Ca informație suplimentară, vremea pentru mâine pare a fi excelentă, la fel și pentru tranzitul către Italia. Întrebări?

— Vei participa la repetiție, Jim?

Todd era sigur că va veni, dar Jim Charles, Meteorologul Șef de la Marham, era binecunoscut pentru aversiunea sa pentru zbor.

— Dacă trebuie neapărat, vin. Am să iau loc în spatele sălii și voi lua notițe de la informare.

Dar și-a dat seama că ducea o bătălie pierdută.

Todd a zâmbit, iar audiența a râs pe înfundate. Cunoșteau cu toții fobia lui Jim Charles.

După ce Jim s-a așezat, Todd a continuat informarea. O mai făcuse de multe ori înainte și audiența era la curent, dar astăzi AVM era prezent, deci trebuia să o facă din nou – în întregime – și cât mai coerent cu putință. Decolarea urma să fie la 1100, iar echipajele trebuiau să fie la avioane la 1000. Zece minute pentru schimbarea uniformei plus douăzeci pentru încheierea treburilor – această informare trebuia să se încheie la 0900. Prin urmare, Todd a continuat.

Pe parcursul informării, ori de câte ori se ivea ocazia, AVM intervenea cu o întrebare scurtă. De fiecare dată răspunsul era dat fără ezitare. Era cât se poate de clar că echipa era bună, își știa meseria și era determinată să-și facă treaba bine.

La 0925, Todd a folosit formula de încheiere.

— Mai sunt întrebări? la care s-a răspuns cu tăcere.

— Bine, atunci să trecem la treabă.

AVM s-a ridicat, întorcându-se cu fața către audiență. Era normal ca să fie adresate câteva cuvinte de încurajare înaintea unei misiuni importante. Totuși, AVM i-a surprins pe toți din sală cu declarația sa scurtă și oarecum tăioasă.

— Sper că vă dați seama cu toții de importanța acestei sarcini. Atât astăzi, cât și în viitor va trebui să fiți cât se poate de concentrați posibil pentru a asigura succesul misiunii. Amintiți-vă cine este la comandă și asigurați-vă că sunteți gata pentru orice schimbări neașteptate de plan. Orice s-ar întâmpla – nu intrați în panică. Sunteți cu toții echipaje experimentate așa încât mă aștept să reacționați la cele mai înalte standarde de profesionalism și loialitate. M-am făcut foarte clar înțeles?

A fost gratulat cu tăcere. Personalul navigant a fost luat prin surprindere de așa-zisul discurs de încurajare, încât la ieșirea lui AVM din sală se vedeau doar guri căscate. Todd a rămas, iar după ce ușa s-a închis în urma AVM, sala a erupt.

— Ce mama dracu' a fost asta? a strigat o voce.

Ceilalți au dat aprobator din cap și Todd a fost bombardat cu comentarii din partea zburătorilor nemulțumiți.

— Liniștiți-vă, liniștiți-vă! AVM se află sub o mare presiune din partea MOD pentru ca misiunea să iasă bine și, evident, dorește să vă reamintiți responsabilitățile. Nu cred că e ceva nerezonabil. Nu-i așa?

În sală s-a făcut liniște pe măsură ce aviatorii se ridicau să părăsească sala, dar Todd i-a oprit.

— S-aveți o zi bună, băieți – scuze – și fete, faceți-vă treaba și nu vor fi nici un fel de probleme. Faceți doar așa cum ați mai făcut-o și înainte.

Echipa s-a dispersat pentru „problemele administrative personale" înainte de a se schimba. Todd a rămas în sală împreună cu Comandantul bazei și CO 619.

— Ce dracu a fost asta? a izbucnit Andy Millar.

— Habar nu am, replică Todd, nu l-am mai văzut așa niciodată.

10

RAF Marham
1 aprilie 1992

Etapa de pre-zbor pentru FlyPast s-a desfășurat fără incidente, cu excepția faptului că toți au fost udați în timp ce se îndreptau spre autobuzele pentru echipaje. O aversă de ploaie a trecut de-a lungul aerodromului surprinzându-i pe toți. Întreg personalul navigant a fost ocupat cu împachetarea lucrurilor personale în obișnuitele *torpedouri* din cockpit și până la ora 1000, ultimul pilot a raportat prin radio că este gata. Todd a cerut aprobarea pentru rulajul pe pistă și fiecare avion s-a înscris la locul său – în ordine strictă – pe pista de decolare. Avioanele de rezervă au rămas în adăpost, doar pentru cazul că ar fi nevoie de ele în ultimul minut. Dar totul a mers conform planificării și toate avioanele au decolat la timp. În timp ce virau către zona de așteptare, Todd a privit spre nord la linia de patru sau cinci nori cumulonimbuși (CB) aflați deasupra Wash. Arătau afurisiți dar nu păreau să afecteze ruta FlyPast. Cu toate acestea, a contactat prin radio Traficul Aerian.

— *Radar*, aici *Purple Leader*. Îmi poți spune ceva despre linia de Ci-Nimbs de la verticala zonei Wash?

— *Roger*, *Purple*, radarul meu arată că se deplasează în direcția est-sud-est cu viteza de cinci noduri.

— *Purple*, am înțeles.

— *Shit*! a mormăit Todd, dublat imediat de Stumpy aflat în scaunul din față în cockpit.

— Trebuie să ne îndepărtăm de zonă și să vedem dacă interferă cu noi. Dacă nu stau acolo la locul lor, vom trece în zona de *standby* de la Yarmouth. Am ambele rute în TV-TAB așa că nu va fi nici o problemă.

Todd a contactat celelalte echipaje și i-a informat asupra situației. Pe când formația vira spre stânga către zona de așteptare de lângă Cromer, avioanele au atins în treacăt frontul de vreme rea. A început să plouă și vizibilitatea s-a înrăutățit. Totuși Todd putea vedea un cer degajat deasupra Cromer, iar radarul meteo de la bord confirma. Todd i-a verificat pe fiecare în parte după executarea virajului și le-a mai dat niște informații. Dar, formațiile *Green* și *Yellow* aveau oarece probleme cu radiourile lor. Todd a trebuit să încerce de trei ori, până ce au reușit să-l audă – așa că s-a asigurat că erau pe frecvența corectă.

Todd s-a uitat din nou spre înainte și de data aceasta s-a îngrijorat. Activitatea Cu-Nimb se dezvolta spre sud-est. Acum era însoțită de căderi de ploaie, iar turbulențele se întețeau din ce în ce mai mult.

Todd i se adresă lui Stumpy.

— Ce crezi – să mergem în zona *standby*?

Era un gest elegant să împartă luarea deciziei.

— Eu așa aș spune – dar e hotărârea ta, *boss*.

Stumpy nu-și asuma nici o responsabilitate.

— Mulțam fain, amice.

Todd nu era impresionat. Ar fi avut nevoie de oarece suport, dar nu-l va căpăta. Totuși, a luat el decizia. Vor vira la dreapta pe direcția 1-1-0 către Great-Yarmouth. A schimbat ruta pe navigatorul TV-TAB și a apelat din nou prin radio.

— *Purple*, contact.

Liniște.

— Formația *Purple*, din partea liderului – contact.

Nimic.

— Ce dra…

Și chiar atunci:

— *Red* 2 te aude tare și clar și sunt în contact cu *Blue*, *Green* și *Yellow* – trebuie să le retransmit pentru tine, *Purple*?

— *Roger*, *Red* 2. Nu-i pot auzi pe ceilalți. Transmite acest mesaj. Ruta alternativă, repet, ruta alternativă. Virăm peste 3-0 secunde la 1109, Ai înțeles?

— *Roger*, *lead*. Ruta alternativă. Virăm peste 3-0 secunde la 1109.

Red nu a mai trebuit să repete, pentru că *Blue*, *Green* și *Yellow* au confirmat cu un scurt:

— Am înțeles.

Red a repetat confirmarea către Todd și s-a pregătit pentru virajul ce urma peste vreo zece secunde. Categoric, era decizia corectă. Deși zona Cromer era degajată, era evident că acești CB erau vinovați pentru proasta recepție – iar ploaia devenea tot mai densă.

Apoi a căzut și bomba.

— *Purple*, aici *Yellow* 5, mă recepționezi?

Todd a recunoscut vocea și a fost iritat de aparentul amestec al tatălui său.

— Tare și clar, *Yellow* 5, transmite mesajul.

— *Purple* lider, continuă pe ruta originală, repet, nu schimba pe ruta alternativă.

Todd a început să fiarbă.

— Repetă, *Yellow*?

— *Purple lead*, continuă pe ruta originală. Repet, nu schimba pe ruta alternativă.

— Negativ, *Yellow*, vremea este prea rea. Schimbăm pe alternativă.

AVM a ripostat imediat.

— Acesta este un ordin, *Purple lead*. Continuă pe ruta originală; vom discuta despre asta la sol.

Da, obișnuitul truc al aviatorilor pentru a evita argumentațiile stânjenitoare la radio, în auzul subordonaților.

Todd a așteptat zece secunde și a replicat.

— Am înțeles, *Yellow* 5, dar îți asumi responsabilitatea pentru aceasta.

— Afirmativ, *Purple lead*, este decizia mea.

Todd a comutat imediat pe frecvența echipei sale.

— *Purple*, contact – ruta originală.

Liniște, apoi *Red* 2 a confirmat:

— *Red* 2 a retransmis; toate formațiile au recepționat – ruta originală.

Todd era furios. De-a ce dracu se juca tatăl său? Era evident că decizia era foarte proastă. Acum, formația zbura direct către vremea rea și periculoasă, radiourile erau inutilizabile și – colac peste pupăză – tatăl său i-a subminat autoritatea în fața subordonaților. Cineva va plăti pentru asta după ce vor ateriza în siguranță – *dacă* vor ateriza în siguranță. Todd era sigur că vremea rea va provoca probleme severe – mai ales avionului-cisternă. Oricum, el a fost ignorat. Așa că, acum s-a concentrat asupra sarcinii următoare. A vorbit din nou cu *Red* 2 și i-a cerut să retransmită toate mesajele. Astfel vor câștiga timp. Formația se apropia acum de zona de așteptare de lângă Cromer, iar avioanele au intrat în zbor conform planificării.

Când *Yellow* a ajuns la poziția și altitudinea desemnate, au făcut contactul. Todd putea auzi acum la radio pe toți membrii echipei ce se roteau deasupra sa. Cel puțin a scăpat de o grijă. Zborul de așteptare va dura cam cincisprezece minute, așa că Todd a decis să aibă o discuție de la distanță cu tatăl său. Era încă teribil de nemulțumit de această situație. Vremea rea se apropia amenințător, Deci Todd va încerca încă o dată să schimbe planul. I-a spus lui Stumpy să monitorizeze frecvențele principale, în timp ce el a comutat pe o frecvență *standby*.

— *Yellow* 5, aici *Purple lead* – comută pe 366,7, acum.

Ambele avioane au schimbat frecvența.

— *Yellow* 5, contact.

— *Yellow* 5.

Todd voia o explicație din partea tatălui său.

— *Yellow*, poți, te rog, să-ți explici decizia de a rămâne la planul A? Vezi cum e vremea. Va fi un risc semnificativ în ceea ce privește siguranța zborului dacă mai stăm mult pe aici. De ce nu ai permis ruta alternativă?

— *Purple*, execută întocmai și nu-mi mai pune la îndoială ordinele. Ai înțeles?

— Am înțeles, *Yellow*, dar doar pentru a fi consemnat, vreau să fie clar că…

Todd nu și-a mai terminat niciodată propoziția.

În apropiere a izbucnit un zgomot uriaș urmat de un *flash* orbitor. Lumina a inundat întreg cockpit-ul. Todd s-a uitat în jos, la instrumente, doar ca să vadă că toate indicatoarele sunt la zero.

— Fute-m-aș să mă…! a răcnit Todd – exact ce i-am spus!

— Trăsnet!

11

Kretinga, Germania
21 septembrie 1939

Herr Professor își rodea neliniștit unghiile de la mâna dreaptă. În mod normal nu ceda nervos, dar astăzi era ceva deosebit. Proiectul mersese neobișnuit de bine după telefonul amenințător dat de Göring vara trecută. Trebuia recunoscut meritul Partidului, care i-a dat tot ce a cerut. Cele mai de vază minți tehnice din Reich, echipament și inepuizabile resurse de muncă forțată. Totuși, au existat complicate dificultăți tehnice cu care Messerschmitt și echipa s-a a trebuit să le depășească. O problemă deosebit de acută a apărut prin lipsa unui aliaj adecvat, cu punct de topire suficient de ridicat încât să suporte temperaturile înalte implicate de funcționarea unui motor reactiv, o problemă care nici măcar până la sfârșitul războiului nu a fost rezolvată satisfăcător. Două prototipuri au fost deja pierdute în accidente provocate de probleme de motor și au murit doi piloți experimentați (scaunele catapultabile nu fuseseră încă inventate!).

Ca urmare, *Herr Professor* era extrem de neliniștit. Nu putea garanta succesul imediat sau necondiționat – zborul demonstrativ de astăzi, executat în prezența *Führer*-ului era un risc calculat!

Proiectarea lui Me-262 a fost plină de probleme. Primul zbor reactiv al lui Me-262 nu a fost triumful sperat de Messerschmitt și pentru care se rugase. În sfârșit, prototipul a zburat la 25 martie 1939 – trei ani înainte de programarea pe care o propusese inițial. Echipa de proiectare și producție a trebuit, de nevoie, să meargă pe *scurtături* și a fost obligată să instaleze motoare care nu erau potrivite scopului. Göring a supus firma BMW unor mari presiuni pentru a dota „*Projekt*"-ul cu motoare reactive în timp foarte scurt, iar consecința a fost că exemplare sub-standard au ajuns în Kretinga la *Herr Professor*.

S-a plâns plin de amărăciune, dar a fost ignorat în mod constant de Berlin.

Totuși, s-a dovedit a fi avut dreptate pentru că zborul inaugural a fost catastrofal. Ambele motoare au încetat să funcționeze în timpul decolării iar avionul a alunecat până la capătul pistei, și, lovindu-se de un copac, a explodat ucigând

pilotul. După cinci zile au încercat din nou cu același rezultat, dar, din fericire, pilotul de încercare Fritz Wendel a fost destul de îndemânatic pentru a controla aparatul ca să aterizeze în siguranță.

Un motor nou – Jumo 004 – a fost disponibil peste câteva luni, iar Wendel a decolat cu cel de-al treilea prototip pe 18 iunie 1938. Acest avion s-a prăbușit de asemenea, dar nu s-a distrus la fel de rău și motoarele au fost montate pe un alt prototip, care – mare bucurie! – a avut succes. Pe doi august 1939, Adolf Galland, faimosul general al Aviației de Vânătoare (*General der Jagdflieger*), a zburat el însuși avionul și a fost extrem de impresionat. Deși data la care urma să se facă demonstrația era în toamna 1939, a fost devansată de Göring și impusă lui Messerschmitt, astfel încât *Herr Doktor* Goebbles și mașina sa de propagandă să se dezlănțuie în legătură cu superioritatea tehnică și intelectuală a germanilor. Întreaga lume a fost informată despre această realizare a Germaniei. Comandantul RAF Dowding, era cuprins de un profund sentiment de neajutorare. Hitler a fost bucuros să învingă Polonia fără un avion de vânătoare cu reacție operațional, și a s-a mulțumit să aștepte planificata invazie a Angliei până ce „Blaue-Tod" a dovedit că merită.

Astăzi era prima demonstrație practică a *Kretinga Projekt 1065*. Însuși Hitler era așteptat să sosească peste o oră. Aa, da, până astăzi aveau mai mult de o duzină de zboruri-test – multe terminate cu succes – dar acesta era crucial. Avionul trebuia să trebuia neapărat să performeze – și încă foarte bine. *Führer*-ul nu ar fi fost deloc bucuros să asiste la un eșec după ce a venit tocmai de la Berlin în această budă uitată de Dumnezeu în fundul Lituaniei.

Profesorul a început să-și roadă unghiile de la mâna stângă și imediat s-a dojenit singur.

Sigur că va funcționa. Sigur că va zbura. Sigur că va fi un succes.

Desigur că va fi. Desigur?

TREBUIE să fie!

* * *

Grupul ce urma să asiste la demonstrație era redus. Era Hitler însuși însoțit de doi bodyguarzi cu aspect feroce din Garda sa SS personală, Göring cu al său ADC[1], șase tehnicieni, vreo duzină de muncitori și pilotul.

Și, desigur, eroul sau țapul ispășitor – însuși *Herr Professor* Messerschmitt.

Hitler era neobișnuit de tăcut – Anglia declarase de curând război, și mintea sa probabil că era concentrată pe altceva. Flancat de cei doi bodyguarzi, s-a deplasat în fruntea grupului către turn. Göring întreținea conversația prin obișnuitele sale

[1] ADC - aide-de-camp – ofițer secretar/asistent al unui ofițer superior, sau cu o funcție importantă.

bufonerii. Dar Messerschmitt era prea preocupat pentru a fi fals jovial. Era sfârșitul – dacă demonstrația eșua se va prăbuși și el. Hitler își baza planurile de invazie a Angliei pe succesul proiectului. Dacă acesta eșua – la fel se întâmpla și cu invazia.

— Ei, *Herr Professor*, începem? Hitler era nerăbdător. Am așteptat prea mult zborul lui "*Schwalbe*" (lăstun) al nostru.

— *Jawohl*, *Mein Führer*, răspunse automat profesorul.

Acum, efectiv tremura.

Luă un microfon și-l apelă pe pilot.

— *Alpha* 1, l-l-liber la motoare.

— Liber pentru pornirea motoarelor, a fost confirmarea imediată.

Observatorii din turn au rămas tăcuți. Trecură două minute interminabile. Apoi radioul a revenit la viață.

— *Alpha* 1, secvența de pornire a motoarelor completă, solicit aprobare pentru rulare!

Înainte de a răspunde, Messerschmitt a ridicat receptorul altui telefon și a avut o scurtă convorbire cu controlorul militar aflat deasupra în micul turn ATC.

— *Major* Kleiner, zona este liberă?

— Da, *Herr Professor*, complet degajată.

Întreaga zonă pe o rază de treizeci de mile era controlată de militari pentru a se asigura că nici un spectator prea curios nu se afla prin apropierea câmpului de zbor. De când începuseră zborurile de încercare, peste o mie de oameni păzeau acest aerodrom – zi și noapte – șapte zile pe săptămână. Rezidenții locali au fost luați pe sus și „relocați". În această fază de progres avansat , o scurgere de informații către britanici ar fi fost o catastrofă. Dar, după câte știau ei, totul era în deplină siguranță.

— *Ja*, *Alpha* 1, rulaj.

Profesorul s-a întors către Adolf Hitler și i-a arătat un hangar mare de beton aflat la vreo două sute de metri depărtare. Ușile se deschideau cu încetineală în timp ce patru lucrători slabi și amărâți trăgeau de uriașele mânere ce controlau mecanismul. Cam după două minute s-au oprit, apoi au alergat înlăuntrul unei construcții învecinate. Un altul a rămas în afara hangarului ridicând și coborând mâinile în lateral.

Și atunci s-a ivit. Cu încetineală dar bine stăpânit, ***Me-262*** înainta centimetru cu centimetru

în exteriorul hangarului. Când s-a aflat în întregime afară, omul care-l ghida s-a dat deoparte și i-a semnalat să plece înainte. A luat viteză cam cinci noduri și a virat dreapta către pistă.

Hitler a luat un binoclu de pe masă și l-a reglat pe minunăția din fața ochilor săi. Acest avion nu avea elice. În schimb, avea două uriașe motoare cilindrice – câte unul pe subsecțiunea mijlocie a fiecărei aripi, cu deschideri circulare în față și în spate. Avionul era vopsit cu un albastru foarte pal pe dedesubt și gri-naval cu alb pe partea superioară, într-un fel de camuflaj. Era suplu, fără nimic care să-i afecteze forma aerodinamică, ceva ce nu semăna cu alte avioane văzute înainte. Desigur, a văzut fotografii – dar ele nu au putut reda cu adevărat această mașină minunată.

— Sper că zboară la fel de bine pe cât arată, *Herr Professor*!

— Sper și eu, a șoptit Messerschmitt abia respirând.

Avionul a ajuns la capătul pistei și a apelat pentru a cere permisiune pentru decolare.

Din nou, Messerschmitt i-a răspuns lui Wendel având inima în gât.

— Liber la decolare – și noroc Fritz.

— Liber la decolare, s-a auzit confirmarea de primire a ordinului și aproape instantaneu zgomotul din turnul de control a devenit asurzitor.

— *Mein Gott*! a strigat *Führer*-ul punându-și degetele în urechi.

— Scuze, am uitat, *Mein Führer*, antifoanele – vă rog, puneți-le.

Instantaneu, cu toții au luat câte o pereche de antifoane de pe o masă aflată în spatele lor, Până să se întoarcă cu fața către pistă avionul începuse să se miște. La început mai încet, dar viteza i-a crescut rapid. Pe când avionul trecea prin fața turnului, Göring a răcnit panicat.

— Când se va ridica în aer? Se termină pista!

— Este ceva normal, *Herr Reichsmarschall*, avionul are nevoie de o pistă de decolare mult mai lungă decât un aeroplan convențional, pentru că este mult mai greu, iar motoarele accelerează mai lent.

Profesorul a avut grijă să se adreseze cu noul titlu al lui Göring, recent acordat de Hitler la Nürnberg.

Hitler a dat aprobator din cap. Citise specificațiile tehnice referitoare la prototip, deși Göring nu o făcuse!

Avionul continua să ruleze pe pistă și chiar în momentul când toți s-au așteptat să-i depășească capătul, roata de bot s-a ridicat de pe beton, urmată imediat și de roțile trenului principal.

A decolat!

Aproape imediat, pilotul a escamotat trenul de aterizare, a tras manșa și s-a înscris într-un cabraj abrupt. Ceva cu adevărat impresionant! Era o zi senină, luminoasă cu doar câțiva norișori cumulus alunecând pe deasupra țărmului.

Audiența din turnul de control era înmărmurită. După șaizeci de secunde pilotul a raportat:

— Cinci mii metri – încep atacul.

Curând, spectatorii au pierdut din vedere avionul, așa că pilotul a activat lansatorul de fum alb – un dispozitiv montat temporar de Messerschmitt special pentru această demonstrație. Cei de la sol au redescoperit imediat avionul îndepărtat. Dâra de fum alb se afla foarte sus și și-au dat seama că pilotul se îndrepta către ei.

Göring îl privi oarecum alarmat pe profesor.

— Ce se-ntâmplă, *Führer*-ul este în siguranță?

— Sigur că da, replică Messerschmitt, pilotul ochește ținta de acolo.

Tonul său era nerespectuos, susținut de încrederea crescândă.

Toții și-a întors privirea către un convoi de șase camioane parcate pe o pistă nefolosită aflată în partea îndepărtată a aerodromului. Erau imobile și fără șoferi. Avionul continua să se apropie pe panta de atac.

— Două mii metri, o mie cinci sute, o mie, două sute metri, transmitea pilotul în timp ce se apropia de țintă.

Apoi…

— ***FEUER***!

Adolf Hitler s-a dat înapoi surprins, aproape răsturnându-și bodyguardul ce se afla în spatele său. Era totalmente uimit de ceea ce tocmai a văzut.

Un zgomot în crescendo venea dinspre avionul ce ataca, iar cele șase camioane erau spulberate de *Me*-262.

În două secunde, totul s-a terminat, iar avionul – minunatul avion – a trecut valvârtej în mare viteză către celălalt capăt al aerodromului.

Hitler a privit din nou camioanele. Erau cuprinse de flăcări și total de nerecunoscut ca fiind vehicule militare. Distruse dincolo de orice închipuire.

Și-a întors atenția asupra avionului ce se re-apropia cu repeziciune și l-a urmărit cum trecea „rău” și victorios peste turn, Wendel clătinând aripile așa cum fac triumfal, piloții victorioși.

— 550 noduri, *Mein Führer*. Nu e fantastic?

Messerschmitt parcă strălucea de succes. Martorii erau absolut impresionați.

— Am văzut destul, *Herr Professor*. Adu-l înapoi la sol.

Hitler se întoarse spre Göring și-i spuse încet:

— Câte asemenea avioane putem avea până anul viitor, în august?

Messerschmitt a intervenit răspunzând primul, pentru că nu avea încredere în Göring.

— Avem treizeci în construcție, în două hangare principale. Dacă ni se aduc motoarele din fabrica Junkers, multe pot fi gata pentru zborurile de încercare la primăvară.

Hitler l-a privit ironic pe Messerschmitt.

— Sunteți plin de cutezanță, *Herr Professor*. Autorizarea unui plus de treizeci de avioane la un asemenea cost, fără a avea autoritatea este un risc periculos – dar în acest caz riscul merită. Ai făcut bine, Messerschmitt.

Înainte de a putea răspunde acestei laude rare din partea liderului său, Göring a intervenit.

— Da, *Mein Führer*, eu i-am sugerat lui Messerschmitt că trebuie să ne încredem în judecata noastră, în acest caz.

— Da, Heine, știu că nu vrei să-ți arogi întreg meritul.

Hitler putea fi necruțător și știa că Göring voia cu orice preț să primească laudele, chiar și atunci când nu le merita.

Göring s-a înroșit puternic la față la auzul acestei remarci, dar se gândi că acum e mai bine să-și țină gura închisă.

Hitler se adresă din nou profesorului.

— Bună treabă, cu adevărat, *Herr Professor*. Proiectul trebuie păstrat în cel mai strict secret. Nimeni nu trebuie să părăsească zona fără autorizarea Berlinului. Două *Geschwander*[2] dotate cu aceste avioane vor fi formate, iar piloții detașați pentru începerea instruirii. Când Polonia va fi zdrobită, întreaga mașinărie logistică militară va fi dedicată acestui proiect. Va avea prioritate înainte de orice altceva. Orice! Vreau ca această forță să lovească Britania atunci când sunt eu gata. Iar atunci, când RAF va fi distrusă – *Operația Seelöwe* (invazia Angliei) va începe.

12

Biggin Hill, Kent
25 iunie 1940

— Vă spun, *sir*, exact cum s-a întâmplat!

— Ei bine, este o poveste destul de exagerată și adăugând lipsa ta de experiență, Wilson trebuie să fii de acord că-mi ceri prea mult – să trimit acest raport la Comandament!

Pilot Officer[3] David Wilson a fost recuperat din apele Canalului în urmă cu mai puțin de două ceasuri, după ce a fost doborât în timpul unei ieșiri solo ca escortă

[2] Geschwander – escadrilă.

[3] Pilot Officer – grad militar în RAF (cod NATO OF-1); echivalent *sublocotenent*.

pentru navele de suprafață. Adevărat, era lipsit de experiență, având mai puțin de patruzeci de ore la manșă, dar nu era prost și nici înclinat spre exagerare. Totuși, întâmpina mari dificultăți în a-l convinge pe ofițerul de la Informații asupra faptelor.

— Hai, Wilson, ia mai spune odată și Comandantului de *Squadron* ce s-a întâmplat.

CO al lui Wilson li se alăturase, dorind să afle faptele direct de la sursă.

— OK, *sir*, încă o dată. Patrulam în Sectorul 2-delta chiar lângă coasta Clacton. Vizibilitatea era mizerabilă. Atmosferă neclară până la o mie de picioare, iar eu eram mai jos de atât, în misiune de protecție a navelor. Totul era în regulă și puteam să monitorizez cu ușurință mișcările navelor chiar dacă vizibilitatea orizontală era de sub două mile. Mă învârteam pe-acolo cu viteza de 200 noduri pentru a economisi benzina și atunci s-a întâmplat. Aproape că mi-a sărit inima din piept. În cockpit a apărut un zgomot brusc, incredibil de puternic și care creștea – ca cel produs de unele *pick-hammere* pe care le folosesc muncitorii de la drumuri, dar de zece ori mai puternic. Următorul lucru pe care-l știu este că mă rostogoleam spre mare, așa că am tras de coardă și am căzut în apă după câteva secunde. În acel moment m-am uitat după Spit-ul meu. Nu mai era nici un Spit! Tot ce mai rămăsese din el cădea ca o ploaie în jurul meu. Bucăți din avion nu mai mari decât mașina asta de scris. Și ceea ce era înfricoșător… nu se vedea nici un alt avion. În mod normal, poți auzi avionul care se îndepărtează sau face tonoul victorios pe deasupra ta. dar n-a fost nimic, doar…

— Doar ce, Wilson, haide omule, zi tot.

CO era captivat de poveste, dar nerăbdător să afle care este poanta.

— Doar un urlet – precum un tunet – ce descrește odată cu distanța. Când m-am uitat spre Franța am văzut o lumină palidă. Sus, pe cer – un fel de… ca o flacără. Apoi a dispărut. Și acesta e tot adevărul, jur.

CO a încheiat sec discuția.

— Ok, Wilson, ești liber – dar treaba asta o ții numai pentru tine – înțelegi? Doar pentru tine! Celorlalți camarazi le spui că ai avut o pană de motor. Ține-ți gura despre treaba asta!

Wilson a aprobat cu o înclinare a capului, s-a ridicat și s-a întors la *squadron*.

CO și ofițerul de la Informații s-au îndreptat spre biroul Comandantului bazei.

Acesta i-a întâmpinat sumbru.

— Încă unul, Harris?

Comandantul *squadron*-ului a dat din cap.

— Bine, acesta este al treilea în ultima săptămână; toți în zone diferite, dar cam cu aceeași poveste. Și ca supliment la problemele noastre, peste patruzeci de rapoarte de la locuitorii de pe coasta de est referitoare la zgomote tunătoare. Nu le

putem ignora în continuare. E clar că *Jerry*[4] are un fel de armă secretă fantastică – și pariez pe orice că e un avion de vânătoare cu reacție. În această după-amiază mă voi duce din nou în audiență la PM. Trebuie convins.

Comandantul bazei a plecat la Downing Street după douăzeci de minute, unde a fost întâmpinat la sosire de *C-in-C Fighter Comand Sir* Hugh Dowding. Când au intrat în biroul Prim Ministrului, l-au găsit pe acesta pufăind unul din obișnuitele sale trabucuri.

După ce s-au așezat cu toții, PM a rupt tăcerea.

— Ei bine, *gentlemen*, ce dracu se-ntâmplă?

13

Pe un aerodrom din Danemarca, mai târziu, în aceeași zi.

Pilotul privea îndeaproape filmul tras de camera de filmat de pe Me-262. Se confirma cu claritate că Spitfire a fost total distrus.

Pilotul s-a întors spre *Reichsmarschall* Göring zâmbind larg.

— Puteți să-i raportați *Führer*-ului că suntem gata!

Undeva deasupra Norfolk-ului
Data necunoscută

— Ce dracu a fost asta? a strigat Stumpy din fața cockpit-ului.

— Un fulger, Stumpy – și adu dracului nenorocitu' de avion la orizontală și pe direcție, deja am ajuns la șase sute de picioare și coborâm rapid!

Stumpy a reacționat imediat și a readus cu precizie avionul înapoi la o mie picioare deasupra solului. Nu-i stătea în fire să-și piardă concentrarea în asemenea hal, dar *flash*-ul fulgerului a fost incredibil. Nu mai avusese vreodată de-a face cu ceva asemănător.

Tom a verificat rapid cockpit-ul și i-a cerut lui Stumpy să facă și el la fel. Totul părea în regulă, cu excepția compasului principal care se rotea înnebunit și a computerului de bord ce acum era bun de reciclat. Echipamentul TACAN pentru navigație era nefuncțional, dar se puteau descurca și fără el. Todd privi în afară și se simți oarecum ușurat că vinovatul CB se îndepărta spre est, iar deasupra avionului său își vedea formația ce continua să se rotească în zbor de așteptare. Era momentul

[4] Jerry – una dintre numeroasele porecle date germanilor în timpul războiului: Dutch, Hun, Fritz, Heinie, Hermann, Kraut, Teuton, Boche.

să facă un scurt apel radio pentru a verifica dacă și alt avion din formație a suferit avarii asemănătoare.

— *Purple*, verificare?

Tăcere.

— *Purple*, VERIFICARE?

Și după cinci secunde de pauză, a urmat:

— *Red*, *Blue*… *Green*… *Yellow*, cu toții la bord.

„Toți la bord" însemna că întreaga formație de paisprezece avioane era prezentă. Ușurarea sa a fost evidentă.

— *Roger*, vă aud pe toți tare și clar. Sunteți preveniți că *Purple Leader* a încasat o lovitură zdravănă de fulger. În prezent evaluăm avariile și ne pregătim să ne întoarcem la bază. *Blue leader*, poți să informezi controlul de la sol că e probabil ca zborul de repetiție FlyPast este posibil să fie anulat datorită potențialei noastre stări de nefuncționalitate. Transmite pe frecvența de rezervă în timp ce eu verific restul formației. Înainte de a comuta, poți confirma că te afli în deplină stare de funcționare?

Blue a replicat imediat. Dar nu așa cum și-ar fi dorit Todd.

— Negativ, *Purple Leader*, am primit și noi o lovitură, dar avionul continuă să zboare!

Todd trebuia să se gândească o clipă.

— *Standby*, *Blue*.

Nu părea a fi chiar atât de rău. Formația nu mai putea continua zborul. Siguranța echipajelor și avioanelor erau mult mai importante decât afurisitul de FlyPast. Trebuia să-și ducă avioanele la bază – pe cât posibil întregi – și să le pregătească pentru mâine. Dar înainte de asta, trebuia să verifice funcționalitatea tuturor celor din echipa sa. Era perfect posibil ca și alt avion să fi suferit ceva asemănător.

— *Purple*, verifică și raportează starea de funcționare, a formației și individual, direct către *Purple Leader*,pe această frecvență.

Echipajele au efectuat operațiunile de verificare.

— *Red* 2 – și noi am fost loviți de fulger – se pare că suntem funcționali.

— *Red* 3 – la fel.

— *Red* 4 – și noi, la fel.

Și tot așa au raportat toți din formație până ce *Yellow* 5 a făcut apelul final.

— *Yellow* 5, lovit de fulger – doi răniți la bord – doi care nu aveau centurile puse. Unul mort, celălalt în stare de inconștiență.

Todd nu-și putea crede urechilor. Un mort…

— *Yellow* 5, fă-mi legătura cu *Air Marshal*.

— *Roger*, *wilco*[5], a răspuns *Yellow* 5.

După cincisprezece secunde tatăl lui Todd a apelat prin radio.

— *Purple Leader*, cum mă auzi?

— Tare și clar, *Yellow* 5. Este adevărat? Unul dintre oameni este într-adevăr mort?

— Teamă mi-e că da, fiule. Dar nu te învinovăți singur – a fost responsabilitatea mea și eu sunt cel ce am să duc povara.

Todd a ripostat cu furie:

— Asta nu contează, spune-o familiei lui! Un om a murit din cauza ordinului tău nenorocit – această conversație va continua, FlyPast este anulat și ne întoarcem cu toții la Marham.

— *Roger*, *Purple Leader* – acum e decizia ta.

Todd și-a ținut respirația, numărând în gând până la zece, dar nu și-a putut stăpâni tremurul mâinii când a apăsat pe butonul radioului.

— Marham, *Purple Leader*.

Nimic.

— Marham, sunt *Purple Leader*, mă auzi?

Tăcere.

— *Blue* 1, aici *Purple* – cum mă auzi?

— Tare și clar, *Purple*.

Todd a încercat din nou.

— Marham, *Purple Leader*, mă AUZI?

În continuare, liniște.

Todd gândea rapid și eficient așa cum fusese antrenat să facă.

— Formația *Purple* comută pe frecvența 3-0-2-virgulă-9, GO!

Todd a așteptat cinci secunde pentru ca formația să treacă pe frecvența de rezervă a controlului radar Marham.

— *Purple*, verificare?

— *Red*, *Blue*, *Green*, *Yellow* – toți *la bord*.

— *Roger*; Marham, Formația *Purple* pe 312,9 – mă auzi?

Din nou nimic.

Todd începea să se îngrijoreze. Poate că radioul său era nefuncțional. Dar nu, doar ce-l verificase. Toți ceilalți din formație îl puteau auzi. Bine, atunci… va încerca altceva.

— *Blue* 1, încearcă să apelezi Marham în locul meu!

— *Roger*, *Purple Leader*… Marham, Formația *Purple*, MĂ RECEPȚIONEZI?

Și mai multă liniște.

„*E o nebunie*", se gândi Todd, confuz. „*De-a ce dracu se joacă Marham*?"

[5] Wilco – jargon aviatic pentru „will comply" – *am înțeles, executăm ordinul*.

Blue Leader a repetat apelul, dar nici de data asta nu a primit un răspuns.

Era timpul pentru o altă abordare a problemei.

— Stumpy, încearcă cu radioul tău.

Care, însă, nu mai era funcțional.

Acum, Todd devenise extrem de îngrijorat. Dar trebuia să-și mențină calmul.

— *Purple* de la *Purple leader*, verificați și confirmați dacă sunteți cu toții funcționali și continuați să vă mențineți la altitudinea și poziția ante-stabilită!

Avioanele *Purple* au confirmat.

Bine, cel puțin, că avioanele erau în siguranță. Dar tot n-avea contact cu Marham.

— Să încercăm altceva. *Green* 1, urcă la 15.000 picioare și apelează Marham de acolo. Încearcă și pe frecvența *Guard*.

Guard era termenul folosit de aviatori pentru 243,0 – frecvența UHF internațională pentru urgențe. Era precum echivalentul telefonului la 999 (UK), 911 (SUA), sau 112 (RO), dar în mediul aerian.

— *Roger*, *Leader*, *wilco*, a confirmat *Green* 1.

În timp ce formația continua să se rotească, Todd a făcut câteva calcule aritmetice și și-a dat seama că mai pot rămâne sus, în aer, încă 75 minute, cel puțin. Deci problema combustibilului nu era presantă – deocamdată!

Reconnaissance Tornado a reintrat în zbor orizontal la 15.000 picioare și a făcut apelul radio – dar, din nou nici un răspuns. A mai încercat de trei ori, de fiecare dată pe altă frecvență diferită – nimic. Formația *Purple* a auzit toate apelurile și a așteptat.

— Încearcă pe VHF, *Green* 1, a ordonat Todd.

Green 1 a încercat, dar degeaba.

Todd nu mai avea nici o idee.

L-a apelat pe *Yellow* 1.

— *Yellow Leader*, ai cele mai bune radiouri – încearcă să contactezi pe careva! Orice stație, orice frecvență, pe oricine, dar obține o legătură!

— *Roger*, *Purple*.

Todd era complet bulversat. Ba – spus pe-a dreaptă – începea să intre în panică. Cum era posibil ca nici un radio să nu funcționeze? Totuși cele de pe avioane erau OK, pentru că avioanele formației puteau comunica între ele.

De ce nu venea nici un răspuns?

Unde erau cu toții?

Vorbi din nou cu *Green* 1, care continua să se rotească la 15.000 picioare.

— *Green* 1, *Purple Leader*, du-te la Marham și fă-i să înțeleagă ce se întâmplă și că probabil vom efectua o apropiere fără ghidaj radio, cincisprezece avioane, la două minute interval. Să sperăm că radarul ne va putea ajuta. *Blue* 4, urcă la 5.000 picioare și asigură oarece acoperire formației.

— *Roger*, *Purple*, *Green* 1 se îndreaptă către bază. Vă ținem la curent. Așa, ca informație, nu suntem singuri aici, sus. Avem la vedere un *flight* de Spitfire care exersează figuri acrobatice pentru comemorarea *Bătăliei pentru Anglia*, la vreo douăzeci de mile nord-est de Scampton.

Blue 4 a confirmat și el instrucțiunile și a început să urce.

— *Roger*, *Green* 1 și *Blue* 4, ținem legătura.

În acest moment, Todd a luat în considerare varianta de a lansa un apel PAN[6], sau chiar MAYDAY[7]. Dar, *Green* 1 se va afla la verticala Marham în mai puțin de zece minute. Încă nu avea de ce să se panicheze. Dar se afla al dracului de aproape de starea asta!

Todd a făcut un nou apel către formație.

— Formația *Purple*, aici *Purple Leader*. Ai auzit instrucțiunile pentru *Green* 1. Când vom lămuri totul, vom face apropierea și aterizarea la Marham în următoarea ordine: *Red*, *Blue*, *Green*, *Yellow*. Largați combustibilul, dacă e necesar. S-a înțeles?

Toți *Purple* au confirmat. *Green* 1, care se apropia cu repeziciune de aerodromul Marham, i-a raportat lui Todd că nu au reușit să facă nici un contact, dar își continuau apropierea în vederea executării unui survol al bazei. Era vorba de o apropiere la mare viteză, un survol al pistei de aterizare la o mie de picioare urmată apoi de aterizare.

Echipajul din Green 1 era destul de experimentat, dar această situație începea să fie de speriat. Se aflau acum la zece mile de câmp când navigatorul, Anwar Salim, a făcut o observație către pilot, *Squadron Leader* Al Mac Donald.

— Cred că acolo era o proprietate nouă. Nevastă-mea și cu mine am fost luna trecută să o vedem. Ne gândeam să ne cumpărăm o casă acolo. Dar acum nu pot să o văd. Ciudat.

— Nu-ți bate capul cu asta acum, Anwar, doar îndrumă-mă către pista de aterizare!

— Ok, sir, e la șapte mile drept în față. Încă nu poți vedea hangarele?

— Nu. Anwar, ești sigur că ai introdus coordonatele corecte în aparate? Nu văd nimic nici de-al dracu. Doar nu ne-am rătăcit?

— OK, voi re-verifica. Navigatorul Inerțial e nițel scuturat după lovitura de fulger, dar am fixat poziția noastră când eram deasupra țărmului. Marham trebuie să fie acum drept în față la cinci mile.

---

[6] Pan-pan (repetat de 3 ori) – cod radiofonic prin care se anunță că a apărut o situație de urgență, dar care nu reprezintă un pericol imediat.

[7] Mayday (repetat de 3 ori) – cod radiofonic prin care se anunță existența unui pericol imediat ce pune viața cuiva în primejdie.

Aceste coduri sunt utilizate în primul rând în Marină și Aviație.

Al MacDonald începea să fie țâfnos.

— Anwar, îți spun că nenorocitu' de aerodrom nu e acolo, iar zona asta nu e famili…

Al MacDonald s-a întrerupt brusc.

— Jesus Christ… ce dracu se-ntâmplă?

Și a înclinat aripa dreaptă pentru ca Anwar să poată vedea solul aflat direct sub Tornado.

Nu-și putea crede ochilor.

- Va urma -

LUMINITA DOBREA

KRAKSTAR

Cronicile Samirului

Luminița Dobrea

KRAKSTAR

Cronicile Samirului

Texte culese de Luminița Dobrea din paginile învechite de vreme ale jurnalului lui Sonje, Cronicarul Rătăcitor al Samirului și dedicat în întregime celor care încă mai cred în legende, celor cu spirit de învingător.

IV

Veninul

Prins în iureşul luptei, nu a simțit muşcătura perfidă. Era atent la mişcările crivarului. Uriciosul mamifer avea un corp masiv, cu picioare scurte şi o coadă lungă musculoasă. În ciuda masivității, părea înzestrat cu o agilitate uimitoare. Îşi unduia trupul cu uşurința unui şarpe şi ataca fulgerător, fără întrerupere. Coada cu țepi albaştri şfichiuia fără milă aerul rece al nopții. Sub blana întunecată, cu peri scurți, se ascundea o maşinărie de ucis. Întreaga evoluție a crivarului se concentrase pe dezvoltarea unui angrenaj perfect, croit exclusiv pentru luptă.

Ce nu ştia Sonje era că temutul vânător avea o armă secretă. În ciuda odgoanelor musculoase de sub piele şi a țepilor ascuțiți, nu crivarul era cel care aplica lovitura mortală. Crivarul nu vâna niciodată singur. În umbra mişcătoare a ierburilor uscate îşi şerpuia trupul subțire năpârca crivarului. Solzii mărunți şi cenuşii care-i acopereau trupul subțire se hrăneau cu orice lumină şi nuanță din jur transformând-o formă translucidă. Camuflajul ideal.

Tânărul cronicar abia dacă a simțit atingerea dinților năclăiți în otrăvuri şi bacterii ucigaşe. După ce au perforat pielea, au pătruns în carne suficient de adânc pentru a injecta în sânge câteva picături înveninate.

— Pe toți krakstarii, băiete! Năpârca!

O lumină puternică a spart noaptea-n cioburi şi totul s-a topit în murmure îndepărtate. Sângele îi ardea în vene. Ziduri nesfârşite îi creşteau împrejur şi din spatele lor răzbăteau cuvinte fără noimă.

Strigăt... Căutător... ACUM... vreme... OTRAVĂ... sânge... băiete... BEA!

Dâre de cer topit pătau zidurile amestecându-le cu întunericul. Copleşit de o senzație cumplită de sufocare, Sonje căuta o cale de scăpare.

LUMINĂ! gândi el şi o linie subțire cât un fir de păr se ivi în zid. Emana o lumină lăptoasă, firavă. Cu degetele crispate de durere, Sonje cerceta crăpătura din zid. Fiecare atingere îl împungea cu mii de ace şi-i turna lavă încinsă în vene. Inima îi clocotea ca un vulcan gata să erupă. Despicătura luminoasă creştea şi creştea făcând zidul să troznească.

Undeva la limita ființei lui percepea o vânzoleală teribilă. Strigăte scurte, comenzi repezite, cuvinte străine trunchiate de gâtlejuri năpădite de spaimă. Un singur glas se tânguia domol şi creştea în acelaşi ritm cu fuiorul de lumină. Sunet după sunet, cuvânt după cuvânt, vers după vers, glasul picura linişte în sufletul zbuciumat al lui Sonje.

Tu, lună bălaie,
Fă-i pruncului straie
Din raze-argintate,
În valuri turnate.
Pe buze-i adună
De rouă cunună
Şi stele anină
La gât ce suspină.
În păr împleteşte
Inel ce-nfloreşte
Sub lună, regeşte.
Încinge-i peste şale
Curcubeu – cingătoare.
Ridică-l la cer,
Fă-i braț de oțel
Cu spadă şi scut
Din cristalitul temut.
De luptă-l găteşte
Şi mintea-i vesteşte
Că-i rost de-nfruntare
Pe ale vieții hotare.

Lumina căpăta formă şi forma devenea trup, trup zvelt de femeie drapat în robă albă. În jurul obrazului scăldat în lumină pluteau plete de un alb orbitor. Făptura diafană cu ochi de văzduh s-a apropiat şi i-a atins fruntea. Văpaia sângelui a amuțit pe loc.

— Echo, articulă cu greutate Sonje.

Plecă umil capul şi voi să îngenuncheze.

— Nu-i timp, voinice, îi răspunse femeia şi îl opri cu o mişcare fermă a mâinii.

Cu degete prelungi, delicate, îşi desprinse de la gât talismanul în formă de stea, trecu firul subțire argintiu-violet peste creştetul tânărului şi-i atârnă amuleta pe piept. Apropierea de făptura

feerică îl năuci pe Sonje care se clătina pe picioare. Adulmecă cu nesaț pletele ce răspândeau miros de zăpadă proaspătă şi ger de ianuarie.

— Mica Ayroné să-ți fie călăuză. Ai grijă, Sonje! Duşmanul acesta e numai al tău. În tine îşi are acum sălaşul. Caută-l şi doboară-l până nu-i prea târziu.

— Care duşman? Cum arată? Mărită Echo, cum îl găsesc?

Degetul diafan îi sigilă buzele arse de întrebări.

— Doar tu vei şti, Sonje. Doar TU!

Sub sigiliul ca de gheață gura tânărului cronicar se zbătea să-şi urle nedumeririle şi spaimele. Surdă la zvârcolirile lui, Echo lucra cu încordare. Adună în grabă un caier de lumină şi decupă din el un disc rotitor. Ciocăni în el de mai multe ori cu degetul îndoit ca şi cum ar fi bătut la o uşă. Pe suprafața lustruită apărură aripi şi labe şi gheare, toate legate în trupul puternic al marelui krakstar.

— Larodne să-ți fie pavăză, îi spuse fără falâ şi-i înmână scutul uşor ca pana.

Fără zăbavă îşi desprinse de la brâu cingătoarea şi-l încinse pe tânăr. Mişcă buzele ca într-o vrajă mută şi cingătoarea s-a lăsat uşor pe-o parte sub greutatea tecii din care se vedea mânerul şlefuit al unei spade. Se dădu un pas în spate şi-şi admiră opera. Înclină uşor capul şi zâmbi mulțumită.

— Un singur dar mai am pentru tine, îi spuse Echo şi îl îmbrățişă.

Întreaga ei făptură se topi în boabe de lumină. Boabele deveneau zalele. Zalele se înlănțuiau devenind şiruri. Şirurile se aşterneau peste trupul războinicului devenind cămaşă oțelită. Toată lumina din jur era absorbită cu repeziciune în împletitura argintie care-i învăluia rece trupul potolind stihiile clocotitoare ce-l bântuiau.

Curând bezna îl împresură şi o singură rază străpungea întunericul vâscos. Era talismanul-stea. Era Ayroné, micuța călăuză.

Rătăci ore nesfârşite prin labirintul întunericului. Ore fără număr trecu prin portaluri, alergă printre ziduri şi izbi cu pumnii în pereții fundăturilor.

Istovit de căutarea fără țintă se trânti sub un portal negru ca tăciunele, la fel de negru ca toate celelalte o mie de portaluri pe sub care trecuse.

— De ce te ascunzi, jivină? Arată-ți chipul! Ieşi la lumină, răbufni cu ciudă şi vântură sabia ascuțită deasupra capului. În ce gaură te ascunzi? Sub ce zid te-ai pitit?

Cuprins de deznădejde, lăsă brațul obosit să cadă. Pentru o clipă îşi văzu chipul oglindit în luciul lamei. Ochi aprinşi de febră. Obraz palid şi fără vlagă. Gură crispată într-un surâs amar.

— Sonje, mare cercetător de rang doi şi cronicar în devenire… uită-te la tine în ce hal ai ajuns. Umbli buimac după potcoave de cai morți. Te-ai rătăcit! Da, da! Te-ai rătăcit! Ai făcut-o lată de data asta. Te-ai rătăcit aşa de bine că nici duşmanii nu-ți mai dau de urmă.

Îşi certa cu obidă chipul deformat de curbura lustruită a lamei, doar că acel chip nu se mişca. Părea înțepenit. Ridică şi coborî sabia. O scutură zdravăn în speranța că va trezi la viață reflexia înghețată. Nimic. Şterse lama cu dosul palmei. Nicio mişcare. Chipul vlăguit rămânea lipit de argintul şlefuit al armei.

Un sentiment ciudat îi sfredelea inima.

… *în tine îşi are acum sălaşul*… zornăiră zalele înlănțuite.

… *în tine îşi are acum sălaşul*… sclipi Ayroné.

… *în tine îşi are acum sălaşul*… şopti Sonje cu ochii ațintiți în ochii pârjoliți de febră ai chipului de pe lama rece şi căzu pe dinăuntru.

Un foc îndepărat dansa în mijlocul câmpului sub cerul mânjit cu cel mai întunecat indigo. Un vânt firav îl purta de ici colo. Nu părea alimentat de nimic. Plutea în aer şi ardea fără jar aruncând din când în când câte un tentacul de scântei.

— Măi să fie, îşi spuse Sonje şi porni spre ciudata arătare.

Cu fiecare pas limbile de culoarea ambrei creşteau ameninţător născând alte limbi dogoritoare care se înalţau în dănţuire nebună peste alte limbi. În miezul văpăii se rotea o îngrămădire de sfere strălucitoare.

Arşiţa cumplită îi pârjolea fruntea şi-i trezea lava incandescentă din vene. Instinctiv îşi recunoscu adversarul.

— Aici te-ascunzi, mârşave! Ieşi de acolo să văd din ce aluat eşti plămădit.

Insensibil la vorbe, monstrul clădit din sfere îşi continua rotaţia apărat de lăncile fierbinţi. Fără să ţină seamă de pericol, Sonje privi o vreme sâmburele hidos. Structura îi părea cunoscută. Îi amintea de o proiecţie holografică înghesuită în grabă într-un ungher de creier în timpul plicticoaselor studii academice.

Ideea îl izbi în faţă ca un trăznet. Un râs isteric îi scutură trupul şi se stinse într-un suspin.

— Acum să te văd, Sonje! Temutul tău duşman este o moleculă. M-O-L-E-C-U-L-Ă! Mortală, e drept, dar o moleculă...

Împunse cu vârful spadei spre sferele suspendate în miezul azuriu al focului şi lehăi fără convingere.

— En garde, toxino...

Rămas fără răspuns la provocare, Sonje lăsă braţul în jos şi îşi şterse sudoarea de pe chipul chinuit de arşiţă.

— Sonje, băiete, nu de spadă ai tu nevoie acum, îşi zise încet în barbă şi întoarse spatele mănunchiului de flăcări.

Se îndepărtă câțiva paşi sfredelindu-şi mintea în căutarea unui răspuns.

Venin, venin, venin... cu ce-i pot veni de hac?

Începu să scrijelească țărâna de sub picioare cu vârful spadei. Simbol după simbol, linie după linie, cerc după cerc, rând după rând. Cu fiecare rând, scrijeliturile stângace căpătau sens. Din cotloane de mult uitate, memoria aducea, bucată cu bucată, ştiința salvatoare.

Semnele săpate în praf au prins a pluti definite de contururi din ce în ce mai clare. Lăsă deoparte spada şi scutul. Folosea ambele mâini şi modela din neant noi şi noi sfere, unele mai mari, altele mai mici, şi le alătura brodând lanțuri lungi de perle. Cu mişcări din ce în ce mai rapide, legă lanțurile de alte lanțuri şi alte lanțuri. Vedea doar sfere lângă sfere, printre alte sfere, lipite de alte sfere. Lucra frenetic fără să-i pese de dogorea ce creştea în spatele lui. Clădise în fața lui o colivie suficient de mare să încapă un om călare. Se opri câteva clipe şi-şi cântări opera din priviri. Deşi părea suficient de solidă, Sonje ştia că focul o putea şubrezi. Fără să stea prea mult pe gânduri a prins de marginea cămăşii de zale şi a tras cu putere. Ghicindu-i gândul, un fir strălucitor s-a desprins. Mânuit de o forță nevăzută, firul a prins a se învălătuci în jurul coliviei țesând o rețea străvezie de filamente fine.

— Asta-i, îşi spuse. Acum trebuie ridicată.

Măsură cu privirea spațiul dintre țărână şi cer. Nicio sclipire nu mângâia indigoul cerului. Un zâmbet larg i se lăți pe față. Îşi scoase amuleta strălucitoare de la gât şi-i şopti încetişor.

— Mândră Ayroné, locul tău nu-i la pieptul vreunui flăcău rătăcitor care bâjbâie în beznă. Tu eşti menită să străluceşti pe boltă, între stele. Aşa vei putea să călăuzeşti omenirea întreagă. Înalță-te!

La îndemnul cronicarului, Ayroné începu să crească şi să se înalțe tânjind spre locul ei de drept. Cu o mişcare dibace, Sonje a legat firul de cristalită al amuletei de vârful coliviei ce părea făurită din filigran de argint înnobilat cu perle. Fără zăbavă,

cronicarul şi-a recuperat scutul şi spada. Cu mânerul spadei a bătut de trei ori în scut şi a strigat războinic.

— Larodne, la luptă!

Krakstarul legendar s-a desprins din lucrătura cizelată a scutului desfăcându-şi larg aripile. Tânărul l-a încălecat dintr-un salt scurt.

În drumul ei spre boltă, Ayroné a ridicat meşteşugita colivie până deasupra caracatiței de foc. Flăcările lingeau hulpave rețeaua delicată şi se retrăgeau ca muşcate de crivățul nordului fără a putea sminti nicio perlă din încleştarea metalului. Cu mişcări iscusite, krakstarul se ferea de jerbele fierbinți purtându-l pe cronicar tot mai aproape de colivia pregătită. Într-o ultimă răbufnire furioasă, focul a lansat către ei o trombă nimicitoare de plasmă alb-albăstruie mai fierbinte ca sâmburele unei stele. Sonje a ridicat scutul ca oglinda şi a respins perfidul atac.

— Acum! a strigat Ayroné şi Larodne a țâşnit ca o săgeată spre colivie. Cu o lovitură năpraznică, tânărul războinic a retezat firul de cristalită şi a eliberat colivia din strânsoarea lațului.

Drept la țintă!

Colivia bătută-n nestemate a căzut cu forță peste flăcările turbate ferecând între zăbrelele perlate mănunchiul de sfere ucigaşe.

Scăpată de povară, Ayroné şi-a continuat zborul spre cer chiuind de bucurie. Curând avea să-şi ocupe locul de cinste printre suratele sclipitoare.

Ostenit şi bucuros, Sonje a cuprins grumazul krakstarului şi, purtat în zbor lin, a adormit cu obrazul afundat în blana moale murmurând mulțumiri tovarăşilor de luptă. În primele raze ale răsăritului, colivia fermecată şi prizoniera ei otrăvită s-au micşorat până au devenit mai mici decât un fir de praf. Doar silueta krakstarului se profila pe discul soarelui întocmai ca pe un scut sculptat.

— Aşa, băiete! Hai, deschide ochii. Gata, ce-a fost mai rău a trecut. Hai, bea nişte apă.

Cu ochii mijiți, încă uscați de febră, Sonje încerca să desluşească formele din jur.

Erau la gura unei peşteri. Şedea lungit lângă Strigătul Furtunii care-l apărase de frigul nopții cu blana lui călduroasă. O țesătură metalică îi îngheța pieptul, iar lângă el, pe o piatră, zăcea pumnalul lui Kayam pe care încă se mai vedeau urme de sânge şi fum. Bătrânul îi ştergea fruntea.

— Ai încasat-o rău, băiete. Era să te pierdem. Năpârca crivarului are un venin tare uricios, dar ai fost mai tare. I-ai venit de hac. Noroc cu învățăturile Căutătorului-Arhivar. El ți-a rostit rugăciunea lunii Echo, altfel acum îți semănam oasele prin stepă, printre ierburile uscate şi bolovani.

— Am văzut-o, Kayam. Am văzut-o pe Echo! Ea mi-a dat... amuleta, pe Ayroné... care s-a dus la cer.

— Da, copile. Ştiu! Ayroné este la locul ei. Uite-o cum străluceşte. Îi ține companie stăpânei ei în fiecare noapte.

— Şi cămaşa de zale...

— Termorestul? Bun tare când ai febră, spuse bătrânul zâmbind misterios şi ciocănind uşor în țesătura metalică de pe pieptul ucenicului.

— Şi Larodne, scutul, spada... am construit colivia cu mâinile mele... era acolo... aşa am întemniţat veninul...

Bătrânul cronicar îl privea cu înţelegere ca un părinte care ascultă basmele închipuite de fiul său.

— Ai avut febră mare. Tocmai din cauza veninului de năpârcă.

— Vrei să spui că a fost un vis? Un vis plăsmuit de fierbinţeală..., murmură dezamăgit Sonje.

Un foşnet îl făcu să-şi abată privirea cătrănită spre gura peşterei. Un bătrânel cu chip rotund şi zâmbet jovial îl urmărea amuzat. Pe chipul senin, doar cuta adâncă dintre sprâncene trăda îngrijorarea.

— E năstruşnic tare ucenicul tău, Kayam, chicoti bătrânelul şi se apropie de Sonje părând mai degrabă că pluteşte. Zici că l-ai întâlnit pe Larodne, străbunul?

— Întâlnit? M-a purtat în zbor! Am luptat împreună împotriva monstrului de foc şi venin, spuse cu convingere tânărul ucenic.

— Aşa o fi, băiete, că prea o spui cu patos. Acum a venit vremea să te odihneşti. Hai, închide ochii.

Cu o mână îi atinse blând fruntea şi pleoapele au coborât grele. Pe Sonje l-a cuprins un somn adânc, fără vise.

— Kayam, zici că ucenicul tău a învins veninul fără antidot?

— Gren, antidotul e tare greu de găsit. I-am strecurat doar câţiva stropi de tinctură de inelul Galatheei într-o lingură de apă de cristalită.

— Te ştiam eu îndrăzneţ, dar cu asta ai întrecut măsura. Îl puteai ucide.

— Eram prea departe de tine şi veninul l-ar fi ucis oricum. Nu aveam ce pierde. Trebuia să încerc.

— Foarte interesant efectul. Toate fantasmele de care a vorbit. S-ar putea să ai dreptate, Kayam bătrâne. Flăcăul ăsta are ceva în ființa lui...

Căutătorul-Arhivar a căzut pe gânduri învârtind un fir de iarbă pe după degete.

— Gren, Căutătorule! Dacă profeția se adevereşte, puiul ăsta de pământean ar putea descătuşa forțe de neimaginat, spuse cu exaltare Kayam sub privirea concentrată a Căutătorului-Arhivar.

***

Fărâme de trecut – semințe de viitor

— Ce face?
— Doarme dus. A mormăit ceva acum vreun ceas şi atât.
— Fierbințeala?
— S-a potolit spre dimineață.
— Bine. Acum e momentul! Tiamar, vesteşte țesătoarea că suntem pregătiți.
— Înțeles, şef!
Cu pleoapele ca plumbul şi trupul amorțit, Sonje zăbovea de multă la hotarul dintre vis şi realitate. Tinctura de ineluş ar fi trebuit să-l adoarmă cu totul, dar îi ținea mintea trează în corpul inert. Auzea cu claritate tot ce se petrecea în jurul lui.

Undeva, la limita ființei lui, percepea o pulsație. Nu una organică, generată de inimă sau vene, ci una eterică. Mii de tobe

vesteau începutul unui ritual de parcă, la hotarul sufletului, destinul îşi anunța sosirea.

Se întreba dacă nu cumva urma să ia parte la un ceremonial păgân, sângeros.

Lipsit de vederea exterioară, creierul zămislea din neant un templu imens, săpat în pântecele unui munte. Un templu în care slujeau zeloți cu chipuri tatuate şi straie lungi, cu glugă. Din tumultul ceremoniei distingea voci cunoscute… bătrânul Kayam… înțeleptul Căutător… zvăpăiata Tiamar…

O siluetă prelungă îşi croia drum prin mulțimea de glugi care acopereau capetele plecate ale zeloților. Mintea înfricoşată ascundea chipul necunoscut sub o mască hidoasă cu dinți exagerat de lungi, ieşiți din gura rânjită.

Melanjul de sunete reale şi imagini închipuite învăluia întreaga scenă într-un aer misterior şi absurd în acelaşi timp. Sonje ştia că este înconjurat de prieteni şi totuşi prezența lor îl înspăimânta.

— Şahona, prezența ta ne onorează, a salutat ceremonios bătrânul Kayam ascuns sub un tatuaj grotesc.

— Kayam, hoinar bătrân, ce intrigi mai pui la cale? O lume întreagă ştie că ai darul să flendureşti viitorul. Iar ai venit la mine să-l peticesc?

— Mărită Țesătoare, eşti prea aspră cu un biet cronicar. Ce să fac dacă viitorul e atât de fragil, iar eu sunt cam… apucat? Mai smintesc şi eu câte o iță pe ici pe colo, dar dacă nu aş face-o, istoria ar încremeni şi ne-am plictisi de moarte. Cu plecăciune îi mulțumesc blândei Sadria, că are cine drege pânza timpului.

— Hai, lasă linguşeala. Mai bine arată-mi ce ai adunat de pe drumuri de data asta.

Apropierea vocilor a generat o reacție bizară în mintea exaltată a lui Sonje. Îşi simțea trupul legat de un stâlp de piatră. În jurul lui se îngrămădeau chipuri tatuate, acoperite pe jumătate de

glugile unor mantii plutitoare. Masca rânjită, cu colți amenințători, îl examina de aproape.

— Venin de năpârcă, zici? Fără antidot? Nimeni nu a supraviețuit veninului de năpârcă... doar dacă...

O mână aspră i-a apăsat cu putere fruntea adâncindu-i dureros ceafa în piatra rece a stâlpului. Un curent i-a străbătut trupul înlănțuit ca o străfulgerare fierbinte.

— A venit vremea să aflăm mai multe. Dezleagă-l!

— Şahona, dar..., îşi slobozi îngrijorarea Căutătorul ascuns sub un chip tatuat cu slove.

— Dezleagă-l, am zis! a răsunat vocea ca de tunet şi masca s-a sfărâmat împrăştiindu-se în mii de aşchii.

Sonje avea în față o femeie zveltă, cu fruntea înaltă, privire pătrunzătoare, nas acvilin şi două cute uşor adâncite în jurul gurii. Întreaga ei ființă emana autoritate.

Cu pas hotărât, femeia s-a îndreptat spre centrul vastei încăperi săpate în stâncă. Urmele a miliarde de lovituri de daltă erau încă vizibile pe bolta arcuită. Întreaga structură părea susținută de patru stâlpi neşlefuiți, groşi cât zece oameni puşi laolaltă.

Ajunsă sub punctul cel mai înalt al cupolei, Şahona a ridicat brațele şi a murmurat o incantație:

Tu, Timp dezlânat,
Dezvăluie-ți taina.
Tu, văl încurcat,
Destramă-ți şicana.
Arată-ți azi chipul,
Tot, de la-nceput
Şi curgi ca nisipul
Din uitatul trecut.
Mă iartă că-s aspră
Şi trupul îți spintec,

În rana albastră
Sădi-voi alt cântec.
Tu, Timp, azi mă iartă
Că-ți țes altă cale,
Vreau doar bună soartă
A lor mei, sub ăst soare.

Din bolta încălzită la incandenscență au început să curgă fire de lumină cu sclipiri diamantine. Fiecare fir cu drumul lui, cu locul lui, cu strălucirea lui. Unele fire se împleteau, altele erau singuratice, stinghere. Multe fire se lăsau prinse de suveici nevăzute şi îşi găseau rostul în fâşii lungi ca de pânză pe care se brodau imagini, scene, chipuri. Unele fire răzlețe străpungeau valurile de țesătură născând alte fâşii.

Erau fâşii drepte, serioase... fâşii vălurite, dănțuitoare, vesele... fâşii chinuite, răsucite cumplit... fâşii sufocate, înnodate... fâşii sfârtecate, stropite cu sânge... dar cele mai cumplite erau fâşiile care se destrămau țipând sfâşietor.

Cu mână ageră, țesătoarea a înşfăcat un fir răzleț. Sonje a simțit cum o cange monstruoasă îl apucă de suflet. Fără milă, degetele subțiri ale femeii urcau pe fir analizându-i cu maximă atenție parcursul. Firul venea de foarte departe şi străpungea mai multe fâşii de pânză, fără vreo dorință de statornicire. Înfuriată de îndărătnicia firului rebel, l-a tras mai aproape. Surprins de violența smuciturii, Sonje s-a simțit îndepărat de lângă stâlpul de piatră şi purtat pe sus până în centrul încăperii, lângă sursa chinului său.

Femeia studia cu atenție sporită firul luminos care, văzut de aproape, nu era neted. Pe el erau înşirate mii de bobițe translucide.

— Aşa, flăcău, vino mai aproape, i-a spus cu glas neaşteptat de blând. Un cronicar trebuie să priceapă cum este alcătuit firul vieții. Priveşte!

Cu un gest domol, i-a pus între degete firul mai subțire ca firul de mătase. Boabele dure deveneau transparente la atingere şi, de cum îşi adâncea privirea în vreo una, era înghițit cu totul.

Chipul drag al mamei l-a atras irezistibil într-o bobiță înverzită, în mijlocului un câmp presărat cu flori de vară. Degetele stângace se chinuiau să împletească o cunună din florile culese mai devreme. Când o floare mai rebelă se încăpățâna să cadă din împletitură, mâinile calde ale mamei interveneau salvând situația. „Încă o albăstrea şi-i gata cununa. Acum trebuie să prinzi zâna, altfel nu-i poți pune cununa, ca-n poveste" îi şoptea glasul dulce la ureche. Năstruşnică şi dornică să-l pună mereu la încercare, mama îl striga şăgalnic. „Sonje, sunt aici! Prinde-mă, dacă poți!". Fugea cu paşi mărunți, prefăcuți şi, cu mişcări de balerină, se ferea de mânuțele nesigure ale micului Sonje. Mica victorie era sărbătorită cu un chicotit ghiduş şi un sărut depus pe fruntea învingătorului.

În micul strop era încapsulată, ca într-un glob de cristal, o amintire de mult rătăcită prin cotloanele minții hărțuite de potopul zilnic de informații noi. Parfumul florilor, căldura blândă a soarelui, briza suavă, toate îi aminteau de mama. O simțea mai aproape ca niciodată. Obrazul oacheş, părul blond argintiu împodobit cu flori de câmp, ochii plini de iubire şi şoaptele calde îi picurau în suflet fericire.

Îmbătat de aromele trecutului, Sonje se adâncea în alte şi alte boabe de amintiri, unele reci ca gheața, altele fierbinți ca focul, unele dulci ca mierea, altele mai amare decât chinina. După fiecare bobiță voia mai mult şi mai mult până când țesătoarea i-a smuls firul din mână.

— Stăpâneşte-te, băiete! Trecutul e ca un drog. Dacă te prinde în mreje eşti al lui pe vecie şi uiți să mai trăieşti.

— Mai vreau, mai vreau, lehăi Sonje strângând firul ca un apucat.

— Destul! Vezi firul mai departe? Mai este destul loc pentru alte întâmplări prin care vei trece de acum încolo. Ori, poate vrei

să rămâi doar cu atât... E simplu! îi spuse femeia cu răceală şi scoase dintre faldurile veşmântului o custură încovoiată cu care simulă scurtarea firului.

— Nu, gemu ucenicul.

— Atunci lasă firul să-şi urmeze calea.

Copleşit de tristețe, Sonje a slăbit strânsoarea. Şiragul de amintiri i-a curs printre degete.

Şahona i-a prins capătul şi cu o mişcare precisă l-a sădit într-o fâşie pe care a despicat-o folosind custura. Alte mii de fire au fost atrase în noua pânză străvezie pe care se îngrămădeau amintiri încă nenăscute.

Stepa înverzită... lunile Samirului îngemănate la orizont în zorii unei zile însângerate... un drum săpat în stâncă spre un pisc ascuns în cețuri... o hrubă luminată de torțe ticsită cu suluri de hârtie şi cărți vechi legate în piele... un prunc surâzător înfăşurat într-un steag zdrențuit... un giulgiu murdar de sânge, smuls sălbatic de vântul fierbinte al stepei de pe chipul buhăit al unui barath cu ochii bulbucați de spaimă...

Imaginile se schimbau cu viteză întocmai unui carusel învârtit de un uragan. Amețit de succesiunea obsedantă, Sonje se clătina pe picioare ca un om beat. A vrut să închidă ochii, dar vârtejul era şi în mintea lui. La momente numai de ea ştiute, țesătoarea captura câte un fir pe care îl grefa apoi în câte o despicătură proaspătă, ca din el să răsară o nouă pânză, o nouă cale, un alt viitor. Mâinile femeii lucrau din ce în ce mai iute. În jurul ei creştea o pădure de fâşii țesute, întrețesute, răsucite, înnodate, sfâşiate. O încrengătură nesfârşită de voaluri pe care se perindau milioane de imagini. Fantasmele țesute căpătau viață, se desprindeau din voaluri şi hălăduiau libere de la o pânză la alta sfidând orice logică. Mintea lui Sonje nu mai avea puterea să urmărească vâltoarea de fantome.

— Destul, a murmurat stins şi a căzut pe spate.

Din încrengătura deasă, ce-i părea acum o pădure de mărăcini ascuțiți, s-a desprins o umbră neagră, cumplită. Un krakstar uriaş, cu ochii furioşi, ca de foc, a acoperit totul cu aripi de întuneric.

Michael Palmer

FRĂȚIA ASISTENTELOR

Thriller

Michael Palmer

FRĂȚIA ASISTENTELOR

1982

Traducerea: Ştefi Todo

EPISODUL VI

Capitolul 11

În rezerva lui din spital, ca şi în celelalte afaceri din viața lui, senatorul Richard Cormier era propriul stăpân. În timp ce mulți politicieni de la Washington considerau un simbol al statutului lor să fie tratați la Bethesda Naval sau la Walter Reed, Cormier trecu peste obiecțiile apropiaților şi insistă să fie operat de doctorul Louis Ketchem la Boston Doctors.

— Întotdeauna să ai încredere în cei de-o seamă cu tine, spunea el. Louie este un veteran ca mine. Ori mă operează el ori nu mă tai.

Pereții camerei lui Cormier erau acoperite de jos până sus cu cărți de vizită şi cutii conținând încă câteva sute erau stivuite într-un colț. În afară de o asistentă şi senator, prezența în cameră a unei secretare şi a două ajutoare contribuiau la crearea unei atmosfere aproape la fel de haotice ca cea care era tot timpul în biroul lui de la Washington.

— Senator Cormier, trebuie să vă dau medicamentația preoperatorie şi aceşti oameni trebuie să părăsească încăperea.

Asistenta, o matroană amplă pe nume Fuller, pusese în cuvinte exact cantitatea potrivită de autoritate să-l facă pe senator să fie de acord cu cerința. Cormier îşi trecu degetele prin părul rar, argintiu şi privi spre asistentă.

— Încă zece minute.

— Două, spuse ea ferm.

— Cinci.

Târguiala îi aduse o sclipire în ochi.

— Bine, cinci, spuse ea. Dar un minut mai mult şi voi folosi un ac pătrat ca să vă dau medicația.

Dădu buzna afară din cameră, întorcându-se de la uşă ca să-i arunce o privire lui Cormier prin care-i transmitea că vorbeşte serios.

— Bine, Beth, e timpul să împachetăm, îi spuse secretarei. Aminteşte-ți, vreau să trimiți mulțumiri tuturor celor care au scris o adresă pe biletele lor. Am semnat cam o mie ieri, dar dacă rămâi fără, mai tipăreşte şi le voi semna după operație. Gary, sună-l pe Lionel Herbert şi spune-i să zboare aici poimâine. Spune-i să pregătească câteva concesii la acel pachet pentru energie sau, pentru Dumnezeu, se va întoarce la desenele pentru şeful lui şi la acei oameni ai petrolului cu care s-a împrietenit aşa de tare. Bobby, sun-o pe nepoata mea şi spune-i că sunt bine, să nu se îngrijoreze şi să nu fie supărată că nu a avut cu cine să-şi lase copii ca să vină aici. O să o sun şi eu de îndată ce o să mă lase lângă un telefon. Oh, şi Bobby, ai toate numele celor care au trimis flori? Vreau să le trimit tuturor o notă de mulțumire. Crezi că se va supăra cineva dacă le voi spune ca data viitoare să trimită bomboane? Acest loc arată ca o cameră funerară şi miroase ca un bordel.

Bobby Crisp, un avocat ascuțit la minte şi dornic de muncă, îi zâmbi şefului lui.

— Se pare că ai căpătat mai multă încredere în mine, senatorule, spuse el. E doar a patra oară când îmi spui acelaşi lucru. Când am început să lucrez pentru tine îmi spuneai de şapte ori. Am avut grijă de tot. Am lista pregătită pentru tine imediat ce vei fi pregătit să scrii, ceea ce probabil va fi la o jumătate de oră după ce te trezeşti din anestezie, dacă te cunosc bine. Apropos, cunoşti pe cineva numit Camelia?

— Cum? întrebă Cormier.

— Camelia. Vezi acele flori roz şi albe de pe masă? Au venit azi dimineață însoțite de o notă pe care era scris doar „Mulțumesc pentru tot, Camelia”

— Omule, spuse Beth disprețuitoare. Acele flori roz şi roşii, aşa cum le-ai numit, sunt camelii. Arată-mi bilețelul.

Ea citi şi ridică din umeri.

— Asta e scris, bine.

— Mulțumesc pentru verificare, spuse Crisp. Am luat note mici la citire la facultatea de drept.

— Hei, hei, voi doi, calmați-vă, spuse Cormier.

Îşi frecă obrazul.

— Camelia este un nume destul de straniu ca să-mi amintesc de el. Camelii de la Camelia?

Vocea lui scăzu în intensitate în timp ce încerca să facă legătura între nume şi o persoană. În final ridică din umeri.

— Bine, cred că am un gol în memorie acum şi este un preț mic pe care îl plătesc pentru frustrarea pe care sunt capabil să o cauzez pe Dealul Capitoliului cu restul senilității mele. Oricine ar fi va trebui să trăiască fără o notă de mulțumire.

În acel moment, doamna Fuller reapăru în uşă.

— Am spus cinci minute şi deja au trecut, spuse ea. Jur, senator, eşti cel mai încăpățânat şi cel mai certăreț pacient pe care l-am avut.

— Bine, bine, suntem gata, spuse Cormier, făcându-le semn celor trei să iasă din cameră. Ştii, doamnă Fuller, dacă nu te îndulceşti curând, te vei muta de pe vasul de croazieră de lux la categoria de vase obişnuite de linie.

Îi zâmbi şi adăugă:

— Dar chiar şi aşa rămâi asistenta mea favorită. Ai grijă cu acul acela, te rog.

Asistenta frecă cu vată un loc de pe fesa stângă a lui Cormier şi îi dădu injecția cu medicamentul preoperatoriu. 15 minute mai târziu, gura i se uscase şi îl cuprinse căldura. Ca şi lumina unui far, becurile de pe coridor scânteiau pe tavan în timp ce era dus spre sala de operații.

Louis Ketchem era un bărbat impunător, lat în umeri cu o experiență de mai mult de 25 de ani ca şi chirurg. De-a lungul acestei perioade făcuse sute de operații de vezică biliară. Niciuna nu mersese mai uşor ca a senatorului Richard Cormier. Îndepărtarea sacului inflamat, plin de pietre se desfăşurase fără evenimente, cu excepția sângerării obişnuite a ficatului. La fel cum a făcut de sute de ori, Ketchem a solicitat o transfuzie cu o unitate de sânge în ultima jumătate de oră a operației. Anestezistul, John Singleberry, a luat punga cu sânge de la asistentă, o femeie tânără cu numele Jacqueline Miller. A verificat de două ori numărul de pe pungă înainte s-o ataşeze de linia intravenoasă. Pentru a grăbi infuzia a ataşat un balon de aer şi a început să pompeze.

Cormier, anesteziat total şi respirând prin aparatul de oxigen, dormea un somn fără vise în timp ce sângele curgea prin tuburi, ca un şarpe roşu, către brațul său. În momentul în care sângele trecu de învelitoarea verde de hârtie, Jacqueline Miller se întoarse. Drogul pe care fusese instruită să-l folosească, cel pe care-l injectase în punga de plastic, fusese un glicozit otrăvitor, folosit în forma cu cea mai rapidă acțiune şi cea mai puternică, un drog atât de rapid curățat de sânge, atât de dificil de detectat la analizele chimice, încât şi doza masivă pe care o folosise era nedetectabilă. Trei minute era timpul solicitat de drog.

Fără nicio atenționare monitorul cardiac trecu de la pulsul regulat la un puls total haotic. John Singleberry se holbă la lumina aurie care sărea în sus şi în jos pe ecran şi petrecu câteva secunde nemişcat, nevenindu-i să creadă.

— Fir-ar al naibii, Louis, strigă Singleberry. E în fibrilații.

Ketchem care în ani de zile nu avusese în sala de operații un stop cardiac, stătea paralizat, cu ambele mâini încă în abdomenul lui Cormier. Comenzile lui, când în final fusese capabil să vorbească, erau inadecvate. Dar din punctul de vedere al asistentelor, inclusiv al lui Jacqueline Miller, trecură câteva minute în care nu fusese nicio acțiune clară. În incizie fuseseră introduse pansamente curate şi îi aplicară fără succes două şocuri. Câteva secunde mai târziu monitorul arăta o linie dreaptă.

Fără să anunțe, Ketchem luă un scalpel şi extinse tăietura până la capătul diafragmei. Băgându-şi mâna pe acolo îi luă inima şi începu să pompeze ritmic.

O asistentă alergă să-l ajute, dar toată lumea din sala de operații deja ştia că nu mai are rost. Ketchem pompă, apoi se opri şi verifică monitorul. Linie dreaptă. Mai pompă. Pompă 20 de minute, fără niciun efect asupra luminii aurii. La un moment dat se opri. Pentru mai mult de un minut nimeni din cameră nu se mişcă. Ketchem îşi muşcă buzele şi privi pe deasupra măştii la trupul prietenului său. Apoi, două asistente îl luară de braţe şi îl ajutară să plece de lângă masa de operație, înapoi în salonul chirurgilor.

Retrasă într-o parte, Jacqueline Miller închise ochii, temându-se că ar putea reflecta zâmbetul de sub mască. Cea mai măreață aventură a vieții ei se încheia cu un triumf. Oh, Dalia îi spusese unde să meargă şi ce să spună, dar ea fusese cea care făcuse totul. Mica Jackie Miller, comandând unuia dintre cei mai bogați, dintre cei mai puternici oameni din domeniul petrolului din lume. Tremură gândindu-se la ironia sorții, la evoluția de la camera sordidă închiriată până la o întâlnire secretă în Oklahoma cu preşedintele lui Beecher Oil. Ce ar fi spus domnul Jed Beecher dacă ar fi ştiut că femeia care-i dădea instrucțiuni, femeia care-i luase un sfert de milion de dolari, femeia care-i dictase fiecare mişcare se va urca prima dată în avion. Jacqueline aclamă în tăcere norocul pe care-l adusese Dalia şi Grădina în viața ei. Încă ştia puține despre ambele, dar în acest moment nici nu-i păsa. Când Dalia va considera că a venit momentul să-i dezvăluie identitatea o va face şi trebuia să accepte asta. Cât timp emoția şi plățile lunare erau acolo, Camelia va face ceea ce i s-a cerut şi îşi va ține ochii deschişi şi urechile atente pentru a găsi cazuri care ar putea interesa Grădina. Cât despre Frăție, vor trebui pur şi simplu să supraviețuiască fără participarea lui Jackie Miller. Nu va mai lucra gratis. Mexico. Jamaica. Grecia. Paris. Jacqueline bifa destinațiile în minte. Încă un caz ca acesta şi va putea să le vadă pe toate. Perspectiva o înfiora. Lângă ea, pe masa îngustă de operație, acoperit până la gât de un cearşaf, senatorul Richard Cormier arăta ca şi cum ar fi trecut peste operație. Dar somnul lui fără vise va dura pentru totdeauna.

Capitolul 12

— Doamnelor şi domnilor, dacă v-ați aşezat cu toții, putem începe şi sperăm că vom termina întrebările într-o perioadă rezonabilă de timp.

Ca peste o actriță de film în vârstă, şi peste amfiteatrul Morris Tweedy de la spitalul Boston Doctors timpul trecuse cu grație şi stil. Deşi urmele lăsate de timp se puteau observa în unele locuri, sala boltită, confortabilă, încă îşi păstra locul de vârf în aripa de vest renovată de trei ori. Existase o vreme în care băncile de pe cele 75 de trepte puteau găzdui aproape tot personalul spitalului, asistente, medici şi studenți. Oricum, în 1929, după aproape 50 de ani de servicii, a fost înlocuită ca sală de prelegeri şi cursuri de un amfiteatru mai mare construit în aripa de sud-est. Ore întregi de dezbateri fierbinți cu argumente pro şi contra demolării acesteia au luat sfârşit în 1952 când a fost declarat monument istoric. Vitraliile, scaunele de lemn şi sculpturile în relief înfățişând evenimente semnificative din istoria medicinii au fost astfel păstrate pentru noile generații de medici dornici de a învăța.

Dar, în ciuda a 100 de ani de serviciu continuu, niciodată acest amfiteatru nu a găzduit o sesiune ca cea pentru care un grup de 50 de bărbați şi femei se strânseseră acum. Era ora 8 în seara zilei de duminică, 5 octombrie, două zile după examinarea post-mortem a Charlottei Thomas.

Ca şef al personalului spitalului doctorița Margaret Armstrong stătea la masa grea de stejar aflată în fața amfiteatrului. Lângă ea, aşteptând să se facă ordine, era detectivul locotenent John Dockerty. Dockerty era un bărbat înalt, ciufulit, apropiindu-se de 50 de ani. Purta un costum de gabardină mai larg decât trebuia cu cel puțin două numere. Ochii lui verzi priviră prin sală, apoi se întoarseră asupra bucății de hârtie pe care o avea pe masă în fața lui. Când se uită în jos, o şuviță de păr roşcat îi căzu peste un ochi. Absent, o dădu înapoi, doar pentru a repeta mişcarea câteva momente mai târziu. Aerul său indiferent, aproape absent, sugera că se întâlnise cam cu tot ce se putea în viață. De fapt petrecuse mai mult de 15 ani în poliția din Boston cultivându-şi cu grijă acea înfățişare şi învățând cum să o utilizeze cel mai bine. Se uită iar prin sală şi apoi, cu colțul gurii, vorbi cu Margaret Armstrong.

— Acest grup este evident mai obişnuit să dea ordine decât să le primească.

Armstrong râse încuviințând, apoi lovi cu un caiet în masă de câteva ori.

— Vă rog stați jos, strigă ea. Dacă nu putem să-i oferim locotenentului Dockerty cooperare măcar să-i oferim o dovadă de bune maniere.

În mai puțin de un minut fiecare şi-a găsit un loc. Administratorul spitalului stătea într-o parte a sălii, înconjurat de asistenții săi. Era un bărbat burtos, sclifosit, care fugise din casa lui din Brooklyn la vârsta de 17 ani şi îşi schimbase numele din Isaac Lifshitz în Edward Lipton. De ani de zile îşi păstrase postul ațâțându-şi inamicii într-un mod atât de înțelept încât aceştia nu s-au gândit niciodată să se unească împotriva lui.

În partea cealaltă a încăperii erau grupați bărbații şi femeile care făceau parte din consiliul de administrație al spitalului. Bărbații, un grup omogen de patricieni erau mult mai preocupați de impactul pe care poziția lor în consiliul de administrație îl putea avea asupra listei Who's Who decât de influența pe care ei ar putea-o avea la spitalul Boston Doctors. Aceştia se distingeau doar după culori, iar femeile nu se distingeau deloc.

Interogarea marca prima dată în ultimul timp când toți cei 24 de membri ai consiliului erau prezenți la o întâlnire. În centru stăteau Wallace Huttner cu Ahmed Hadawi şi ceilalți membri ai Comitetului Executiv al Personalului Medical. Alăturându-se grupului, ocupând scaunul din dreapta lui Huttner se aşeză Peter Thomas. Spatele amfiteatrului era domeniul asistentelor. Opt dintre ele, toate îmbrăcate în haine de stradă, o înconjurau pe Dotty Dalrymple, care era îmbrăcată într-o rochie în întregime neagră. Janet Poulos era acolo, împreună cu Christine Beall, Winnie Edgerly şi câteva asistente din Patru Sud, inclusiv Angela Martin.

În partea dreaptă a sălii cu câteva rânduri în spatele lui Edward Lipton stătea David. Stătuse singur până cu câteva minute înainte, când Howard Kim,

anestezistul care îl ajutase la resuscitarea fără succes a Charlottei, coborâse scările şi se înghesui în scaunul de lângă el.

John Dockerty făcuse lista invitațiilor. Doctorul Armstrong făcuse aranjamentele.

— Vreau să vă mulțumesc că ați venit, începu Dockerty. Trebuie să mă credeți că anchete ca cea pe care am cerut-o în seara aceasta se întâmplă mult mai frecvent în serialul Columbo şi în romanele Agathei Christie decât în munca actuală a poliției. Oricum, vreau să ne mişcăm cât mai repede posibil în chestiunea Charlottei Thomas, o problemă care vă implică pe toți într-un fel sau altul. Spectacolele nu au fost niciodată punctul meu forte, dar această întâlnire mi s-a părut cel mai eficient mod să strâng informațiile preliminare de care am nevoie, în timp ce sunt informate şi toate părțile implicate. În următoarele câteva zile îi voi contacta pe câțiva dintre voi pentru întrebări individuale.

Se uită la Margaret Armstrong care dădu din cap în semn de aprobare a discursului de deschidere. Apoi, aranjându-şi părul, îl chemă pe Ahmed Hadawi şi îi făcu semn să se aşeze pe un scaun la capătul mesei de stejar, astfel încât patologul să se poată uita la el fără să stea cu spatele la persoanele din sală.

— Doctore Hadawi, vreți, vă rog să ne reamintiți implicarea dumneavoastră în cazul Charlottei Thomas? întrebă Dockerty.

Hadawi împrăştie câteva hârtii în fața lui şi spuse:

— În trei octombrie am făcut o examinare post-mortem asupra femeii. Examinarea primară a arătat că avea escare adânci deasupra osului sacru, îngustare moderată a arterelor coronariene şi o pneumonie avansată. Impresia mea inițială a fost că a murit dintr-un stop cardiac neaşteptat, cauzat de infecțiile ei şi starea generală proastă rezultată în urma celor două operații.

— Doctore Hadawi, ai aceeaşi impresie şi acum?

— Nu, nu mai am. Medicii pacientei, doctorul Wallace Huttner şi doctorul David Shelton, au fost prezenți la autopsie. Ei au cerut analize chimice detaliate ale sângelui.

— Lămureşte-mă, doctor Hadawi, îl întrerupse Dockerty. Nu faceți aceste analize chimice în mod obişnuit fiecărui pacient?

Hadawi zâmbi sardonic şi îşi împreună mâinile pe masă.

— Aş dori să fie posibil, spuse el. Din păcate, costul examinării post-mortem trebuie să fie suportat de instituția implicată şi e o afacere scumpă, cu tot ceea ce implică. Din moment ce niciodată nu omitem un test critic, noi cei de la patologie trebuie să ne folosim judecata rațională şi să ne temperăm zelul astfel încât să ne încadrăm în buget.

Făcu o pauză pentru un moment şi-i aruncă o privire lungă, ostilă, lui Edward Lipton.

— Vă rog, continuați, spuse Dockerty, mâzgălind câteva cuvinte pe carnetul din fața lui.

Hadawi îşi consultă notele.

— Din multele analize pe care le-am făcut, două au avut niveluri anormal de mari. Prima dintre ele, potasiul, era 7,4 când nivelul normal maxim este de 5. Al doilea a fost nivelul morfinei din sânge, care era mult mai mare decât cel găsit în pacienții care au primit dozele obişnuite de morfină pentru durere.

— Doctore Hadawi, vă rog să ne spuneți părerea dumneavoastră despre aceste descoperiri.

Vocea lui Dockerty nu trăda nicio urmă de tensiune.

— Impresia despre creşterea nivelului de potasiu, şi vă rog să aveți în vedere că e doar o părere, este că a fost ridicat artificial, o reflecție în țesuturi a evenimentelor din timpul şi imediat de după atacul cardiac. Creşterea morfinei e o poveste total diferită. Fără niciun dubiu, nivelul măsurat în sângele acestei femei era critic de mare. Cu uşurință, deşi nu neapărat necesar, destul de mare ca să cauzeze încetarea respirației şi în final, moartea.

Dockerty petrecu câteva momente aranjându-şi părul cu degetele.

— Doctore, dai de înțeles că moartea a fost cauzată de o supradoză de morfină.

Hadawi aprobă din cap.

— Spune-mi, crezi că o supradoză de acest nivel ar putea fi accidentală?

Hadawi inspiră scurt, se uită la detectiv, apoi scutură din cap.

— Nu, spuse el. Nu, nu cred că asta este posibil.

Nu se auzea nicio şoaptă sau mişcare în amfiteatru. Câteva secunde Dockerty lăsă tăcerea stranie să domine atmosfera. Apoi spuse moale:

— Asta, doamnelor şi domnilor, face din moartea Charlottei Thomas o crimă. Şi această crimă este motivul pentru care ne-am adunat aici.

Din nou tăcere. De această dată, Hadawi se fâțâia pe scaunul inconfortabil, nerăbdător să se termine partea lui.

— Mulțumesc pentru ajutor, doctore, îi spuse Dockerty.

În timp ce Hadawi se ridica să plece, detectivul adăugă:

— Oh, încă un lucru mic. Ai menționat că testele chimice au fost solicitate de doctorii doamnei Thomas, ah – îşi consultă notele – doctorul Huttner şi doctorul Shelton. Vă amintiți în mod sigur care dintre ei a solicitat testele?

Ochii negri ai lui Hadawi se îngustară în timp ce se uita la fața lui Dockerty căutând vreun indiciu despre semnificația întrebării. În final, nedumerit, spuse:

— Din câte îmi amintesc, doctorul Shelton a cerut nivelul de potasiu. Celelalte teste au fost solicitate de doctorul Huttner.

Dockerty îi făcu semn patologului să meargă la loc, şoptind un alt „Mulțumesc” în acelaşi timp. Căută cu privirea prin sală un moment şi privi spre David când spuse:

— Doctore Shelton?

Howard Kim îşi ridică corpul masiv pentru a-l lăsa pe David să treacă. David aflase cu o zi înainte de analizele anormale ale sângelui, auzise chiar şi zvonuri că un fel de investigație a poliției era în curs. Deşi doctorița Armstrong nu-i

spusese că i se va cere să facă o declarație, nu era deloc surprins să fie chemat de detectiv.

Dockerty zâmbi, îi strânse ferm mâna, îi indică să se aşeze pe scaunul de pe care se ridicase Hadawi şi apoi, arătând dezinteresat din când în când, îl conduse minut cu minut prin evenimentele care urmară atacului de cord al Christinei Thomas. Gradual, declarațiile lui David începură să curgă uşor şi se animă. Stilul detectivului îl făcea să îi vină uşor să vorbească. Curând împărtăşea informațiile cu locotenentul ciufulit în felul relaxat în care doi prieteni stau de vorbă într-o berărie. Apoi, fără să schimbe tonul liniştit al conversației, Dockerty spuse:

— Spune-mi, doctore Shelton. Am înțeles că nu cu mult timp înainte de a o găsi pe doamna Thomas fără puls şi respirație, ai avut o discuție despre ea şi, în general, despre pacienții cu boli grave cu doctorul Armstrong şi câteva asistente numite – îşi consultă notițele – asistentele Edgerly, Gold şi Beall. Te deranjează să-mi spui ce ai avut de spus în acea discuție?

Cinci secunde, zece, cincisprezece, David fu incapabil să vorbească. Întrebarea nu se potrivea. Nu avea niciun sens, doar dacă… Mintea lui începea să facă legătura între această întrebare şi cea pusă lui Hadawi, referitoare la care doctor ceruse de fapt testul care dezvăluise nivelul ridicat de morfină. O senzație de frică nedefinită, atât de vagă printre sentimentele lui din acea noapte în Patru Sud, acum îl lovi din plin. Tâmplele începură să-i zvâcnească. Mâinile erau paralizate şi amorțite. *La naiba, pe mine mă vrea! Pe mine mă vrea!*

În acel moment realiză că privirea lui Dockerty se schimbase din cea prietenoasă în una dură ca oțelul şi ochii îi erau fixați asupra lui, examinându-l, apreciindu-l, sfredelindu-l. David ştia că deja îi luase prea mult timp, mult prea mult, ca să răspundă la întrebare. Inspiră adânc şi luptă cu panica. *Destinde-te şi nu te mai gândi atâta la asta*, se gândi el. *Spune-i doar omului ceea ce vrea să ştie.*

— Doctore Shelton, îți aminteşti incidentul despre care te-am întrebat?

Răbdarea elaborată din vocea lui Dockerty avea un sarcasm ascuțit. Chiar înainte de a răspunde, David îşi dădu seama că vorbele lui vor fi bâlbâite şi stângace. Aşa au şi fost. Exprimându-şi gândurile printre „eh” şi „ah” spuse:

— Pur şi simplu le-am spus… că un pacient care are… dureri mari cu mici speranțe de supraviețuire ar trebui… ar trebui tratat ceva mai temperat. În special dacă terapia plănuită e… foarte dureroasă… sau dezumanizantă… ca cea de conectare la aparatul de respirație artificială.

Se luptă cu dorința de a spune mai mult, evitând conştient panica care apare când încerci să explici ceva.

Dockerty îşi plimbă încet limba peste dinți. Împinse guma de şters de la creion pe masă. Aceasta scârțâi.

— Doctore Shelton, spuse el în final, nu te gândeşti că să nu-i faci tratamentul potrivit unui pacient bolnav e o formă de a-l omorî cu milă? De eutanasie?

— Nu, nu cred că e o formă de ucidere, de niciun fel.

Mânia începea să iasă la iveală pe lângă furie. Vocea îi era încordată. Vorbele îi veneau rapid.

— E o judecată clinică bună, sensibilă. Este ceea ce înseamnă să fi doctor. Pentru numele lui Dumnezeu, niciodată nu am pledat pentru întreruperea aparatului respirator sau pentru a-i da ceva letal unui pacient.

— Niciodată? spuse Dockerty uşor.

David explodă.

— La naiba, locotenente. M-am săturat de insinuările tale.

Ceea ce era evident pentru toți cei din amfiteatru.

— Dacă ai vreo acuzație de făcut, atunci fă-o. Şi din moment ce eşti aici, explică de ce eu am fost cel care am tot spus că ceva nu este în regulă în timpul resuscitării. De ce am fost cel care a cerut analiza potas…

Fraza îi îngheță pe buze. Realiză chiar înainte ca Dockerty să vorbească, unde îl dusese detectivul.

— La naiba, îşi şuieră el frustrarea.

— Am avut şansa, doctore Shelton, să vorbesc pe scurt cu unii dintre alți medici şi asistente care au fost cu tine în camera Charlottei Thomas. Ca şi tine, câțiva dintre ei au fost îngrijorați că ceva nu era în regulă. Se pare că problema a fost destul de evidentă şi pentru ceilalți de lângă tine. Dacă ar fi mers atât de departe încât să ceară analiza sângelui acestei femei, nu vom şti niciodată, pentru că ai făcut-o tu. Cel puțin, pentru analiza potasiului.

— Şi vrei să spui că am făcut-o ca să mă acopăr şi să mă asigur că nimeni nu se va gândi la altceva, ca morfina?

Dockerty ridică din umeri.

— E ridicol! Vreau să spun că e o nebunie, strigă David.

— Doctore Shelton, spuse calm Dockerty. Te rog, păstrează-ți cumpătul. Nu te acuz pe tine sau pe altcineva de nimic.

— Încă, murmură David.

— Scuze?

— Nimic. Ați terminat cu mine?

— Da, mulțumesc.

Dockerty se transformă iar în „maşina” care fusese aproape în tot interogatoriul.

Când David se aşează din nou la locul lui observă că, la mijlocul mesei, Wallace Huttner stătea uitându-se la el cu ochii de gheață, metalici. Se înfioră involuntar. Dockerty îi şopti ceva doctoriței Armstrong câteva secunde, apoi o chemă pe Dorothy Dalrymple.

Şefa asistentelor se extrase din scaunul ei cu mişcările dintr-o parte în alta pe care le faci ca să scoți dopul unei sticle. Odată eliberată din scaun, se îndreptă spre masă cu o grație paradoxală. O strângere de mână feminină cu Dockerty, apoi se aşeză pe scaunul de stejar şi zâmbi arătând că e gata. Dockerty o făcu să descrie starea Charlottei Thomas din ziua dinaintea morții, aşa cum era în notele scrise de asistente.

— În general, asistentele scriu notele la sfârşitul fiecărui schimb, explică Dalrymple. Aşa că notele din 2 octombrie ale schimbului de seară nu au fost scrise decât după moartea pacientei. Oricum, asistenta care o îngrijea pe doamna Thomas în acea seară, domnişoara Beall, o văzuse la ora 7, cu aproximativ două ore înainte de moartea ei. Notele ei excelente arată că pacienta era, şi acum citez, „alertă, orientată şi cumva mai puțin deprimată decât fusese în ultimul timp". Domnişoara Beall a mai scris că semnele ei vitale, pulsul, respirația, temperatura şi presiunea sângelui, erau toate stabile.

Dalrymple îşi întoarse umerii masivi şi capul spre audiență şi scrută locul unde erau grupate asistentele.

— Domnişoară Beall, strigă ea, ai ceva de adăugat la ceea ce i-am spus domnului locotenent?

Christine, care era total deprimată şi distrasă din cauza izbucnirii lui David, nu era atentă. Aflase despre descoperirea morfinei în corpul Charlottei cu mai puțin de 24 de ore înainte. Informația venise de la Peg, asistenta care îi ceruse prima dată să evalueze cazul.

— Christine, vreau să te țin la curent cu tot ce ştim noi despre ceea ce se întâmplă acolo fără să te îngrijorezi prea tare, spuse femeia. Mâine seară va fi un fel de anchetă, aşa mi s-a spus. Un polițai va fi acolo. Oricum, Sora ta, Janet Poulos, a revăzut notele tale de pe fişa pacientei. Nu e nimic acolo, crede ea, care să te implice în vreun fel. Noi credem că investigația va fi scurtă şi irelevantă şi că moartea Charlottei Thomas va fi atribuită unei persoane al cărei nume sau motive nu vor fi descoperite niciodată. Toate operațiile Frăției la spitalul tău vor fi reduse şi în curând întreaga problemă va fi uitată. Nu eşti în niciun fel în pericol, Christine, te rog să crezi asta.

Christine avea buzele strânse şi se holba la tavanul albastru şi auriu când Dalrymple i se adresă. Câteva locuri mai încolo, Janet Poulos privea neajutorată, cu fiecare muşchi încordat, la perspectiva că Christine se va ridica în picioare strigându-şi confesiunea sălii, apoi dezvăluind singurul nume din Frăție pe care-l cunoştea, cel al Janetei. Doamne, îşi dorea să fi avut destule avertismente cât să o cheme pe Dalia. Dalia ar fi ştiut exact cum să se descurce. Privirea Janetei se mută de la Christine către locul unde stătea Angela Martin, cu ochii albaştri fixați pe scena de dedesubt, cu părul blond impecabil aranjat. Femeia era absolut calmă. Chiar dacă ar fi fost numele ei cel ştiut de Christine Beall, Janet se îndoia că Angela ar fi fost iritată.

Aproape trei ani ca membre în Frăție şi nici măcar nu s-au cunoscut. Acum erau cele mai bune prietene, împărțind emoțiile şi recompensele Grădinii şi speculații despre femeia misterioasă care le-a făcut legătura. Janet se uită prin sală şi se întrebă dacă Dalia avea ochi şi urechi prezente acolo, altele decât pe Lily şi Frezia. Foarte posibil, se gândi ea. Femeia rămăsese doar o voce şoptită la telefon, dar din când în când Janet era impresionată de logica rece şi sursele nelimitate de informații pe care aceasta le avea. Pentru că Grădina ei creştea şi în alte spitale la fel ca la Boston Doctors. Peste tot erau membre ale Frăției Asistentelor care erau o potențială floare. Dalia credea asta mai mult decât

orice. Țelul final al ambelor mişcări era acelaşi, asistentă şi pacient singuri într-o cameră. Se pripise cu Beall, dar a rămas o femeie cu o judecată aproape perfectă pe care Janet îşi dorea cu disperare să o cunoască. Fără putere pe moment, Janet se aşează mai bine în scaun şi privi.

— Domnişoară Beall? strigă Dalrymple din nou.

Winnie Edgerly îi dădu un cot Christinei.

— Te-am întrebat dacă mai ai ceva de adăugat la ceea ce i-am spus eu locotenentului.

Christine înghiți în sec. O dată, încă o dată. Dar când încercă să vorbească doar un zgomot nedesluşit se auzi. Îşi drese vocea şi îşi încleştă mâinile pe marginea scaunului.

— Îmi pare rău, răspunse ea. Nu, nu am nimic de adăugat.

Janet răsuflă uşurată şi închise ochii. Beall reuşise.

Christine se uită în jos spre locul unde stătea David, cu capul sprijinit într-o mână, uitându-se distrat la Dalrymple şi Dockerty. Putea să vadă şi să simtă izolarea lui. De fapt, realiză ea, şi ea era izolată. În ciuda telefoanelor de la Peg, în ciuda cuvintelor lui Janet şi a cunoştințelor despre cât de vastă era Frăția din spatele ei, Christine se simțea părăsită. În acest moment îşi dorea să alerge la el şi să-l liniştească cumva. Să-i spună că ea, mai mult decât oricine altcineva, ştie că el nu are nimic de-a face cu moartea Charlottei.

Totul va fi bine, îşi spunea singură iar şi iar. *Doar lasă lucrurile aş acum sunt şi totul va fi bine.* Se forță să se concentreze la scena care se juca jos.

— Doamnă Dalrymple, continuă Dockerty, aveți o listă cu medicamentele pe care i le-ați dat doamnei Thomas?

Dalrymple aprobă.

— Primea cloralfenicol, care e un antibiotic şi demerol, care e un analgezic.

— Morfină nu?

— Morfină nu, răspunse ea ca un ecou, dând din cap pentru a sublinia.

— Morfină nu, spuse încet Dockerty dar vocea lui era oricum destul de puternică pentru ca toată lumea din sală să o audă. Spune-mi, continuă el, avea pe mână vreo asistentă sau altcineva din personalul spitalului o doză de morfină atât de mare cât sugerează doctorul Hadawi că i s-a dat doamnei Thomas?

Dalrymple se gândi mult la întrebare înainte să răspundă.

— Răspunsul la întrebare este, bineînțeles, că oricine poate avea orice drog dacă are destui bani şi este dispus să-l obțină pe canale ilegale. Oricum, pot să spun că ar fi virtual imposibil pentru una din asistentele mele sau altcineva de aici să ia mai mult decât o foarte mică cantitate de narcotic din spital. Vedeți, se păstrează numai o cantitate mică de narcotic la fiecare etaj şi e verificat strict de câte două asistente la fiecare schimb, una din schimbul care iese din tură şi una din schimbul care intră. Supraveghetoarea de noapte a asistentelor are acces la farmacia spitalului, dar chiar şi acolo narcoticele sunt încuiate în siguranță şi doar farmacistul spitalului are cheia. Deci, concluzionă ea,

presupunând că vorbim despre surse legale, numai un farmacist sau un medic ar fi putut obține o cantitate considerabilă de morfină o singură dată.

Dockerty confirmă din cap şi iar şopti ceva la urechea doctoriței Armstrong.

— Doamnă Dalrymple, spuse el în final, notele asistentelor ar indica dacă ar fi existat sau nu un vizitator în camera Charlottei Thomas în noaptea morții ei?

— Vizitatorii, alții decât medicii, nu sunt de obicei înregistrați de asistente. Oricum, pot să vă spun că nu e nimeni menționat.

— Nici medicul care a găsit-o pe doamna Thomas fără puls şi fără suflare? întrebă Dockerty.

Expresia lui Dalrymple sugera că nu era deloc de acord cu înțelesul ascuns al cuvintelor detectivului.

— Nu, spuse ea fără grabă. Nu este nicio mențiune că doctorul Shelton ar fi intrat în camera pacientei. Oricum, mă grăbesc să adaug că cele mai multe din asistente erau în pauză în momentul în care s-a produs atacul de cord. Nu era nimeni pe hol în acel moment să-l vadă venind.

Dockerty păru să ignore ultima remarcă.

— Asta e tot, mulțumesc mult.

În timp ce femeia se ducea la locul ei, David luă din nou foc.

— Locotenente, destul, m-am săturat.

Sări în picioare şi se izbi în scaunul din fața lui. La stânga lui, privirea de pe fața ca o lună a lui Howard Kim era impasibilă.

— Nu înțeleg de ce credeți ceea ce credeți sau doar dați de înțeles, dar lăsați-mă să declar aici şi acum că nu am administrat niciodată un drog sau un alt tratament vreunui pacient cu scopul special de a-l răni în vreun fel.

În secundele care urmară David auzi vocea din mintea lui care-i spunea că, încă o dată, se lăsa purtat de propriile vorbe direct în mijlocul furtunii. *Stai jos, pentru numele lui Dumnezeu,* îi tot spunea vocea, *el nu te poate răni, prostule. Numai tu îți poți face rău.* Stai jos şi taci din gură! Furia crescândă şi panica înăbuşiră vocea. Cuvintele abia îi ieşeau din gură.

— De ce eu? Sigur mai sunt şi alții, soțul ei, rudele, prieteni, care au fost în cameră înaintea mea. De ce mă acuzați pe mine?

— Doctore Shelton, spuse Dockerty cu voce egală, nu te-am acuzat de nimic. Am spus asta înainte. Dar dacă tot ai adus vorba, profesorul Thomas a avut un seminar în acea seară. 33 de studenți. De la 7 la 10. Şi, din câte ştie, niciun alt vizitator nu era programat să o vadă pe soția lui. Acum, dacă ți-am răspuns la întrebare, putem continua cu…

— Nu! strigă David. Întregul interogatoriu e o farsă. Chiar un student la drept în anul întâi ar putea să conducă o audiere mai imparțială decât aceasta. Dacă vrei să mă duci la o concluzie, atunci fă-o la tribunal, unde cel puțin ai de răspuns unui judecător.

Făcu o pauză încercând să-şi recapete controlul. În el, vocea continua. *Nu vezi, prostule, că întregul interogatoriu este o înscenare să te facă să faci exact ceea ce ai făcut. Am încercat să-ți spun să fii calm, dar nici măcar nu ştii cum, nu-i aşa?*

— Foarte bine, spuse Dockerty. Cred că am auzit destul. Vă voi contacta individual în viitorul apropiat. Vă mulțumesc tuturor că ați venit.

Îi şopti nişte cuvinte doctoriței Armstrong, apoi îşi strânse notele şi părăsi sala fără să-i arunce o privire statuii palide în care se transformase David.

Când David se calmase suficient încât să se ridice din scaunul de lemn şi să se uite în jur, amfiteatrul Morris Tweddy era aproape gol. Christine şi celelalte asistente plecaseră. La fel şi Howard. Când se uită în spatele sălii privirea lui se întâlni cu cea a lui Wallace Huttner. Ochii chirurgului înalt se îngustară. Apoi, dând din cap batjocoritor, ieşi, braț la braț cu Peter Thomas.

David stătea singur, holbându-se la semnul roşu IEŞIRE, de deasupra uşii, când o mână îi atinse umărul. Se întoarse şi văzu ochii albaştri, îngrijorați, ai Margaretei Armstrong.

— Eşti în regulă? întrebă ea.

— Da, sigur, minunat.

Nu făcu nicio încercare să-şi ascundă iritarea din voce.

— David, îmi pare atât de rău pentru ceea ce tocmai s-a întâmplat aici. Dacă aş fi ştiut cât de tare se va năpusti locotenentul Dockerty asupra ta, n-aş fi permis niciodată să se întâmple ce s-a întâmplat. Mi-a spus că vrea să testeze reacția spontană a câtorva oameni. Tu erai doar unul dintre ei. Dintr-o dată tu ai izbucnit şi nu am mai avut nicio şansă să…

Renunță să încerce să explice.

— Uite, David, continuă ea în final, îmi place foarte mult de tine. Încă din prima zi în care ai venit aici. Măcar vorbeşte cu mine. După ceea ce s-a întâmplat ştiu că nu e uşor pentru tine, dar te rog, încearcă. Vreau să te ajut.

David se uită la ea, apoi îşi înfrână furia şi aprobă din cap.

— Ce-ai zice să petrecem o oră la Popeye?

Zâmbetul ei era cald şi sincer.

— Să mergem la Popeye, spuse David, luându-şi haina.

Împreună, cei doi noi aliați părăsiră spitalul împreună.

Popeye, o marcă locală, văzuse de aproape 30 de ani medicii şi asistentele aducându-şi problemele şi viețile la mesele lui. Când intrară, David văzu patru din asistentele care fuseseră prezente la interogatoriu. Nici Dorothy Dalrymple, nici Christine nu erau printre ele.

— N-am mai fost aici de ani de zile, spuse doctorița Armstrong după ce s-au aşezat la o masă mai retrasă. Soțul meu şi cu mine ne-am făcut veacul pe aici în tinerețe. Nu s-a schimbat prea tare nimic, cu excepția semnului de afară.

David observă că nu purta verighetă.

— Soțul tău trăieşte?

— Nu, a murit acum opt, nu, nouă ani.

— Oh, da, sunt un prost, spuse David, reamintindu-şi că el, ca toată lumea din spital, ştia că ea era văduva lui Arne Armstrong, un neurolog faimos în toată lumea şi un posibil candidat la premiul Nobel, dacă ar fi trăit suficient cât să-şi finalizeze munca.

— Îmi pare rău.

— Nu fi prostuț… spuse doctorița, oprindu-se în mijlocul propoziției deoarece o blondă slabă cu o fustă neagră foarte scurtă şi o bluză roşie, veni să le ia comanda.

— Aş dori o halbă de bere. Şi tu?

Îi zâmbi lui David.

— O cola, spuse el. Foarte mare şi cu multă gheață.

Chelnărița plecă şi Armstrong îl privi pe David.

— Nici măcar acum, după tot ce ți s-a întâmplat în seara asta?

Ştia. Normal că ştia. Toată lumea ştia. Dar ea nu-l testa. David realiză că era admirație în vocea ei.

— Sunt aproape opt ani de când nu m-am mai atins de alcool. Sau de medicamente. Trebuie să se întâmple mult mai mult decât poate Dockerty ca să mă ducă înapoi acolo. Chiar dacă sunt sigur că dinții mei vor dispărea de la câtă cola beau.

Vocea lui era tot mai slabă. Gândul la John Dockerty care se uita liniştit la el, fu urmat de imaginile altor confruntări pe care fusese forțat să le îndure în anii de când Ginny şi Becky fuseseră omorâte. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Armstrong spuse:

— David, ştii că sunt conştientă de ceea ce ți s-a întâmplat în trecut.

El aprobă din cap.

— Ar trebui să fii conştient, atunci, că şi locotenentul Dockerty ştie. Nu ştiu sigur cum a aflat atât de multe aşa de repede, dar cred că e foarte bun în munca lui. Şi ştii că spitalul e ca o seră uriaşă de sticlă. Viața fiecăruia e treaba tuturor celorlalți şi ceea ce nu ştiu ca să poată bârfi, de obicei născocesc pentru a umple golurile.

David râse.

— Am fost în mijlocul bârfelor din spital. Ştiu exact ce vrei să spui. Acum, totuşi, sunt doar speculații. Niciodată nu mi-am propus să rănesc pe cineva, cu atât mai puțin să omor.

— Nu trebuie să-mi spui. Deja te cred. Cum am mai spus, cred că locotenentul Dockerty e foarte conştiincios şi foarte bun în meseria lui. Sunt sigură că asta va fi în favoarea ta. Pur şi simplu nu pare genul care să se oprească dacă mai există puncte slabe în cazul pe care-l are de rezolvat.

Sosiră băuturile, iar David se bucură de şansa de a face o pauză în conversație câteva minute.

— Poate că ar trebui să mă retrag din proprie inițiativă până când totul se va lămuri, spuse el în final.

Armstrong trânti halba pe masă, stropind în jur şi uimind un cuplu care stătea în apropierea lor.

— La naiba, tinere, în viața mea n-am întâlnit o persoană care să-şi fie duşman mai mare. Bazat pe ceea ce am auzit în seara asta şi ceea ce cred eu a fi adevărul, prietenul nostru locotenentul trebuie să vină cu mult mai multe dovezi incriminatoare înainte de a permite ca cineva, inclusiv tu, să fie

suspendat. Şi dacă nu crezi că am o asemenea putere pe aici, atunci urmăreşte-mă.

Zâmbetul apăru pe fața lui David mai uşor ca în toată seara.

— Mulțumesc, spuse el. Mulțumesc foarte mult.

— Bine.

Se uită la ceas.

— Această pasăre bătrână va avea o zi încărcată mâine la birou, aşa că propun să ne retragem. Mai vorbim. Între timp trebuie să te relaxezi. Ai răbdare. Oamenilor ca locotenentul Dockerty şi prietenul tău Wallace Huttner nu le poți spune prea multe. Trebuie să afle singuri.

Aruncă o hârtie de cinci dolari pe masă şi plecă spre maşină fără să aştepte restul. În timp ce ea urcă în maşină şi coborî geamul, David spuse:

— M-am repetat de atâtea ori, mă simt ca un disc stricat, dar... mulțumesc. Cred că nu sunt alte cuvinte mai bune. Mulțumesc.

— Doar ai grijă de tine, David şi treci peste asta cu bine. Asta e toată mulțumirea de care am nevoie.

El privi până când maşina dispăru după colț, apoi merse spre locul unde era parcată maşina lui. Maşina, un SAAB galben pe care îl avea de mai puțin de un an, stătea pe jante. Toate patru cauciucurile fuseseră tăiate. De-a lungul locului şoferului, cu vopsea roşie, era scris cuvântul UCIGAŞULE.

— O seră uriaşă de sticlă, murmură David în timp ce privea acea cruzime ieftină. Ai spus-o, doamnă. Un animal mare, nenorocit, dintr-o seră de sticlă.

Capitolul 13

Barbara Littlejohn aşteptă în afara terminalului TWA doar un minut până să apară un taxi. Fusese destul ca vremea rece şi umedă a serii din New England să-i treacă prin haine, să-i întărească sânii şi să-i ajungă la piele, încât devenise dureros. Zborul de la Los Angeles fusese o pedeapsă, se gândi ea, dar asta... Încă tremura când taxiul trecu de barieră şi se încadră în traficul aglomerat în Tunelul Sumner, un tub întunecat şi rece, obositor de aglomerat, care făcea conexiunea între Estul Bostonului şi Boston. În momentul în care au ajuns în Boston începuse să plouă.

Barbara insistă ca şoferul să o ducă cât se poate de aproape de Copley Plaza. Dădu buzna în hol, mirându-se cum a putut vreodată să considere vremea din New England ciudată dar încântătoare. Era o femeie atrăgătoare, de aproape 50 de ani, înaltă, bronzată şi aproape la fel de subțire ca în vremea în care trecuse prin şcoala de asistente şi ajunsese la o carieră de model.

Funcționarul de la recepție, deşi cu cel puțin zece ani mai tânăr decât ea, o dezbrăcă din priviri.

— Sunt de la Fundația Donald Knight Clinton, spuse ea, ignorându-i ocheada. Aici avem o întâlnire a consiliului de administrație?

— Oh, da doamnă. La ora opt, camera 33. De-a lungul holului, la lift, un etaj mai sus.

Se holbă la geanta ei.

— Vă cazați aici la noapte?

Iar îi aruncă o ocheadă.

— Nu, mulțumesc. Voi sta la nişte prieteni.

Plecă, lăsând bărbatul cu fanteziile lui.

Două femei, una din Dallas şi alta din Chicago, o observară pe Barbara când intrară în hol şi intrară împreună cu ea în lift. Un salut scurt dar călduros şi cele trei merseră mai departe împreună.

Era luni, nu trecuseră încă 24 de ore de la audierea de la spitalul Boston Doctors. Femeile, 16 în total, îşi schimbară în grabă programul şi călătoriră la întâlnirea de la Copley din toate părțile țării – New York, Philadelphia, San Francisco, Miami. Au venit deoarece Peggy Donner le chemase, şi din cauza angajamentului lor ca directori regionali ai Frăției Asistentelor Vieții.

Camera 133 avea pereții acoperiți cu pluş verde, litografii cu cai de la Cursa Punchestown din 1962, masa de conferință în centru, şi o canapea din piele verde sub singura fereastră.

Barbara dădu mâna cu cele care veniseră mai devreme şi le numără rapid. 12. Cele patru din Boston, inclusiv Peg, întârziau.

— Este cafea? întrebă ea, neadresându-se cuiva în mod special în timp ce deschidea servieta şi scotea un dosar gros, marcat „Clinton Foundation” şi îl aşeză la capătul mesei din lemn de alun.

— Infirmierul principal e chiar aici, răspunse una din femei. A spus că ne va aduce tava imediat.

Umorul ei destinse atmosfera, dar numai pentru scurt timp. Întâlnirea de urgență era fără precedent şi din cei prezenți numai Barbara ştia detalii. Îşi verifică ceasul. Opt şi zece. Nu se prea întâmpla ca la întâlnirile lor să se întârzie. Dar era spectacolul celor din Boston şi deşi avea alte afaceri de rezolvat, va aştepta.

În jurul camerei, în grupuri mici şi cu voci scăzute, femeile vorbeau despre familiile lor, despre serviciul de asistente şi despre instituțiile în care lucrau. Se adunaseră aici din lumile lor, în care fiecare avea titluri, putere şi influență.

Susan Berger, coordonatoarea asistentelor la spitalul Consortium din San Francisco, vorbea cu June Ullrich, administrator al cercetărilor de teren la cel mai mare institut farmaceutic din țară. Ele ştiau, cum ştiau toate celelalte, că poziția lor înaltă se datora, măcar în parte, implicării lor în Frăție. Funcționând prin brațul vizibil, Fundația Donald Knight Clinton, mişcarea publica un prospect în care arăta stadiul proiectelor filantropice ale Frăției şi sublinia pozițiile de vârf pe care asistentele trebuiau să le ia în considerare.

Ca director coordonator al Frăției, Barbara Littlejohn administra şi Fundația Clinton şi jumătatea de milion de dolari strânşi din contribuțiile voluntare din fiecare an ale asistentelor din Frăție. Deşi titlul era al ei, influența şi cea mai mare parte a puterii încă o deținea Peggy Donner.

Barbara se uită din nou la ceas şi împrăştie notele pe masă. Încă cinci minute şi va începe, cu sau fără Peg. În acel moment intră un bărbat cu cafeaua. Întinse

o față de masă, aranjă cănile, turnă şi păşi afară din cameră, după care se întoarse cu un aranjament floral pe care îl puse ceremonios în mijlocul cănilor.

— Flori, remarcă Susan Berger. Ăsta e începutul. Peggy vrea să ne moaie pentru o altă şmecherie de-a ei. Doamne, dar sunt minunate.

Bărbatul zâmbi, ca şi cum ar fi luat complimentul personal. Mai petrecu câteva minute aranjând florile, apoi ieşi din cameră încă zâmbind. În ciuda eforturilor lui, vaza părea plină de dalii. Grădina privea şi asculta, era avertismentul, vlăstarele evaluându-şi părinții. Era un avertisment pe care doar una din femeile prezente la întâlnire ar fi putut să-l înțeleagă.

Ruth Serafini, robustă, decanul dinamic al şcolii de asistente de la spitalul White Memorial, fusese prima din grupul din Boston care sosise. Peggy Donner se ocupase de recrutările din Boston şi deşi mişcarea se răspândise rapid în toată țara, la Boston erau, de departe, cele mai multe membre. Trei directoare, inclusiv Ruth, erau necesare ca să supravegheze activitățile din statele din New England. Peggy însăşi nu mai era implicată în operațiunile de fiecare zi.

— Ajung şi restul în curând? întrebă Barbara când îi strângea mâna.

— N-am idee. Am fost blocată în trafic.

Ruth îşi turnă o cană de cafea, apoi luă loc la masă.

— Scuze pentru întârziere, spuse Barbara în final. Cred că ar trebui să începem şi să vedem afacerile Fundației. Ultima întâlnire a fost doar acum şase săptămâni, deci nu va fi un raport financiar astă seară.

Cele care mai erau în picioare se aşezară. Barbara se uită la fiecare din grup şi zâmbi. Cât de departe ajunseseră de la întâlnirile câtorva asistente în subsolul lui Peggy unde-şi împărtăşeau viziunile şi idealurile şi unde au pus bazele Frăției.

În timp ce se pregătea să înceapă, ultimele două sosiră. Prima, Sara Duhey, era o femeie de culoare, cu înfățişare izbitoare, care deținea un master şi o licență în îngrijirea bolnavilor în stare critică. A doua era Dotty Dalrymple.

— Bine ați venit, spuse Barbara cu căldură. Ați întârziat 20 de minute la propria petrecere.

— Nu-i a noastră, Barb. E a lui Peggy. Va ajunge şi ea imediat. Vrea să începeți cu afacerile pe care le aveți.

— Foarte bine.

Barbara îşi consultă agenda.

— Deschidem întâlnirea. Prima dată vom discuta despre rapoartele de progres din centrele de sănătate rurale. Vizitele pacienților au crescut cu aproape 100% atât în clinicile din Kentucky cât şi în cale din West Virginia. Administratorii ne asigură că într-un an ambele locuri vor fi pe picioarele lor.

Directoarele aplaudară ştirile şi cele două care stăteau lângă Tania Worth din Cincinnati o bătură pe spate. Centrele au fost „copiii” ei şi au fost aprobate în mare parte datorită implicării ei. Tania exulta.

Discuțiile au trecut repede la alte proiecte, la centrele de îngrijire a copiilor, la echipamentele moderne pentru spitalele subfinanțate, la bursele acordate

pentru şcolarizarea asistentelor în efortul de a îmbunătăți imaginea acestora în spitale.

Susan Berger a făcut un raport scurt asupra eforturilor din toată țara de a stabili dorințe de viață, de a da fiecărei persoane dreptul, atunci când vine timpul, să-şi stabilească limitele menținerii vieții. Până în prezent aceste eforturi, care o preocupau de mult pe Peggy Donner, nu au avut mare succes.

— Ultimul lucru, dar nu pe ultimul loc, am primit o scrisoare de la Karen. Unele din voi n-au întâlnit-o niciodată, dar ea a fost membră a conducerii mulți ani, înainte ca soțul ei să primească un post la Ambasada Americană din Paris. Ne transmite dragostea ei şi speră că toată lumea e bine. În mai puțin de doi ani a reuşit să ajungă asistenta directoarei la spitalul în care lucrează.

Câteva din femeile mai în vârstă primiră ştirea cu aplauze. Barbara zâmbi.

— Karen ne mai spune, continuă ea, că a localizat cinci membre ale Frăției dintr-o listă pe care i-am trimis-o, cu cele care s-au mutat în Europa. Consideră că sunt aproape de organizarea unui comitet de evaluare, dar nu se pot hotărî dacă numele să fie în engleză, franceză, olandeză sau germană.

— Poate vom afla cum se spune Frăția Asistentelor în esperanto, sugeră una din femei.

Celelalte râdeau de sugestia ei când intră Peggy Donner. Instantaneu în cameră se lăsă tăcerea. În tăcere, Peggy căută privirea fiecărei femei. Părea că aproape cu zgârcenie gravitatea din expresia ei se transformă în mândrie. Aceştia erau cei mai iubiți dintre cei câțiva mii de copii ai ei.

— Să vă văd din nou pe toate împreună mă face să mă simt mai bine decât ar putea-o face orice altceva. Îmi pare rău că am întârziat.

Se duse către capătul mesei, dar se opri lângă uriaşul aranjament cu dalii. Buzele îi schițară un zâmbet enigmatic. Apoi luă o floare albă şi o ținu cu grijă în mână. În final, după o privire către Barbara care îi confirmă că era timpul, Peggy se aşeză pentru întâlnire.

— Au trecut 40 de ani de când patru asistente împreună cu mine am format societatea secretă care a crescut ajungând Frăția noastră.

Voce îi era hipnotică.

— De curând una dintre cele patru asistente, Charlotte Thomas, a murit la spitalul Boston Doctors. Era Charlotte Winthrop când ne-am întâlnit prima dată – doar o elevă la şcoala de asistente – dar atât de vioaie, atât de specială. A fost activă doar 10 ani, dar în această perioadă a fost responsabilă, la fel de mult ca toată lumea, de creşterea noastră remarcabilă. A avut o boală terminală, complicată de o escară şi şi-a exprimat dorința disperată de a fi eliberată prin moarte. Şi-a exprimat aceeaşi dorință şi către medicul ei, dar cum se întâmplă adesea în această profesie, parcă s-a adresat unui surd care a folosit cele mai agresive metode pentru a-i prelungi agonia fără speranță. Cu câteva zile în urmă am sunat o asistentă tânără, excepțională, din Frăție, Christine Beall şi i-am cerut să o prezinte pe Charlotte Comitetului Regional de Evaluare. Din mai multe motive, personale şi profesionale, a fost imposibil să o fac eu. Comitetul a aprobat şi a recomandat injecția intravenoasă cu morfină.

Datorită unei serii de circumstanțe imprevizibile şi nefericite a fost făcută o autopsie detaliată şi a fost găsit un nivel neobişnuit de mare al morfinei în sânge.

Asistentele stăteau într-o tăcere încremenită în timp ce Peggy le spunea investigațiile care au urmat şi sesiunea de întrebări a lui John Dockerty din amfiteatrul Tweedy. Se mişca în timp ce vorbea, folosind absentă floarea ca pe un sprijin. Tonul îi era egal şi calm, prezentând doar fapte. Doar când vorbi despre David Shelton i-a apărut emoția în voce. A descris trecutul lui cu detalii, accentuând dificultățile pe care le-a avut în perioada în care consuma droguri şi alcool. Pe fața şi în vocea ei se vedea dezgustul.

— Un tânăr tulburat, spuse ea categoric. Unul care ar face un mare serviciu profesiei medicale părăsind-o.

Paşii lui Peggy au devenit mai rapizi în timp ce îşi căuta cuvintele.

— Surorile mele, spuse ea cu gravitate, au trecut 20 de ani de când a fost stabilit sistemul Comitetelor Regionale de Evaluare. De-a lungul acestora mai mult de 3.500 de cazuri au fost rezolvate fără cel mai mic indiciu al implicării noastre, sau a altcuiva. Avem toate motivele să credem că situația de la Boston nu se va mai întâmpla niciodată. Din păcate, s-a întâmplat de data aceasta. Am fost aproape de locotenentul Dockerty de la începutul acestei investigații. Chiar dacă îl suspectează pe acest Shelton că ar fi vinovat de moartea Charlottei, nu este convins. Mai mult, a aflat de relația specială dintre Christine Beall şi Charlotte. A menționat chiar posibilitatea de a-i cere să se supună unui test cu poligraful. Nu voi permite să se întâmple aşa ceva.

Pentru prima dată, câteva din femeile de la masă au schimbat priviri îngrijorate. Nu o văzuse nimeni niciodată atât de aproape de pierderea controlului. Atmosfera din încăpere devenea din ce în ce mai apăsătoare. Peggy continuă.

— Suntem Frăția. Legătura noastră e la fel de sacră şi de neclintit ca şi cum ar fi o legătură de sânge. Când una dintre noi suferă, toate trebuie să împărțim durerea cu ea. Când una dintre noi e amenințată, cum e Christine acum, toate trebuie să-i sărim în ajutor. Trebuie să o protejăm!

Tonul femeii se ridicase şi era strident. Pentru un timp a domnit tăcerea, auzindu-se doar sunetul ploii care bătea în fereastră. În încăpere teama dusese la încordare şi pentru unele la presimțiri înghețate. Din floare căzdeau petale rupte de mâinile lui Peggy. Barbara Littlejohn încercă să recapete controlul.

— Peggy, mulțumesc, spuse ea, luptându-se să camufleze tensiunea din voce. Ştii că toate simțim acelaşi lucru ca tine. Toate ne angajăm să-i dăm Christinei Beall toată susținerea de care suntem capabile.

Spera că asigurările date vor avea un impact asupra a ceea ce ştia că doreşte să ceară Peggy. Privirea pierdută a femeii îi transmitea altceva.

— Vreau ca acel bărbat să fie găsit vinovat.

Vorbele lui Peggy, care abia s-au auzit, au fost spuse printre dinții încleştați. Femeile o priviră cu neîncredere. Dotty Dalrymple îşi îngropă fața în mâini.

— Despre ce vorbeşti?

Susan Berger a reacționat prima. Era neîncredere şi ceva furie în vocea ei. Peggy se uită fix la ea, dar Susan nu îşi feri privirea.

— Susan, vreau să dispară presiunea care se exercită asupra Christinei Beall. Nici nu vreau să mă gândesc ce se poate întâmpla cu ea sau cu Frăția, dacă poliția o înfrânge. Am muncit prea mult ca să permit să se întâmple aşa ceva. Munca noastră e prea importantă. Vreau aprobarea conducerii să iau orice măsuri sunt necesare pentru a o proteja pe Christine şi interesele noastre. Cu puțină inteligență sunt sigură că putem convinge poliția de vinovăția doctorului Shelton. Având în vedere trecutul lui, cel mai rău lucru ce i se poate întâmpla e să trebuiască să stea câteva luni internat într-un spital şi un an sau doi să nu poată profesa medicina. Pare un preț mic care trebuie plătit pentru…

— Peggy, eu nu mă bag în asta, spuse Ruth Serafini. Nu-mi pasă ce a făcut acest Shelton. Dar o chestie ca asta e împotriva demnității umane, împotriva tuturor lucrurilor în care credem.

Pledoaria ei le-a făcut pe câteva din celelalte femei să murmure aprobator. Serafini aruncă o privire de-a lungul mesei. Din cele 15 femei, şapte o vor susține pe Peggy indiferent ce le-ar cere. Celelalte? Se apropia un vot. Ruth forță lucrurile.

— Ce-ar fi dacă am lăsa lucrurile aşa cum sunt şi să vedem ce se întâmplă. Dacă va fi necesar îi vom da Christinei Beall bani, îi vom angaja avocați, o vom ajuta cu tot ce are nevoie. În acest moment nici nu e sigur că…

— Nu!

Cuvântul fu ca o palmă. Ruth Serafini se dădu înapoi în fața privirii lui Peggy care era ca o lance înfiptă în pieptul ei.

— Nu înțelegi? La un moment dat, nu contează cât de mult va rezista, Christine le va spune despre noi. Nu-ți dai seama de ce va scrie presa? Asta ne va ruina. Va fi sfârşitul visului nostru. Nu voi permite niciodată ca asta să se întâmple!

Aruncă floarea mutilată pe masă şi se întoarse către fereastră. Umerii i se ridicau cu fiecare răsuflare. Pentru un timp singurele sunete care se auzeau erau respirația ei şi zgomotul furtunii de toamnă. Totuşi, când se întoarse Peggy zâmbea. Vocea îi era liniştită.

— Surorile mele, cu un an în urmă am prezentat un plan prin care am simțit că am putea să informăm în sfârşit publicul de existența noastră şi de misiunea sfântă pe care ne-am asumat-o. Cu câteva mii de rapoarte înregistrate de cele mai bune, mai respectate asistente din lume, am simțit că putem construi o campanie de acceptare atât de intensă încât cei care se opuneau credințelor noastre nu vor avea altă opțiune decât să accepte. Ar fi fost momentul culminant al unei munci de o viață pentru mine şi pentru voi. Aşa cum obişnuim, am trimis propunerea la vot. Aşa cum obişnuiesc, am acceptat dorința Frăției. Vă promit acum că dacă nu hotărâm în această seară s-o protejăm pe această femeie împotriva tuturor amenințărilor, voi merge mai departe cu planul meu decât să risc o dezvăluire distorsionată, senzațională a poliției şi a presei. Voi face publice casetele. Le am pe toate şi o voi face.

Le fixă cu privirea, pe rând, pe toate. Rapoartele erau legătura de sânge care le unea. Odată ce a fost înregistrat primul raport al unei asistente aceasta nu mai avea cale de întoarcere. Chiar de la început lucraseră în felul acesta. Rapoarte, la început în scris, apoi orale. Toate cele care erau prezente făcuseră rapoarte de multe ori, iar acum Peggy le va face publice. Orice împotrivire mai era din partea directoarelor se topi. Peggy se întoarse către Barbara Littlejohn.

— Barbara, am nevoie de un vot care să-mi dea autoritatea să fac tot ce e necesar ca să mă asigur că doctorul David Shelton va fi găsit vinovat şi pentru a proteja interesele Christinei Beall şi ale Frăției Asistentelor Vieții.

Barbara ştia că nu erau necesare mai multe argumente. Expresia fețelor din jurul mesei era ecoul sentimentelor ei. Cu o ridicare din umeri puse întrebarea. La stânga ei, Sara Duhey ridică încet mâna. Privirea Barbarei trecu de la una la alta şi mâinile lor se ridicară pe rând. Votul pentru susținere era unanim. Spărgând tăcerea care urmă, Dotty Dalrymple îşi drese vocea şi vorbi prima.

— Peggy, aşa cum ştii bine, este o asistentă din subordinea mea. Am ajuns să o cunosc foarte bine, deşi încă nu i-am spus de implicarea mea în Frăție. Este, aşa cum ați descris-o, o asistentă remarcabilă, devotată idealului pe care îl împărțim toate. Putem fi sigure că ea îl va lăsa pe acel bărbat să răspundă de ceva ce a făcut ea, indiferent ce hotărâm noi aici în seara asta?

Întrebarea era în mintea fiecăreia.

— Aceasta va fi răspunderea noastră, a mea şi a ta, Dorothy. Când va veni vremea trebuie să vorbeşti cu ea. Să-i explici situația aşa cum numai tu poți. Ştiu că o vei face să înțeleagă. Va trebui să-i împărtăşeşti secretul, dar cred că merită această încredere. Dacă va fi necesar, atât eu cât şi restul îi vom împărtăşi secretul nostru. Este bine pentru tine?

Dalrymple zâmbi.

— Vă cunosc de prea mult timp şi prea bine ca să întreb dacă am de ales. Voi vorbi cu ea.

Peggy aprobă din cap şi îi întoarse zâmbetul. Dorothy Dalrymple chiar o cunoştea bine pe Peggy. De la început Dotty mersese pe urmele ei, fusese parte la decizia ei de a intra la facultatea de medicină într-o perioadă când era destul de dificil pentru o femeie, lăsând la o parte asistentele, să facă asta. Urmărise succesul uimitor al lui Peg în cardiologie şi căsătoria cu unul din cei mai importanți oameni de ştiință şi avocat al drepturilor omului din lume. O văzuse cum îşi asumase răspunderea să conducă personalul medical al unuia din cele mai mari spitale din țară. Era sigură, aşa cum era sigură că soarele răsare, că Margaret Donner Armstrong putea obține orice. Sentința pentru care votaseră în privința lui David Shelton era aşa cum dorise ea.

Cu câteva cuvinte Barbara Littlejohn puse capăt întâlnirii. În timp ce îşi luau la revedere, Dotty se opri lângă buchet, aplecându-se să respire parfumul puternic şi să atingă câteva petale. Apoi, aruncându-i o privire lui Peggy, plecă.

Încăperea se goli repede. În curând rămaseră numai două, Peggy Donner, uitându-se liniştită pe fereastră, şi Sara Duhey, care se opri la uşă, apoi se întoarse. Era încă la zece paşi când, fără să se întoarcă. Peggy spuse:

— Sara, ce drăguț din partea ta că ai rămas. Rar avem şansa să vorbim.

Negresa suplă îngheță, apoi îşi văzu reflexia în geam.

— Deci aşa şi-a câştigat Peggy Donner reputația de a avea ochi la spate.

— Unul din feluri.

Margaret Armstrong se întoarse şi îi zâmbi cu căldură. Pe Sara o recrutase personal.

— Văd o privire îngrijorată în acei ochi frumoşi ai tăi, Sara. Eşti îngrijorată de ceea ce s-a întâmplat aici în această seară?

— Puțin. Dar nu despre asta am rămas să vorbim. Peggy, cu câteva zile în urmă Johnny Chapman a murit în spitalul tău din cauza unei reacții alergice, probabil la un medicament, din câte am auzit. Ai auzit despre el şi despre ceea ce face?

Armstrong aprobă.

— Îl cunosc pe Johnny de ani de zile. Am fost implicată în atâtea comisii împreună, că le-am pierdut şirul. Am vorbit cu mai mulți oameni despre moartea lui, ştii oameni din comunitatea mea. Cel puțin unul dintre ei simte că nu a fost accidental. Probabil ai ghicit că Johnny a fost un spin în fund pentru mulți oameni importanți de-a lungul anilor.

— Draga mea, de fiecare dată când moare o persoană importantă, cineva are o teorie că nu a putut fi natural sau accidental. Invariabil teoriile lor sunt aiureli.

— Înțeleg, spuse Sara şi sper că ai dreptate cu acest caz. Nu vom ştii niciodată cu siguranță pentru că religia lui John interzice autopsia. Mi-a spus soția lui. A scris-o cu litere mari roşii la începutul foii de observație împreună cu lucrurile la care e alergic.

Armstrong se foi.

— Unde vrei să ajungi?

— Peggy, acest bărbat mi-a spus că a auzit că Johnny Chapman nu va părăsi spitalul Doctors în viață. Nu a făcut-o. Apoi, la două zile după ce Johnny a făcut dintr-o dată şoc anafilactic şi a murit, senatorul Cormier a făcut stop cardiac pe masa de operație. Hârtiile spun că a fost atac de cord, dar spun şi că din cauză că atacul a fost fatal instantaneu nu a fost găsită nicio problemă majoră a inimii la autopsie.

— Sara, tot nu văd ce…

— Peggy, în două din cazurile pe care le-am avut eu în Frăție am folosit drogul intravenos. Ambele cazuri au părut a fi atacuri de cord. Drogul este imposibil de detectat. Nu e posibil ca cineva…

— Domnişoară, cred că am auzit destul. Insinuările tale sunt de prost gust şi fără nicio bază. Mai rău de atât. Ele vin într-un moment când mişcarea noastră are nevoie de unitate totală.

Sara Duhey era înțepenită.

— Peggy, te rog. Nu da în mine. Nu vreau să stârnesc nicio furtună. Tot ce vreau să întreb e dacă e posibil ca cineva din spitalul tău să folosească metodele

noastre. Încă sunt mai multe membre ale Frăției la Boston Doctors decât în orice alt spital.

— Şi o cunosc pe fiecare dintre ele personal, spuse Armstrong. Toate sunt asistente extraordinare şi oameni complet onorabili. Acum, dacă nu ai ceva mult mai concret să-mi prezinți îți sugerez, nu, insist, să păstrezi aceste păreri deplasate pentru tine. Avem probleme mult mai presante, şi tu şi eu, începând cu bărbatul care reprezintă o amenințare pentru întreaga noastră mişcare.

Armstrong simți impactul ieşirii ei şi încercă să o lase mai moale.

— Sara, după ce se rezolvă problema cu acest Shelton putem să discutăm despre îngrijorările tale. Bine?

Sara Duhey o studie pe femeia mai în vârstă, apoi aprobă.

— Bine.

— Mulțumesc, şopti Armstrong.

Cele două femei părăsiră camera 133 împreună. Afară furtuna se intensificase şi vântul bătea cu o furie care zgâlțâia clădirile.

Capitolul 14

O crăpătură care are obiceiul să arate ca un iepure. David repeta aceste cuvinte iar şi iar în timp ce studia liniile subțiri de pe tavan. *…are obiceiul caraghios să arate ca un iepure.* Unde citise asta? Care erau cuvintele exacte? *Nu contează*, decise el. Nicio crăpătură nu semăna cu un iepure. Mai mult, zugravul îi promisese că vor fi tencuite, deci era un exercițiu inutil. Se întoarse pe o parte, îşi băgă o mână sub cap şi se uită pe fereastră. Conturul clădirilor se ondula în ploaia rece de afară.

Trecuseră două zile de la sesiunea de coşmar cu Dockerty. În dimineața de după interogatoriu David încercase să-şi facă treaba în spital ca de obicei. Era ca şi cum lucra într-o cutie de gheață. Niciun virus nu s-ar fi răspândit aşa de rapid ca ştirile despre incriminările tacite care i se aduceau. Cele mai multe asistente şi personalul medical îşi luau măsuri speciale ca să-l evite. Unii şopteau când trecea pe lângă ei şi una dintre asistente l-a arătat cu degetul. Cele câteva care au vorbit cu el şi-au ales cuvintele de parcă erau soldați traversând un câmp minat. Pe la mijlocul după amiezii nu a mai putut suporta.

Aldous Butterworth şi Edwina Burroughs erau singurii pacienți pe care-i avea în spital. Butterworth era din nou problema doctoriței Armstrong. Circulația în piciorul operat era mai bună decât în celălalt. Edwina Burroughs era nerăbdătoare să plece acasă şi la fel de pregătită pentru externare cât fusese şi dimineață.

David a scris o notă pe foaia de observație a lui Butterworth dând instrucțiuni ca firele să-i fie scoase peste trei zile, apoi făcu o listă de instrucțiuni pentru Edwina Burroughs şi o trimise acasă.

Mergea, cu capul plecat, către intrarea principală când se ciocni de Dotty Dalrymple. S-au scuzat reciproc, apoi Dalrymple a spus:

— Mergi către birou?

David se luptă cu impulsul de a răspunde politeții ei cu o minciună.

— Nu, spuse el. Am anulat totul pe ziua de azi. De fapt, merg acasă.

A fost surprins de interesul şi îngrijorarea din ochii ei. Deşi ei doi se cunoşteau, niciodată nu au stat la taclale.

— Doctore Shelton, vreau să ştiți cât sunt de întristată din cauza situației din seara trecută.

Era prima persoană, realiză David, care-i vorbise deschis în acea zi.

— Nu am avut ocazia să ne cunoaştem foarte bine, dar am auzit multe despre munca dumneavoastră de la asistentele mele, totul numai la superlativ.

Pe fața lui David apăru o jumătate de zâmbet.

— Lauda mea nu v-ajută la nimic. La asta vă gândiți, nu? spuse ea.

Zâmbetul lui David deveni mai larg şi mai relaxat. Dalrymple se sprijini de un perete.

— Mi-e teamă că nu prea am veşti care să vă înveselească, dar pot să vă spun că locotenentul Dockerty a fost pe la mine în această dimineață. Numele dumneavoastră a apărut în discuție şi, din câte-mi dau seama, cred că nu este convins de vinovăția dumneavoastră, în ciuda circului de aseară.

— După reacția din saloane din această dimineață, doamnă Dalrymple, aş spune că dacă aşa stau lucrurile, face parte dintr-o minoritate. Dintr-o dată, simt că îmi controlez viața la fel de mult ca un şoarece de laborator. În acest moment locotenentul Dockerty e foarte jos pe lista mea de persoane favorite.

— Cred că dacă aş fi în locul dumneavoastră aş simți la fel, spuse Dalrymple, apoi făcu o pauză de parcă-şi căuta cuvintele pentru a mai prelungi conversația. În final ridică din umeri, dădu din cap, spuse „la revedere” şi plecă. Se depărtase câțiva paşi când David porni după ea.

— Doamnă Dalrymple, vă rog, strigă el. Dacă mai aveți un minut, s-ar putea să mă puteți ajuta cu ceva.

Directoarea asistentelor încetini, apoi se întoarse, zâmbind întrebător.

— Ați avut foaia de observație a Charlottei Thomas seara trecută. Dacă e posibil aş vrea să o împrumut pentru o zi. Nu am nicio idee ce caut, dar poate e ceva ce nu am observat.

Expresia lui Dalrymple se întunecă.

— Îmi pare rău doctore Shelton. Foaia pe care o aveam aseară era numai o copie. Originalul e la locotenent.

Ezită o clipă.

— Acum nu mai am nici copia.

David se uita la ea întrebător. Se simțea neliniştit de felul cum ea îşi cântărea fiecare cuvânt.

— Eu... ah.. Am dat-o... doctorul... azi dimineață... Wallace Huttner şi soțul femeii... şi un avocat. Au venit la mine cu un ordin judecătoresc să le dau copia foii de observație. Se pare că a fost singura copie permisă de locotenent.

Mâinile lui David înghețară. Un fior rece îi străbătu tot corpul. Nu avea dubii asupra a ceea ce doreau să demonstreze, malpraxis. Nicio altă explicație nu avea sens. Avea asigurare de un milion de dolari. Peter Thomas dorea să fie pregătit de îndată ce era luată vreo măsură împotriva lui. David se înfioră. Mai presus de toate Thomas îl va da în judecată pentru malpraxis. Şi propriul şef al chirurgiei îl ajuta să facă asta.

Dalrymple se întinse să-i atingă umărul şi apoi păru că se răzgândeşte.

— Îmi pare rău doctore, spuse ea rece, mi-aş fi dorit să pot să vă ajut, dar nu pot.

David îşi strânse buzele ca să nu izbucnească.

— Mulțumesc, mormăi el, apoi se grăbi spre ieşire.

Până ajunse acasă emoțiile lui se transformaseră în frustrare totală. Se plimbă prin apartament de mai multe ori. Apoi, copleşit de sentimentul neputinței proprii, se aruncă pe pat şi înşfăcă telefonul. O va suna pe doctorița Armstrong, sau pe Dockerty, sau chiar pe Peter Thomas. Pe oricine, atâta timp cât avea sentimentul că nu stă degeaba. Carnetul cu numere de telefon era pe noptieră. Îl deschise şi îl răsfoi, parcă sperând că-i va sări în ochi vreun număr. Al oricui care l-ar putea ajuta. Cele mai multe din pagini erau goale. Frații lui erau unul în California şi unul în Chicago. Dar chiar dacă ar fi locuit alături nu i-ar fi sunat. După accident, după alcool şi droguri şi în final, după spital, viețile lor s-au separat în linişte. Tot ce a mai rămas erau felicitările de Crăciun şi un telefon o dată la şase luni.

Găsi numerele unor asociați de la White Memorial. Din când în când, în ultimii opt ani, câte unul dintre ei îl mai invitase la câte-o petrecere. Era o plăcere să meargă... atâta timp cât asta-i făcea plăcere. Cu cât a avut mai mult şansa de a vorbi despre cursul pe care-l luase viața lui, cu atât s-au împuținat invitațiile. Nu putea primi un ajutor real de la niciunul dintre ei.

În viața unui medic, fragmentată de colegiu, facultate, perioada cât eşti intern, rezidențiatul, căsătoria şi copiii, apoi o specializare, prieteniile adevărate erau destul de rare. Pentru David, nevoit să dea atâția paşi înapoi, legăturile strânse au fost imposibile. Izolarea era tot mai apăsătoare. Nu avea pe nimeni. Pe nimeni, cu excepția lui Lauren, şi ea era la 500 de mile distanță, probabil luând masa cu vreun congresman şi... Stai! Exista totuşi cineva.

Exista Rosetti. De zece ani, de câte ori era la pământ sau avea nevoie de un sfat, Joey Rosetti fusese întotdeauna acolo. Joey şi de asemenea Terry. De când

era cu Lauren nu se întâlniseră prea des, dar Joey era genul acela de prieten pentru care asta nu contează.

Emoționat, David căută numărul tavernei lui Joey şi-l formă. Chiar dacă Rosetti nu avea niciun sfat, ceea ce era îndoielnic din moment ce el avea un sfat pentru orice, l-ar fi încurajat, probabil i-ar mai fi spus şi o poveste sau două. Doar perspectiva de a vorbi cu el l-a înveselit. O voce gravă, tăioasă, l-a informat că domnul Rosetti nu e disponibil. Veselia i-a dispărut.

— Sunt doctorul Shelton, doctorul David Shelton.

David îşi accentuă titlul aşa cum o făcea numai când dorea să facă rezervări pentru cină sau la un hotel sau pentru a trece de un operator dezagreabil de la vreun spital.

— Sunt un prieten apropiat al domnului Rosetti. Puteți să-mi spuneți când se va întoarce sau unde aş putea să-l găsesc?

Vocea strigă pe cineva fără să se sinchisească să acopere receptorul.

— Hei, e un doctor la telefon. Spune că e prieten cu domnul Rosetti. Pot să-i spun unde a plecat?

În câteva momente îi spuse lui David:

— Oh, domnule, domnul Rosetti cu soția au plecat la casa lor din North Shore. Se vor întoarce deseară târziu.

David mai auzi vocea întrebând:

— Vreun mesaj? dar el deja punea jos receptorul.

În mai puțin de un minut tăcerea şi nemişcarea erau intolerabile. Pur şi simplu din disperare îl sună pe Wallace Huttner. Când începu să sune se luptă cu dorința de a închide presându-şi puternic receptorul de ureche. Urechea îi pulsa când răspunse Huttner.

— Da, doctore Shelton, ce e?

Distanța din vocea bărbatului se putea măsura în ani lumină.

— Doctore Huttner, sunt foarte îngrijorat şi supărat pentru ce s-a întâmplat aseară şi pentru ceva ce am auzit azi, reuşi David să spună. Mă întrebam dacă am putea vorbi despre asta câteva minute.

— Ei, acum sunt cam ocupat şi…

— Vă rog, îl întrerupse David. Îmi pare rău că am ridicat tonul, dar vă rog, ascultați-mă.

Făcu pauză un moment, apoi răsuflă uşurat când Huttner nu mai obiectă. Luptându-se să-şi păstreze tonul calm şi să vorbească rar, spuse:

— Doctore Huttner, ştiu că l-ați ajutat pe domnul Thomas şi pe avocații lui să obțină o copie după foaia de observație a Charlottei. Cumva trebuie să credeți că nu am nimic de-a face cu această crimă. Poate că v-am dat dumneavoastră şi altora impresia că sunt în favoarea uciderii din milă, dar nu sunt. Eu… am nevoie de ajutorul dumneavoastră, de ajutorul cuiva, ca să-l conving pe Peter Thomas şi pe locotenent de asta. Eu…

În acel moment David realiză cât de fără noimă vorbea. Nu avea nicio idee ce dorea să spună sau să ceară. Huttner observă acelaşi lucru.

— Doctore Shelton, spuse el cu răceală, te rog să înțelegi. Eu nu judec vinovăția sau nevinovăția ta în niciun fel. L-am ajutat pe Peter în dimineața aceasta ca o favoare făcută unui vechi prieten înnebunit de durere. Nimic mai mult.

Vechi prieten? David aproape că râse cu voce tare. Cu câteva zile în urmă Peter Thomas îl făcuse să înțeleagă că abia se cunoşteau. Acum erau prieteni vechi. Strânse receptorul mai tare şi se forță să asculte ce spunea Huttner.

— Locotenentul a trecut pe aici mai devreme şi părea că face o investigație mai completă a întregii probleme. Hai să aşteptăm să vedem în ce direcție o ia. Dacă, aşa cum spui nu ai nicio legătură cu moartea Charlottei, sunt sigur că locotenentul o va dovedi. Acum, dacă nu ai alte întrebări…

David închise fără să răspundă.

Când se trezi la cinci şi jumătate în dimineața următoare era îmbrăcat şi îl dureau toți muşchii. David se amuză de unul singur aproape o oră numărând secundele dintre lumina fulgerului şi tunetul care urma. Trei socoteli la rând şi putu calcula exact – descărcările electrice erau la depărtare de o milă şi jumătate. Măsurat împotriva dezamăgirilor din ultimele două zile, triumful său matematic era ca şi cum ar fi câştigat o medalie olimpică.

Cincisprezece minute a citit o carte. Două le-a petrecut cu greutățile. Alte câteva cu cartea. Erau, realiză el, mişcările aleatoare, nervoase ale unei persoane care nu avea unde să meargă. Acelaşi fel de nelinişte care caracterizase primele câteva săptămâni când fusese spitalizat la Briggs Institute.

Se holbă la telefon şi se gândi să o sune din nou pe Lauren. Încercase şi mai devreme. *Va fi aici curând*, îşi spuse el. *Dacă nu azi atunci mâine.* Singurul lor contact de când plecase fusese o convorbire scurtă chiar înainte de întâlnirea groaznică cu Dockerty din amfiteatru. Lauren îi explicase că se va deplasa, urmărind reacțiile create de moartea senatorului Cormier. De fapt, se confesă ea, principalul motiv pentru care-l sunase (în afară de a-l saluta) era să vadă dacă David ar putea vorbi cu cineva din spital şi să obțină nişte informații din interior despre tragedia neaşteptată. În acel moment fusese sigur că poate afla ceva. Bineînțeles, nu avea de unde să ştie că în câteva ore va deveni un paria la Boston Doctors.

David merse în bucătărie să bea nişte apă, apoi la baie. Ea îi spusese că va fi în Springfield astăzi, la înmormântare. Posibil să mai stea o zi două după aceea. Poate că va suna şi se vor întâlni în Springfield. Poate că se vor îndrepta spre New York sau… sau poate spre Montreal. Mişcări aleatoare, gânduri aleatoare. Redeschise romanul, citi o vreme, apoi observă că ultimele zece pagini lipseau. Nu avu vreo reacție, ridică doar din umeri şi se duse să facă un duş. Când dădu drumul la apă sună telefonul. Ieşi din hol şi alergă spre dormitor.

— Hei, unde ai fost? spuse cu sufletul la gură. Am fost îngrijorat. Nici nu ştiam sigur în ce oraş eşti.

— David, sunt doctorița Armstrong. Eşti bine?

— Ce? Oh, la naiba. Îmi cer scuze, doctor Armstrong. Nu, sunt bine. Aşteptam un telefon de la Lauren şi… uf, ea e femeia care…

— David? Opreşte-te o clipă şi relaxează-te. Vrei să sun mai târziu?

— Nu, nu, chiar sunt bine.

Întinse cordonul telefonului pentru a ajunge la birou şi îşi trase pe el o pereche de pantaloni. Apoi oftă şi se trânti în pat.

— De fapt nu sunt bine. Am stat degeaba pe-aici toată ziua. Jumătate din timp aştept şi cealaltă jumătate încerc să-mi dau seama ce aştept.

— Dar nu ai… lăsă întrebarea să plutească în aer.

— Nu, nici măcar pe-aproape, spuse el, forțându-se să râdă. Nici o pastilă sau vreo picătură de ceva. Ți-am spus seara trecută că nimic nu mă poate întoarce acolo.

De fapt, imboldul apăruse de câteva ori, trecând rapid, dar era acolo. Nu durase niciodată destul cât să reprezinte o provocare majoră, dar după atâția ani, era înspăimântător.

— Bun, mă bucur să aud asta, spuse Armstrong. Îmi pare rău că a durat atât ca să iau legătura cu tine.

— Înțeleg, i-o tăie el, sperând să o scutească de explicațiile incomode ale zarvei care ştia că-l înconjura pe el şi pe ea, la spital. Ceva nou?

— Nu prea. Prietenul nostru locotenentul a tot venit şi a plecat de duminică. A tot venit pe la mine sau pe la Ed Lipton ca să ştim că e pe acolo, dar asta e tot.

— Eu m-am întâlnit cu doamna Dalrymple ieri şi i-am cerut copia ei din foaia de observație a Charlottei Thomas. Am crezut că poate îmi vine vreo idee dacă o studiez.

— Şi ți-a dat-o?

David nu-şi dădu seama de interesul crescând din vocea ei.

— Nu. Cred că a avut-o, dar nu o mai are.

Îi spuse pe scurt despre conversația cu Dotty Dalrymple şi despre telefonul dat lui Huttner.

— Deci, spuse ea după câteva momente de pauză, te-nvârți în cerc.

David zâmbi jalnic la această imagine.

— Mă-nvârt şi aştept, spuse el. Mă simt al naibii de neajutorat. Vreau să fac ceva să le arăt tuturor că sunt încă viu şi că lupt, dar nu găsesc niciun băț să mă agăț de el.

— Înțeleg, spuse ea. Dacă aş fi în locul tău, aş aştepta să văd ce se întâmplă.

— Probabil ai dreptate doctore Armstrong, dar din păcate pasivitatea nu a fost niciodată unul din punctele mele forte. Dacă eu nu fac nimic să descurc toată această încurcătură, atunci cine o va face?

— Eu, David.

— Ce?

— Ți-am spus seara trecută că voi face tot ce pot.

— Îmi amintesc.

— Am un prieten la personal care verifică calculatorul spitalului să vadă dacă găseşte alte date asemănătoare, probleme cu drogurile sau alte probleme legale. Genul acesta de lucruri.

David se emoționă.

— E o idee grozavă. Ce-ai zice şi de foşti angajați ai agenției Charlottei Thomas?

— Putem încerca şi asta.

— Şi absolvenți ai şcolii ei de asistente. Şi… Şi activişti care susțin drepturile pacienților, dorințele finale, lucruri de felul ăsta. Şi…

— Hei! Ia-o mai încet, David. Fiecare lucru pe rând. Tu doar stai undeva unde te pot găsi şi luptă cu acel impuls auto-distructiv al tău. Eu voi face restul, nu te îngrijora. Vii înapoi la lucru?

— Mâine. Cred că voi încerca mâine. Orice e mai bine decât să stau aici şi să aştept să mă caute altcineva. Mulțumită ție îmi va fi mult mai uşor să mă concentrez la munca mea, când ştiu că cel puțin se face ceva.

— Se face ceva, spuse Armstrong ca un ecou.

Margaret Armstrong puse receptorul jos şi se uită prin uşa parțial deschisă a biroului la pacienții care aşteptau. Şase probleme complexe pe care, aproape sigur, le va descoperi şi le va rezolva. Chiar după atâția ani, capacitățile ei o uimeau.

— Mama, te rog. Spune-mi ce să fac să te ajut.

Înțelegea acum. Avea cunoştințe şi putere şi înțelegea. Dar cum se putea aştepta să fi ştiut atunci ce e bine? Era încă o fetiță, abia avea 15 ani.

— Omoară-mă! Pentru numele lui Dumnezeu, te rog, omoară-mă.

— Mama, te rog. Nu ştii ce vorbeşti. Să-ți aduc ceva împotriva durerii. Apoi te vei simți mai bine şi nu vei mai vorbi prostii. Ştiu că aşa va fi.

— Nu, iubita mea. Nu va ajuta. Nimic nu mă mai ajută de zile întregi. Doar tu mă poți ajuta. Tu trebuie să mă ajuți.

— Mama, sunt înspăimântată. Nu pot gândi. Femeia aceea de pe hol tipă într-una şi nu pot gândi. Sunt atât de înspăimântată. Eu… Urăsc locul ăsta.

— Perna. Pune-o pe fața mea şi apasă cât poți de tare. Nu va dura mult.

— Mama, te rog. Nu pot face asta. Trebuie să existe o altă cale. Ceva. Te rog ajută-mă să înțeleg. Ajută-mă să ştiu ce am de făcut.

Recepționista lui Margaret Armstrong sună de câteva ori la interfon, apoi se duse la uşă şi bătu.

— Doctor Armstrong?

Uşa se deschise şi recepționista ştiu că ar fi trebuit să mai aibă puțină răbdare. Era doar unul din acele momente când şeful cardiologilor era pierdut total în gânduri. Unul din acele momente când mângâia o bucată de pânză, uitându-se prin cameră. Nu erau frecvente şi niciodată nu durau mult. Recepționista închise uşor uşa şi se întoarse la biroul ei. Câteva minute mai târziu interfonul ei bâzâi.

Discuția cu Margaret Armstrong şi planul lor de acțiune, deşi doar la nivel de discuție, adusese o notă de optimism zilei lui David. Nişte muzică de Bach şi 20 de minute de ridicări de greutăți fură şi ele benefice pentru starea lui. Făcu duş, se îmbrăcă, se întinse şi răsfoia un ziar când auzi o cheie în uşa din față.

Era aproape la uşă când intră Lauren. Avea haina de ploaie şi o pălărie, altfel arăta ca şi cum ar veni de la o petrecere în grădină. Bluza albastră se mula pe ea, mai mult din propria dorință, aşa părea, decât din croiala acesteia. Un lanț de aur subțire strălucea la gâtul ei. În acele câteva momente, stând acolo, uitându-se la ea, nimic nu mai conta. Apoi, când se uită la fața ei, ea îşi feri privirea. Dintr-o dată David se simți înspăimântat chiar să o atingă.

— Bine-ai venit acasă, spuse el nesigur, întinzând o mână spre ea.

Ea o luă şi se apropie de el, dar nu era niciun pic de căldură în îmbrățişarea ei. Răceala ei şi mirosul parfumului – acelaşi care-l folosise în dimineața în care plecase – îl umplu cu sentimentul de goliciune şi de teamă.

— N-am avut nicio idee când te întorci, spuse el, sperând că ceva din răspunsul ei va alunga acele sentimente.

— Când te-am sunat ieri ți-am spus că sunt legată de povestea lui Cormier, spuse ea, aşezându-se pe un scaun din sufragerie.

David observă că evită canapeaua.

— Ce nenorocire s-a întâmplat, continuă ea. Din toți acei oameni cărora le-am luat vreodată interviuri la Washington, Dick Cormier era singurul în care am avut încredere. Toată lumea avea. Înmormântarea a fost mişcătoare. A vorbit preşedintele, apoi şeful justiției, şi…

David nu mai putea suporta tensiunea din el şi din trăncăneala ei nervoasă.

— Lauren, spuse el. E mai mult de atât, nu-i aşa? Vreau să spun că nu e doar senatorul. Altceva te macină. Te rog, vorbeşte cu mine. Nu-mi place sentimentul din această cameră de acum. Am multe să îți spun, dar prima dată trebuie să limpezim puțin aerul.

Alt bărbat, se gândi el. Lauren a întâlnit un alt bărbat. Nu era nimic pe fața ei care să contrazică lucrul acesta. Se uita pe fereastră, muşcându-şi buzele. Un moment David crezu că era gata să plângă, dar când vorbi în sfârşit, vocea ei era mai mult iritată decât supărată.

— David, spuse ea, m-a aşteptat un polițist când am venit acasă. Am petrecut mai mult de două ore la poliție răspunzând la întrebările locotenentului Dockerty – unele din ele foarte personale – despre tine şi despre noi.

— Ți-a spus Dockerty despre ce este vorba? întrebă el, uşurat că nu era vorba de alt bărbat.

Lauren dădu din cap.

— Doar pe scurt. A fost drăguț la început, dar apoi întrebările au devenit tot mai pătrunzătoare, tot mai agresive. În final am tăcut şi i-am spus că nu mai vorbesc cu el fără avocat. Făcea să sune de parcă erai cu adevărat bolnav şi eu te protejam în vreun fel. David, nu pot…

— La naiba cu acel bărbat! strigă David. Când totul se va termina va răspunde pentru tot rahatul ăsta, nu mai suport.

Pumnii îi erau albi şi strânşi puternic.

— Lauren, e un coşmar. Omul are un fel de vendetă. Chiar de când a urcat pe scenă mă urmărea. N-am făcut nimic. A luat o grămadă de evenimente circumstanțiale şi încearcă să le lege într-un caz împotriva mea.

Îşi pierdu controlul. Îşi dădea seama, dar nu era capabil să se abțină. Una după alta, vorbele îi ieşeau din gură, fiecare mai tare decât cealaltă.

— Pot face față rahatului pe care l-a împrăştiat în spital. Cu asta mă descurc, dar să te târască şi pe tine în… Nenorocitul a mers prea departe.

Se plimba într-una prin cameră.

— David, te rog! țipă Lauren. Te porți nebuneşte. Te rog abține-te. Mă înspăimântă să te văd aşa.

Se opri şi se forță să-şi descleşteze pumnii. Inspiră adânc, apoi spuse:

— Îmi pare rău, draga mea. La început au fost prea multe glume, apoi prea multă nebunie.

Reuşi să zâmbească.

— Cred că este doar… prea mult, nu?

Se aruncă pe canapea.

— Lauren, poți să mă strângi în brațe un minut? întrebă el, întinzând o mână către ea.

Buzele ei se strânseră. Se uită la podea apoi dădu din cap.

— David, trebuie să vorbim.

— Vorbeşte.

Îşi retrase mâna.

— Relațiile mele de serviciu sunt formate din oameni de peste tot, David. Inclusiv din poliția de aici. Probleme ca asta – să fiu chestionată la poliție – şeful meu e foarte dur şi foarte conservator. Dacă aude asta…

— Isuse, explodă David. Faci să sune de parcă eu ți-am făcut ceva. Nu înțelegi că n-am făcut nimic? Doamne, eu sunt hărțuit de un maniac, în pericol de a-mi rata cariera, sau mai rău, şi iubita mea e îngrijorată că va fi pusă într-o situație jenantă în fața şefului. E o nebunie. Nebunie absolută.

— David, vocea lui Lauren era joasă şi plină de furie, ți-am spus de atâtea ori că nu-mi place eticheta de iubită. Acum te rog calmează-te şi încearcă să înțelegi şi poziția mea.

Fără cuvinte, David putea doar să se uite la ea şi să clatine din cap. Lauren îşi strânse rochia, stând rigid şi îi întâmpină incredulitatea cu sfidare.

— Ştiu că vei fi mulțumit să auzi, spuse ea, că din toate lucrurile pentru care trebuie să te îngrijorezi, să înduri cina de marți de la Societatea de Artă nu va fi unul dintre ele. După ce locotenentul m-a adus acasă, m-a sunat Elliot May şi m-a întrebat dacă am de gând să merg. Ştiam cât de puțin îți place aşa că am profitat de ocazie să-ți uşurez povara.

Sălbăticia din ochii ei era înspăimântătoare. Îşi țuguie buzele şi se întoarse către fereastră. El se ridică şi făcu un pas spre ea. În acel moment înghețat,

terifiant, simți cum îşi pierde auto-controlul. Îşi încleştă pumnii şi mai făcu un pas. Dintr-o dată sună interfonul din hol. David se răsuci spre interfon.

— Da, strigă el.

— Sunt locotenentul Dockerty, doctore Shelton.

Vocea polițaiului răsună pe scări de la etajul de jos.

— Pot să intru, vă rog?

— Am de ales? spuse David în timp ce apăsa pe butonul de deschidere a uşii.

În următoarea jumătate de minut singurul sunet era cel pe care-l făcea David, respirând adânc, înghițind, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine. În ultimele două zile se aşteptase la vizita lui Dockerty. Tipic pentru omul acesta să-şi aleagă un asemenea moment ca să apară.

Auzi zgomotul liftului. Stând la uşă privea cablurile. Cutia antică urcă în mai mult de un minut cele patru etaje. Un alt zgomot şi semnalul că a ajuns.

David păşi afară din apartament exact când Dockerty împingea uşa grea a liftului. Era însoțit de un ofițer înalt.

— Doctor Shelton, acesta e ofițerul Kolb, spuse Dockerty. Putem intra, vă rog?

Era un ordin. David se gândi un moment la Lauren, apoi ridică din umeri şi îi conduse în sufragerie.

— Domnişoara Nichols.

Dockerty salută din cap dar nu i-l prezentă pe Kolb. Lauren se ridică şi îşi luă haina de ploaie.

— Vă rog să mă scuzați, spuse ea formal, eu tocmai plecam.

Făcu un pas către uşă când Dockerty îi spuse:

— Cred că mai bine ați rămâne, domnişoară Nichols.

Ochii lui Lauren se îngustară. Mormăi ceva apoi se aşeză înapoi pe scaun. Confuzia şi panica lui David începură să crească. Dockerty se uită fix la podea câteva secunde, apoi băgă mâna în buzunar şi scoase ceva din buzunar. Se vedea ceva verde.

— Doctore Shelton, spuse el, recunoaşteți astea?

David răsfoi hârtiile apoi spuse,

— Da, sunt comenzile mele C 222. Dar nu văd ce...

— Comenzi pentru narcotice?

— Da, dar...

— Apare pe ele numele tău, nu?

— Destul! țipă el. M-am săturat de asta. Vrei să-mi spui ce doreşti sau... sau pleacă.

Aproape striga. Simțea în gât şi în piept un nod uriaş care începea să-l sufoce.

— Doctore Shelton, am trimis o notă tuturor farmaciilor din oraş cerând numele tuturor celor care au comandat morfină injectabilă în ultima lună.

Scoase un singur formular verde din buzunarul de la piept.

— Acest formular C 222 a fost folosit pentru a lua trei fiole de sulfat de morfină de la farmacia Quigg din West Roxbury. E datat 2 octombrie, data în

care Charlotte Thomas a fost ucisă. E formularul tău, doctore Shelton. E numele tău tipărit pe el.

David aruncă formularul.

— Nu e semnătura mea, spuse el automat.

Se uită la scris, apoi închise ochii. De ani de zile glumea, el însuşi râzând de mâzgăleala care o numea semnătură. „Şi un cimpanzeu ar putea prescrie rețete pacienților mei." spusese el sarcastic odată. Semnătura de pe C 222 ar fi trecut prin biroul lui fără probleme.

— Poate, spuse Dockerty cu un ton egal. Dar eu cred că este. Vezi, doctore, mai e ceva. Mandatul pe care l-am obținut să-ți percheziționez biroul mi-a permis să iau nu numai formularele tale, ci şi asta.

Băgă mâna în buzunar din nou şi scoase o fotografie mică, cu o ramă aurie.

— Domnul Quigg de la farmacie te-a identificat din această fotografie ca fiind cel care a luat morfina de la el.

David se holbă la fotografie. Era una la care nu fusese în stare să renunțe. Întreaga familie – David, Ginny şi Becky la trei ani – pozând în bărcile lebădă din Grădina Publică din Boston. A fost făcută doar cu două luni înainte de accident. Câteva momente Dockerty părea incapabil să vorbească. În final, dădu din cap.

— David Shelton, te arestez pentru uciderea Charlottei Thomas.

Cuvintele au căzut asupra lui David ca un ciocan. Un zgomot îi bâzâia prin cap. Încercă să scape de el în timp ce polițistul înalt îi citea drepturile de pe un carton. Vorbele bărbatului păreau amestecate şi neclare. David privea, ca un observator din afară, cum nişte brațe în uniformă îi puneau cătuşele pe mâini, la spate.

Scuzele lui Dockerty că trebuiau să folosească această metodă aproape se pierduseră. David era dezorientat, înspăimântat până la împietrire. Încercă să se tragă înapoi. Fără nicio schimbare a expresiei, omul în uniformă îl strânse mai tare. Dezorientată şi împietrită Lauren se dădu înapoi când David, având nevoie de sprijin ca să stea în picioare, se îndreptă spre uşă. Dockerty dădu să îl urmeze, apoi se întoarse către ea.

— Va avea nevoie de un avocat, domnişoară Nichols, spuse el sumbru. Dacă aş fi în locul dumneavoastră m-aş asigura că e unul al naibii de bun.

Cu un salut din cap ieşi pe hol. Vântul nu mai bătea, dar cădea încă o ploaie grea şi rece. Dockerty aruncă o haină de vânt pe David şi o închise în față. Chiar şi aşa, când reuşiră să-l târască până la maşina de poliție, era ud până la piele. David se uita la arestarea lui într-un mod bizar, de parcă privea scene dintr-un film. Lumina albastră stranie, lumina care se aprindea şi se stingea pe maşina de poliție… mici picături ca diamantele pe parbriz… pietoni înghesuindu-se împotriva ploii torențiale, înghețați. David văzu toate astea ca imagini disparate. Groteşti. Stația… luminile… uniformele. Apoi apărură vocile.

— Goleşte-ți buzunarele…

— …Mă auzi?

— …Aici e portofelul lui. Ia ce naiba ai nevoie…

— Dă-mi mâna dreaptă, degetul mare mai întâi…

— Aici, stai aici…

— …Acum cealaltă mână…

— Uite, prietene, e doar un număr. Îl agățăm aici. Stai cu fața… acum întoarce-te… nu, pe aici, pe aici. Trei e liber. Pune-l acolo…

Apoi era zgomotul. Metal frecat de metal… liftul? – nu, nu aici. Nu putea fi lift… muzică?… de unde?… de unde venea muzică?… Mai multe voci… *aici, şefu', aici… un foc, mai vreau un foc. Țigara mea e împuțită… La naiba, când e cina? Nu ne dau nici mâncare aici?…*

În final, benzi mari, neclare… se mişcau în sus şi în jos în fața lui. Treptat, petele se îngustară şi se întunecară… Bare! Erau bare!

Încă o dată un bâzâit tot mai puternic. Imaginile altor bare, alte imagini explodând în mintea lui.

— Nu, te rog, Doamne, nu, țipă el.

Se răsuci şi căzu în genunchi lângă toaletă, vomitând în apa care mirosea a dezinfectant. Abia conştient de fierea care-i umplea gâtul şi nasul, David se târî pe podeaua de piatră şi se aşeză pe un pat cu rame de metal. Se cufundă într-un somn rece, nesănătos mult după ce suspinele încetară.

Va urma…

EXPEDIȚIA SINDBAD

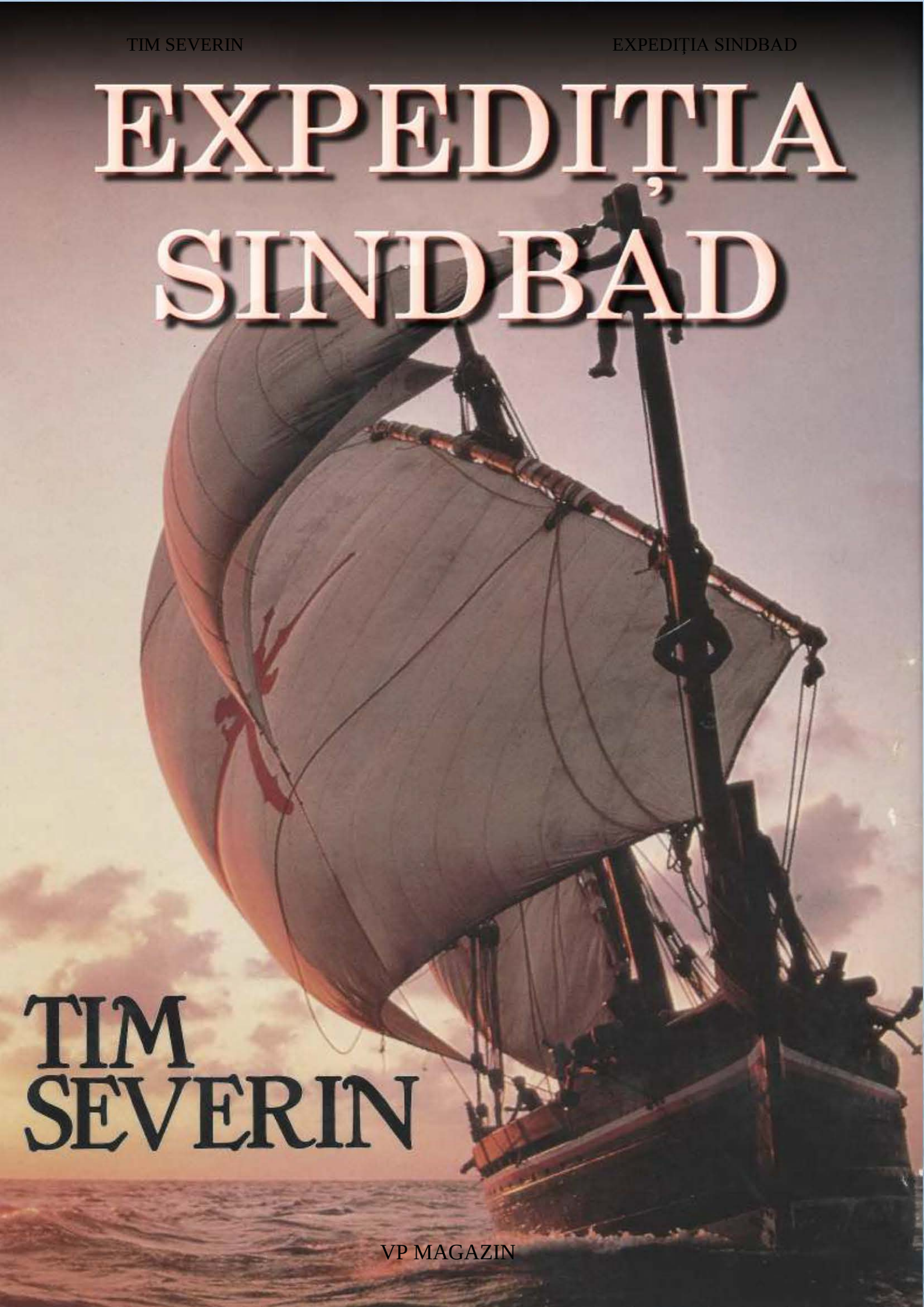

TIM SEVERIN

VP MAGAZIN

EXPEDIȚII ȘI EXPLORATORI

TIM SEVERIN

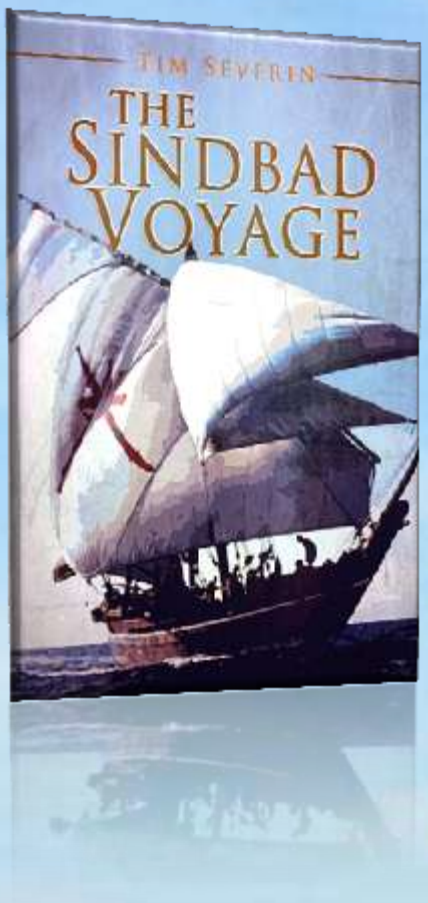

EXPEDIȚIA SINDBAD

Traducere de ADINA ARSENESCU
EDITURA MERIDIANE BUCUREŞTI, 1987,
Tim Severin, The Sindbad Voyage
CCJ Hutchinson & Co Ltd., 1982

Capitolul XII

MAREA CHINEI DE SUD

Mai rămăseseră doar două din cele şapte mări ale străvechii căi maritime arabe spre China, dar după părerea unanimă erau cele mai rele. Geografii arabi scriau că în aceste ultime două mări întâlneşti marile furtuni, vijeliii care depăşesc orice putere de descriere. Aici vânturile puternice hărăzeau o navă pieirii, iar valurile o loveau până o sfărâmau. O navă prinsă de furtună putea fi salvată dacă îşi tăia catargul sau îşi arunca încărcătura peste bord, dar de obicei numai ajutorul lui Allah îi era de folos. În aceste ape îngrozitoare, apăreau din talazuri demoni negri, care umblau pe punțile vaselor. Iar în toiul celor mai teribile furtuni, o lumină stranie putea fi văzută sus pe greement. Dacă lua forma unei păsări strălucitoare era un semn că nava va fi salvată.

— Marea Chinei va fi cea mai rea, nu-i aşa? m-au întrebat cei din Oman. Nu era adevărat că aici puteai să dai peste *tufan,* vântul năpraznic?

Bănuiam că acest cuvânt arab este acelaşi ca şi chinezescul ”taifun” şi am încercat să-i îmbărbătez. Întreaga teorie pe care se bazase până acum programul nostru de navigare a fost să prindem începutul fiecărui sezon de navigație, pe măsură ce înaintam. Am părăsit Mascatul de îndată ce musonul

de nord-est a fost în favoarea noastră, am ridicat ancora la Sri Lanka şi am suportat îndelungata întârziere a calmurilor tropicale, pentru a fi la Sumatra cu primele vânturi ale musonului de sud-vest. Am străbătut strâmtoarea Malacca cu vânturile de uscat şi de pe mare pentru a ajunge cât mai curând posibil în Marea Chinei de Sud. Sosind atât de devreme speram să putem reduce la minimum riscul de a da peste un taifun, dar era imposibil să evităm total acest risc. Taifunurile se pot ivi în orice lună a anului, dar anotimpul principal începe în iulie, iar frecvența lor atinge cel mai înalt grad în septembrie sau octombrie. *Sohar* dovedise că era o navă rezistentă şi bine echipată şi m-am gândit că avea toate şansele să reziste taifunului dacă era manevrată cum se cuvine; dar, oricum, era o experiență pe care preferam să nu o încerc.

Am plecat de la Singapore la 11 iunie cu destinația coasta Chinei, hotărâți să navigam cât mai repede. Şederea la Singapore a fost foarte plăcută. Am vizitat oraşul şi ne-am bucurat de calda ospitalitate a guvernului şi a unor persoane particulare şi la rândul nostru am invitat oaspeți la bord, care au fost destul de surprinşi de condițiile noastre de trai, de umezeala şi înghesuiala în care ne duceam existența. Am avut neaşteptat de puțin de lucru pentru navă. Tom a încercat din nou să pună în funcțiune aparatele noastre de radio. Gazul din santină distrusese părțile interioare şi amândouă aparatele deveniseră ineficiente. Micul generator a fost menținut în funcțiune numai printr-o îngrijire foarte atentă. Din echipamentul modern doar motoarele exterioare ale bărcilor de cauciuc erau în perfectă stare de funcționare, păstrate astfel prin grija lui Peter Dobbs şi Tim Readman.

Dimpotrivă, întreg echipamentul nostru tradițional era în condiții excelente. Am înlocuit unele parâme pe unde a mai fost necesar, am reparat lemnăria şi accesoriile uzate. Cârma era prinsă solid în lanțurile ei, iar băieții din Oman au aplicat un strat strălucitor de ulei cocii. *Sohar* era acum o navă elegantă şi pusă la punct pentru mare. Singurele puncte slabe rămăseseră, aşa cum bine vedeam, pânzele şi scândurile din partea inferioară. După luni în care a fost sau foarte udă sau uscată de soare, mereu strânsă şi întinsă, velatura era tare uzată. Pânza țesută de mână ne-a servit foarte bine, dar a fost extraordinar de solicitată. Nava era pe mare de jumătate de an, fără a se acorda vreo atenție părților cocii de sub linia de plutire şi era uşor de înțeles că prin cusături pătrundea apa. De două ori pe zi trebuiam să pompăm din santină apa adunată. Am înotat sub navă şi am înfundat-o cu mai mult bumbac şi seu de oaie, dar pentru ca treaba să fie bine făcută, era necesar să tragem nava pe uscat şi să-i aplicăm cu mâna un nou strat de var cu seu de oaie.

Primele patru zile după plecarea din Singapore au fost splendide. Marea era superbă, de un albastru strălucitor, cu vălurele albe şi peşti zburători care ieşeau la suprafață în jurul provei. Adia un vânt cald, constant din cvadrantul de sud. Cerul era zmălțuit cu mici nori de vată, iar *Sohar* parcurgea milă după milă, în modul cel mai satisfăcător. Străbătea 90 până la 100 mile pe zi, fără să fi fost măcar o dată necesar să atingem vreo pânză. Vela principală era desfăcută peste toată lungimea navei, unduindu-se tihnit şi împrăştiind o briză răcoroasă în jos spre teugă. Întregul echipaj era relaxat, plin de încredere şi

hotărât. Jumah mi-a povestit că aceste condiții ideale se asemănau cu cele întâlnite în calea din Oman spre Zanzibar de navele care făceau comerț cu Africa - zi de zi vreme frumoasă, cu vânturi favorabile, nimic de făcut, doar să te relaxezi, fără a fi necesar pe tot drumul de la Oman să se facă voltă, până când se contura coasta africană. Dar, a adăugat cu un rânjet până la urechi, că navigarea spre China este totuşi diferită. Puteai să navighezi de douăzeci de ori spre Zanzibar şi nu ai fi întilnit niciodată condițiile emoționante de aici.

În a patra noapte după ce am părăsit Singapore am fost trezit din somn de vocea lui Peter Hunnam. Era ora 3 dimineața şi dormeam pe punte, la locul meu obişnuit lângă eche.

— Arată o ploaie, spuse el.

— Nicio ploaie, numai vânt, se auzi răspunsul dat de Khamees Marină.

Pe jumătate adormit, m-am sculat, mi-am strâns salteaua şi am dus-o jos, unde mi-am pus haina de ploaie şi m-am întors înapoi pe punte, aşteptându-mă la o furtună asemănătoare cu cea din strâmtoarea Malacca. Dar nu am avut dreptate. Pata mare, întunecată de pe cerul nocturn se mişca mai aproape, iar vântul sufla mai tare. *Sohar* avea vela mică şi nu eram prea alarmat, nava suportase nenumărate vijelii până atunci. Vântul continua să crească. Acum velele se cutremurau amenințător şi dintr-o dată s-a pornit o rafală violentă, având forța unei furtuni puternice. Greementul a lăsat să se audă un vaiet prelung, apoi au urmat pocnituri şi scârțâituri alarmante provenind din structura de lemn a navei. Marea în partea bordului din vânt devenea din ce în ce mai agitată şi din beznă au prins a se rostogoli valuri scurte, abrupte, brizante. Pe măsură ce se prăvăleau pe sub cocă, *Sohar* a început să aibă ruliu şi tangaj puternice. Greutatea vergii principale exercita asupra navei un efect ca de pendul şi *Sohar* se ridica şi se balansa sub solicitare. Dintr-o dată un val mare, treeând pe sub navă, a făcut-o să intre în derivă şi i-a schimbat înclinația, aducând-o pe o parte; unghiul era de aşa natură încât bordul de sub vânt a ajuns sub apă, iar marea a năvălit prin orificiile de scurgere. De jos din interiorul navei veneau diferite zgomote, pocnituri şi bufnituri, în timp ce cutii şi butoiaşe care nu fuseseră fixate au început să se rostogolească. Asemenea unor furnici al căror muşuroi fusese dărâmat, întregul echipaj a venit pe punte agățându-se cu greutate, îmbrăcat în mantale de ploaie, prinzându-se de copastie sau de parâme. În bordul din vânt mai mulți oameni au fost aruncați din cuşetele lor.

Verga principală se încovoia în mod alarmant de fiecare dată când nava se banda. Subestimasem forța vântului, fusesem prinşi cu prea multe pânze desfăcute şi avea să fie foarte greu să reducem velele în siguranță.

— Strângeți vela, strângeți vela! am urlat.

Oamenii au fugit în față la strângătorii de velă cu care aveau să înfăşoare vela principală pe verga ei. Dar şi cu cinci oameni trăgând de fiecare parte era inutil. Fricțiunea parâmelor, greutatea pânzei ude şi forța vântului făceau imposibilă ridicarea. Sarcina depăşea puterea noastră.

— Haideți, haideți! Trageți ! striga Peter Hunnam.

Oamenii s-au aruncat peste strângători cu toată furia, ceea ce dovedea că-şi

dădeau seama că dacă nu se făcea nimic *Sohar* era în pericol de a se răsturna sau de a avea catargul rupt. Traiectoria furtunii era acum exact deasupra noastră. Vuietul vântului şi pocniturile parâmelor creaseră un adevărat infern în jur, un zgomot asurzitor, o furie oarbă dezlănțuită. Siluetele marinarilor în mantalele lor de ploaie erau luminate de scăpărările fulgerelor. Pe neaşteptate unul dintre strângători a început să se mişte.

— Trageți, trageți! Se mişcă! s-a auzit un strigăt.

Dar nu a fost decât o părere. Cu un zgomot ca de tunet întreaga margine posterioară a velei mari, 50 de metri de pânză dublă cusută, s-a despicat în două. Ruptura s-a produs într-o clipă pe toată vela şi un minut mai târziu marginea posterioară s-a zdrențuit, devenind o masă de pânză ruptă. Strângătorii deveniți inutili ridicau pe vergă doar fâşii de pânză. Vela principală era complet distrusă, 150 metri pătrați de pânză făcută praf într-o clipită. Ultimele zdrențe din material au fost zburate de vânt în bezna nopții, asemenea unor spirite care dispăreau.

Acum nu mai era nimic de făcut decât să încercăm să limităm stricăciunea.

— Jos verga mare! Lăsați strângătorii de randă! Nu mai sunt de niciun folos.

Cineva a desfăcut boțurile fungii velei mari, iar parâmele s-au derulat. Izbindu-se şi pocnindu-se de catargul care se balansa, verga a căzut greoaie. Cu şase luni în urmă fapta cutezătoare de a coborî verga velei mari pe furtună ar fi fost de neimaginat. Acum, cu experiența câştigată, era o întreprindere periculoasă, dar eram în stare să o îndeplinim. Nu aveam nevoie de niciun ordin. Fiecare ştia prea bine ce trebuie făcut pentru a putea avea sub control verga imensă. Saleh şi Jumah stăteau întinşi pe teugă cu mâinile şi picioarele desfăcute, lipiți de scândurile pardoselii, privind în sus şi aşteptând să se repeadă la capătul din față al vergii, aşa cum stătea gata să se prăvale asupra capetelor lor, să arunce o parâmă în jur şi să-l stăpânească. Terry se afla la pupa cu o altă parâmă, pregătit să îndeplinească aceeaşi operație acolo.

— *Slăbiți!* Lessim. Lessim!

În primele raze ale răsăritului verga şi pânza sa zdrențuită au căzut. Câțiva oameni au alergat să strângă ceea ce mai rămăsese din zdrențe şi să le ducă la bord, în cazul în care s-ar mai putea folosi ceva din rămăşițe. Alții s-au aruncat ca nişte acrobați chiar pe vergă şi cu degetele ude au început să desfacă legăturile care țineau vela.

Când zorile s-au ridicat complet, vela ruptă era desfăcută. Vântul începuse să se domolească. Cu două vele, *Sohar* tăia mai uşor apa. Am căutat să cuprind cu privirea scena. Vechea velă zăcea udă la bord. Peste ea era trasă vela mare de rezervă pe care o şi adusesem pe punte pentru înlocuire. Dar această operație trebuia să mai aştepte. Împrăştiați de-a lungul velei ca nişte cadavre, oamenii din echipaj, lungiți în dezordine, dormeau tun, frânți de oboseală. Nu mai ştiau nici de ruliul vasului, nici de pânza udă pe care erau întinşi, având încă pe ei mantalele de ploaie pline de apă, căci nu mai fuseseră în stare să le scoată. Erau complet sleiți de putere. O navigație cu vele spre China este într-adevăr o viață grea.

La prânz am mâncat ca vai de noi, nişte fulgi de ovăz, fierți mai de mult, reci,

şi am băut ceai, căci bietul Ibrahim a avut râu de mare. Şi apoi ne-am apucat iarăşi de lucru. Mai erau încă atâtea de făcut. Un grup a avut de curățat mizeria de jos din interiorul navei. Acolo se desfăcuseră saci cu mazăre şi conținutul lor era împrăştiat peste tot. Erau prelate pline cu apă, banane terciuite, ananaşi loviți şi stricați, cutii de conserve pe jumătate deschise, vărsate. Până şi dulapul principal cu alimente fusese mişcat de la locul lui, când nava s-a bandat. Toate acestea se cereau orânduite, în timp ce sus la bord restul oamenilor aveau să înlocuiască vela mare şi să o lege de vergă.

Pe la ora 2 după-masă, vela cea nouă era gata iar jos în interiorul navei se făcuse o oarecare ordine. *Sohar* despica apele, purtată numai de vela foc şi vela artimon.

— Grăbiți-vă şi prindeți bine vela mare, am strigat echipajului de la bord. Vine un vânt încă şi mai puternic.

Cerul la apus era cum nu-l mai văzusem încă. Înaintând spre noi, la nivelul mării, o masă sumbră se întindea spre orizont. Deasupra acesteia se înălța un zid vertical de nori cenuşii, ca fumul care se ridică în urma unui incendiu, şi printre ei se amestecau curenți de aer. Vârful acestui zid de nori rău prevestitor apărea perfect conturat, de parcă ar fi fost tăiat cu un cuțit. În spate se ridica un alt zid de nori de un cenuşiu mai deschis, iar după acesta încă alte două ziduri, ca şi cum un uriaş stivuise plăci verticale cenuşii de nori. Iar sub această stranie formație de nori, marea luase o culoare specială, albastru-închis, întretăiată de crestele albe ale valurilor dezlănțuite de vânt.

— Slavă Domnului că am reuşit să coborâm vela mare în bune condiții, am murmurat către Tom. Furtuna din noaptea trecută a fost un fel de binecuvântare deghizată. Acum suntem într-o formă mai bună să o trecem pe aceasta. Dar mă aştept să se rupă vela foc.

Au fost cuvinte profetice. În timp ce bancul de nori s-a prăvălit peste noi, vântul vuia cu forța unei vijelii, iar mica velă foc, care părea o minusculă batistă, a devenit un monstru plin de putere. Vântul a umflat-o sub o solicitare nemaipomenită şi vela a luat o formă concavă în direcția vântului.

— Uitați-vă la bompres! a exclamat Peter Dobbs. Se îndoaie. Nu va putea rezista solicitării. O să se rupă.

În ciuda zgomotului furtunii am auzit pocnitura, când bompresul masiv s-a răsucit într-o parte, iar fibrele lemnului au mugit sub presiune. Bompresul era îndoit ca o undiță rigidă. Chiar atunci, un moment înainte să pară inevitabil că bompresul se va rupe, vela s-a sfâşiat cu un zgomot puternic scurt, ca un foc de armă. Pe moment pânza a căzut în jos pe direcția vântului. au urmat vreo cinci, şase pocnituri puternice ca şfichiuituri de bici şi apoi toată vela s-a desfăcut. S-a zdrențuit într-o clipită. Ceea ce a mai rămas din întreaga vela a fost doar o fişie de pânză pe parâma de întărire a marginii velei.

— Adunați toate bucățile la bord. Salvați ceea ce puteți, am urlat ca să acopăr mugetul vântului.

Zdrențele care mai rămăseseră din velă pluteau pe apă şi au fost pescuite de echipa de pe teugă. A rămas mai puțin de o treime din pânză.

— Ridicați vela foc mică, am ordonat.

Mica velă de furtună a fost adusă la bord şi legată de funga velei mari. Nu era decât o bucățică de pânză, mai potrivită pentru un iaht de croazieră decât pentru o navă mare cu velatură completă. ”Sus cu ea!” Erau necesari opt oameni ca să ridice pe această furtună funga. Ceilalți au ținut vela pe punte până când solicitarea a trecut în fungă, apoi i-au dat drumul şi vela a zvâcnit în vânt, s-a umflat şi atârna acolo rigidă, cu mult sub poziția ei corectă. Cei opt oameni de la fungă s-au opintit şi au tras cu toată forța. Parâma refuza să se clintească, iar vela mică atârna acolo umflată, râzând parcă de ei. Chiar în timp ce se înălța, am văzut în pânză semne rău prevestitoare.

— OK, aduceți-o jos.

N-a avut niciun rost. Nu am putut coborî vela destul de repede. În cele treizeci de secunde câte au fost necesare pentru a o coborî s-a sfâşiat drept la bază. Era a treia pânză avariată în aceeaşi zi. Vântul spulbera crestele valurilor, împrăştiindu-le într-o spumă albă. Valurile nu mai aveau creste. Se spărgeau de îndată ce apăreau şi se rostogoleau peste noi într-o serie de ziduri abrupte, scurte. Se adăuga ploaia, suflată orizontal de-a curmezişul punții pe care şiroia apa şi era imposibil să te uiți în sus spre vânt, căci stropii te loveau dureros peste ochi. Vântul sufla atât de puternic acum încât era greu să stai pe copastie pentru a urmări înaintarea navei. Era mult mai uşor să te ghemuieşti pe punte, la adăpost sub parapet, în afara bătăii vântului. *Sohar* părea bucuroasă să navigheze lateral față de vânt şi numai câte o ambardee ocazională inunda orificiile de scurgere.

Am ordonat echipajului să-şi pună vestele de salvare, nu atât de frica răsturnării - căci aveam încredere că *Sohar* va putea rezista furtunii - ci doar ca nu cumva să fie cineva aruncat peste bord de vreo parâmă dezlegată sau să alunece şi să cadă din nava purtată de ruliu.

Atunci a pocnit vela randă pentru catargul artimon. Era o velă nouă, cea mai bună, cusută cu grijă, şi fusese tăiată special de dimensiuni mici, din pânză de cea mai bună calitate. Dar furtuna era prea puternică pentru ea; cu un zgomot ca un tunet, vela s-a sfâşiat. Terțele s-au desfăcut şi ceea ce numai cu două secunde mai înainte fusese o velă elegantă, tare ca fierul în fața vântului, acum nu era decât nişte zdrențe de pânză care se bălăbăneau şi se loveau într-o parte şi în alta în toiul furtunii. Era a patra velă distrusă. Un minut mai târziu, Khamees Marină a sărit dintr-o dată pe copastie, s-a apucat cu o mână de un sart şi, cu ploaia şi vântul lipindu-i de trup pânza udă din jurul şoldurilor, şi-a făcut cealaltă mână pâlnie la gură şi a lăsat să se audă în vânt un vaiet tremurător, puternic. Era o rugăciune către Allah, răsunând pe un ton ridicat şi straniu peste navă, un sunet ciudat, ireal în furia vijeliei. Noi toți ceilalți, cu apa curgând şiroaie pe noi, în impermeabile, făcuți ghem jos pe punte sub copastie, ne uitam unii la alții. Înălța oare Khamees Dumnezeului său laudă pentru înfăptuirile sale, ori se ruga să pună capăt vijeliei? Nu ştiam.

Furtuna s-a potolit în acea noapte şi am rămas cu o mare cu berbeci, agitată, de o culoare cenuşie. În cele din urmă am putut să înălțăm vela mare, să le înlocuim pe celelalte două şi ne-am apucat să reparăm din pânză tot ce se putea

salva. Ritmul distrugerii era mai mare decât rezistența navei: două vele erau sfâşiate total, iar pentru alte două era nevoie de mai multe zile de muncă susținută să le reparăm. Dar cel puțin echipajul nu părea total descurajat. Oamenii erau liniştiți şi plini de încredere şi mai aveau încă umor. Dar mă temeam ca nu cumva, în cele din urmă, aceste condiții să-i descumpănească. Jos în interiorul navei trebuiau să facă mereu față unei situații neplăcute: cuşete umede, grinzi de pe care se prelingea apa, haine ude şi un talmeş-balmeş nemaipomenit. Nu e de mirare că în urmă cu o mie de ani arabii considerau traversada către Marea Chinei de Sud ca cea mai rea experiență din călătoria spre Canton. Totuşi vijeliile pe care le-a suportat *Sohar* nu erau nimic pe lângă experiența de a trece printr-un taifun.

Sohar avea acum de tras din toate părțile. Ciudata vijelie care a lovit nava era un fenomen local cunoscut sub denumirea de „gren arcuit". Acesta a bombardat-o de mai multe ori, de două ori la 15 iunie, de trei ori la 17 iunie, de patru ori la 18 iunie, de două ori în ziua de 19 iunie şi o dată la 20 iunie. Ajunsesem acum să ştim foarte bine lecția. De fiecare dată când apăreau masele de nori rău prevestitori, ne grăbeam să coborâm şi să voltăm vela principală, ultima pe care o mai aveam. Ne temeam să nu fie distrusă sau ca noua noastră vergă elegantă, tăiată în Sumatra, să nu plesnească. Vela aceasta era forța de acționare a navei noastre şi aveam mare nevoie de ea dacă doream să ajungem în China înainte de începerea anotimpului principal al taifunului. Fiecare zi pe care o petreceam în Marea Chinei făcea să crească riscul de a fi prinşi de taifun. Efectiv se poate spune că ne-am cusut drumul spre nord. În perioadele de acalmie temporară dintre grenurile arcuite ne-am reparat pânzele, vela foc sau vela randă pentru catargul artimon, marginea de cădere a velei, călcâiul catargului şi grandeea, am cusut şi-am tot cusut pentru a putea ține velele sus. Şi cum trecea vreun gren arcuit peste noi, urmăream cea mai mică ruptură pe vela foc sau artimon, care ne ajutau să înaintăm. Uneori țineam la capă, fără nicio bucățică de velă şi lăsam furtuna şi ploaia să se reverse peste nava dezgolită; iar de îndată ce vijelia trecea, fiecare membru al echipajului îşi lua locul pe punte şi cu trudă ridicam înapoi marea vergă care scârțâia, ca să putem merge mai departe spre nord. Ne deplasam foarte bine: 90 mile într-o zi, 110 în ziua următoare, 135 în alta, ceea ce constituia performanța cea mai bună, cu parâma de siguranță care lăsa în urma noastră o dâră de spumă prin apă în timp ce înaintam repede.

În timpul celui de al doilea gren arcuit de la 19 iunie s-a produs un fenomen curios pe care nu-l întâlnisem niciodată, dar la care m-am gândât adesea: un vârtej a trecut direct deasupra navei, nu unul mare, ci mai curând o învolburare a aerului, ceva ce poate fi văzut uneori la creasta de atac a unei vijelii, o coloană de stropi, răsucită, care de obicei pare că încearcă să evite o navă. Dar de data aceasta vârtejul s-a năpustit direct asupra lui *Sohar,* a învăluit-o şi a trecut mai departe peste balustrada de sub vânt. Nu a durat decât o clipă, aşa că nu am avut timp să reacționăm sau să luăm vreo măsură de precauție. La un moment dat vârtejul putea fi văzut foarte distinct, răsucindu-se şi rotindu-se nebuneşte. În timp ce avansase vreo 50 metri înaintea ploii. A lovit nava direct, a trecut

peste puntea de la pupa şi s-a dus rostogolindu-se în direcția vântului. Când vârtejul a învăluit de fapt boldul, am încercat, pentru o scurtă durată o senzație extraordinară. Eram conştienți că vântul avea o viteză teribilă, imposibil de calculat, dar nu prezenta o greutate reală, aşa încât aerul care s-a rotit într-un cerc complet în jurul vârtejului cu 2-3 mişcări de revoluție pe secundă, avea ceva proaspăt, surprinzător. Obrajii noştri au fost biciuiți iute de către stropi de apă, în succesiuni rapide, o dată de iiecare parte, pe când masa de aer trecea mai departe, iar direcția vântului s-a schimbat cu 180° şi tromba de apă a dispărut. Dar în acea frântură de secundă, chiar în momentul în care ne-am aflat în mijlocul spiralei, a existat un moment tulburător, când zgomotul şi vuietul furtunii au încetat. În acea clipă, am auzit, în schimb, un ciudat fluierat ascuțit, atât de deosebit de tumultul vântului, încât a fost aproape ca o tăcere.

Cuşetele erau murate de ploaie. Degetele noastre arătau albe şi încrețite după ore şi ore de cusut pânză udă. *Sohar* devenise în aceste zile un loc jalnic pentru a viețui. Totuşi moralul echipajului părea să crească din ce în ce mai mult, în parte pentru că ştiam că ne aflam în ultimul segment de drum, iar *Sohar* devora ultimele mile, dar în parte şi pentru că lipsa de confort şi munca grea au constituit de fapt o încercare şi aceasta a făcut să iasă la iveală tot ceea ce aveau mai bun în ei oamenii de pe navă. Fiecare a lucrat din răsputeri şi nu a ezitat nicio clipă să se înhame la cele mai grele corvezi de la bord pentru ca nava să înainteze. S-au ajutat unii pe alții fără nicio urmă de egoism, ba au mai avut grijă, când vremea era rea, să se ocupe şi de bietul Ibrahim care, la vatra lui deschisă, era aruncat fără milă într-o parte şi în alta, într-un vârtej de crătiți şi tigăi, sub o cascadă de orez şi *curry*. De multe ori a reuşit să pregătească mâncarea numai ținut de mijloc de un membru al echipajului, ca o centură de siguranță umană, pentru a-l ajuta să nu alunece şi să cadă în orificiile de scurgere.

Şi Richard s-a întrecut pe sine dezarborând aproape nava, printr-o manevră care ne-a zăpăcit pe toți. *Sohar* tăia apa repede pe direcția vântului, cu vela mare aşezată în unghi drept, iar Abdullah, cârmaciul nostru de mare clasă, ținea echea. Totul era în regulă, iar Richard se dusese în spălătorul de la pupa. Fusese de mult timp prevenit să nu atingă niciodată vreo parâmă, dar când Abdullah a încercat să regleze cârma pentru a menține pe *Sohar* pe drumul adevărat, a descoperit că echea era înțepenită. A întors capul şi a fost cuprins de groază când a văzut că Richard, dintr-un motiv pe care nu l-a explicat niciodată, dusese capetele desfăcute ale troței de cârmă în spălător şi legase într-un nod mare de capătul interior al parâmei de siguranță. Toată această încâlcire crease o situație disperată, în plus echea fusese legată cu nădejde. Era ca şi cum ai conduce un automobil cu volanul blocat: şi exista riscul serios ca verga velei mari să fie răsucită înapoi şi să plesnească, ba chiar să se rupă şi catargul. Urletul lui Abdullah, manifestare a unei înflăcărări rapide a celor cu sânge arab - aceasta fiind singura dată din întreaga călătorie când şi-a arătat mânia - a dezlănțuit un adevărat tunet de picioare alergând când toți omanii au dat fuga să desfacă încurcătura, să moleze velele, să scoată nava din pericol şi să salveze situația.

În mijlocul acestei zarve se puteau auzi mici scâncete venind de la Richard, care semi-gol se ivi din spălător alarmat şi se lăsă din nou în jos, asemenea unui pui jumulit pe jumătate.

— Ce am făcut rău? O să se cufunde nava? O, îmi pare rău. Îmi pare cu adevărat rău.

Băieții din Oman l-au iertat. După ce au aranjat totul, s-au dus la el şi, luându-l în râs cu un aer serios, i-au cântat: ”Oh, Reechard” şi au mişcat capetele cu tristețe. Ştiau prea bine că nu aveau să facă niciodată un marinar din el.

Singura noastră compensație pentru condițiile mizerabile de sub punte era că tovarăşii noştri de călătorie se simțeau încă şi mai nemulțumiți decât noi şi aşteptam de mult timp să-i vedem regretând că au pornit la drum cu noi. Aceştia erau o colecție pestriță de vietăți care se urcau, se agățau, se strecurau repede, bâzâiau şi furau mâncarea, care s-au adunat la bord pe furiş în toate escalele lui *Sohar.* Puteam să urmărim înaintarea noastră după nou-veniții pe navă. Au fost de la bun început o serie de gândaci care au ajuns la bord chiar în Mascat, probabil în cutiile de alimente şi au adus cu ei prietenii lor de călătorie, greierii târâtori. Aceştia au fost completați la Beypore cu un nou val de gândaci, plus un roi de musculițe de fructe care, fidele reputației lor. s-au înmulțit foarte repede şi după patru sau cinci zile de la plecare dintr-un port eram invadați de nori şi nori de asemenea musculițe zănatece, care ne intrau în nări sau se înecau singure în restul de ceai din cănile noastre. Dar când am terminat fructele am scăpat de musculițe. Ne place să credem că au murit în mod jalnic de foame.

Nu am avut însă acelaşi noroc cu gândacii. Aceştia s-au înmulțit şi s-au înmulțit şi iarăşi s-au înmulțit, mişunau peste tot, în mâncare, prin colțurile întunecoase, în santină. Nu exista nicio posibilitate să scăpăm de asemenea vietăți. Am încercat tot felul de capcane şi substanțe chimice de pulverizat, dar totul a fost zadarnic. Noaptea îi simțeam umblându-ne pe fețe şi dacă aprindea! o lanternă repede în întuneric, în mod invariabil zăreai un gândac croindu-şi drum pe traversele punții sau pe lângă pereții de compartimentare. Devenisem experți în comportamentul acestor insecte. După o bună pulverizare cu insecticid generația adultă în cea mai mare parte murea, dar observam cum era imediat înlocuită de o nouă generație, născută din ouă dosite prin locuri tainice. Învățasem deosebirea între gândacii din santină. care aveau o culoare strălucitoare, un roz portocaliu, pentru că trăiau în întuneric şi cei sănătoşi, de culoarea lemnului de mahon, care îşi făceau plimbarea pe punte, la soare. În privința acestora din urmă, am descoperit, spre marea noastră scârbă, că un gândac de punte, gras şi frumos nu putea fi distins în întuneric, ca formă şi culoare, de o curmală zemoasă.

În Sri Lanka, gândacilor li s-au adăugat noi forte, o primă generație de şoareci, care s-au înscris la concursul de înmulțire şi foarte curând au dat năvală prin cutiile cu alimente. În fine, în Sumatra nava a primit la bord şobolani, dar aceştia, în comparație cu ceilalți, s-au dovedit a fi călători discreți. Stăteau între ei şi îi vedeam foarte rar, de obicei noaptea, când treceau foarte

repede de-a lungul copastiei pe care o foloseau ca pistă de alergare. Gândacii ne făceau într-adevăr silă, aşa că am observat cu oarecare bucurie că nici lor nu le plăcea umezeala şi nici ruliul navei în Marea de Sud a Chinei. Când *Sohar* s-a aplecat mai mult şi apa a început să se infiltreze în cocă, am fost încântați să-i vedem alergând cuprinşi de panică, căutând să treacă dincolo de reperul de maree înaltă, căci era evident că nu puteau suferi să li se ude picioarele. Dar cel mai bine a fost când *Sohar* şi-a schimbat direcția de mers, iar coca s-a aplecat în sens opus, astfel încât apa din santină s-a revărsat în cealaltă parte adăpostită de vânt, atunci toți gândacii din santină, care trăiseră acolo confortabil, au fost obligați să se mute. Sus pe o latură a cocii, de-a curmezişul unei traverse a punții şi a bordajului de lemn, se perindau şiruri de gândaci nemulțumiți. Terry, când stătea întins în cuşeta lui, mai dădea gata câțiva. Dar bineînțeles erau alții şi alții care îşi făceau apariția, iar mai multe ouă gata clocite aşteptau să dea la iveală o nouă generație. Era totuşi plăcut să ştii că gândacii nu aveau parte de o croazieră confortabilă.

La 23 iunie am reuşit să străbatem pasajul dintre Insulele Paracel şi Bancul Macclesfield care separă Vietnamul de China. La bord era acum o atmosferă de mare fericire.

Mai aveam de parcurs numai 300 mile pentru a ajunge la gura râului Pearl şi *Sohar* înainta, urmată de un muson de sud-vest. Se părea că vom putea scăpa de taifunuri. La radio se anunțau furtuni tropicale, dar undeva departe de itinerarul nostru. În timp ce Sohar despica apele înaintând cu repeziciune, deviind din când în când purtată de câte un val sau angajându-se într-un slalom elegant pe valuri, din partea omanilor se auzeau strigăte: „Hai *Sohar!* Hai Sohar*!”.* Bătând din palme şi cântând, ei se pregăteau, repetând cântece, pentru sosirea în China. Refrenul unuia dintre acestea era: „Bun găsit tinerilor din China, am venit să vă aducem salutul nostru”, iar altul: „Aceasta este nava sultanului şi noi suntem pe ea şi cântăm acest cântec pentru voi”. Eid conducea, dând tonul cu o voce răguşită, Junah cânta cu un glas subțirel refrenul, iar uneori toți opt săreau în picioare şi, lovind cu tălpile în punte, băteau ritmul, cântau şi dansau acompaniindu-se cu tobele.

Ziua următoare a adus un foarte frumos revărsat de zori trandafiriu, o briză uşoară şi priveliştea binevenită a altor vase. O pereche de nave containere a trecut pe lângă noi, îndreptându-se probabil spre Hong Kong. Pe măsură ce soarele se înălța tot mai sus, briza a pălit şi *Sohar* abia se mai târa când, puțin după miezul zilei, am reperat un vas de un tip cu totul diferit, care venea spre noi dircct dinspre pupa. Era o mică şalupă cu motor, o apariție oricum suspectă, căci ne aflam departe de orice zonă de pescuit costieră; şi uitându-ne cu binoclul, am putut vedea că la bord nu erau decât bărbați. Mi-am adus aminte de avertismentele sumbre primite de la autoritățile portuare din Singapore. Ne spuseseră că la mai puțin de 50 mile de portul lor operează pirații, atacând petrolierele când încetinesc viteza pentru a trece prin pasele de navigație înguste, venind lângă acestea în şalupe rapide, suindu-se la bord şi jefuind echipajele. Mai departe înspre nord, se aprecia că ar exista vreo 15000 de pirați în Marea Chinei de Sud, în special pescari care s-au dedat jafului

ajungând să-şi ucidă victimele, cunoscuți sub numele de „Oamenii bărcii”. Acum aceşti piraţi atacau iahturi sau oricare altă ambarcaţie mică ce putea fi luată prin surprindere.

Fără a avea motor şi fiind deci la bunul plac al unor atacuri motorizate, *Sohar* era o pradă uşoară. I-am cerut de aceea lui Peter Dobbs să pregătească apărarea. Pe lângă cele trei puşti Kalaşnikov pe care le procurase de la arsenalul din Mascat, mai aveam trei pistoale Browning, muniţiile necesare şi două cutii de grenade cu gaz lacrimogen. Sperasem că această colecţie ucigătoare nu va fi niciodată folosită dar, pentru orice eventualitate, din momentul când am ridicat ancora la Mascat, făcusem regulat exerciţii de tragere. În conformitate cu instrucţiunile pline de grijă ale lui Peter, am curăţat şi am uns armele, le-am desfăcut şi asamblat şi am folosit ca obiective o serie de lădiţe de portocale şi alte obiecte aruncate în siajul nostru. Observându-l pe Musalam cum mânuia arma sa, cu privirea încruntată, fioroasă, cu pieptul păros, cu turbanul său şi cu mustaţa în furculiţă, m-am gândit că arăta mai pirat decât oricare pirat autentic.

Vizitatorii noştri din barca cu motor care se apropia trebuie să fi gândit la fel; ei nu erau piraţi, ci victime potenţiale ale acestora. Apropiindu-se de *Sohar,* luaseră măsuri de precauţie şi îşi ascunseseră femeile jos, sub punte. În clipa următoare, o barcă de cauciuc a ţâşnit cu viteză mare din spatele lui *Sohar* pentru a-i intercepta înainte să se apropie prea mult. În barca de cauciuc erau Peter Dobbs şi Tim Readman, bărboşi, înarmaţi până în dinţi, având dispoziţie să oprească şi să percheziţioneze mica barcă, pentru a se convinge că nu exista nimic ascuns.

Au găsit la bord şapte bărbaţi, patru femei şi şapte copii, dintre care unii în scutece. Toate cele 18 suflete erau înghesuite într-o ambarcaţie mică de 7,50 3,30 m, cu un spaţiu sub punte, în afară de compartimentul maşinii, având abia vreo 70 cm înălţime. Se aflau pe mare de opt zile. Erau flămânzi şi foarte însetaţi, căci deşi avuseseră apă de băut în cinci canistre din plastic, acestea fuseseră folosite mai înainte pentru motorină şi apa era viciată. Ca să poată bea sugeau apa cu un tub din plastic subţire, chiar şi copiii mici. Printr-o şansă nemaipomenită au văzut pe *Sohar* cum luneca pe valuri şi s-au apropiat de această ciudată apariţie, o corabie medievală cu pânze în Marea Chinei de Sud, pentru a cere ajutor.

Eram în măsură să-i ajutăm foarte mult. Nick, doctorul nostru, s-a dus la bord. Ne-a spus apoi că refugiaţii erau într-o stare fizică bună, deşi unii dintre copii sufereau de insolaţie şi unul din cei mici avea un picior bolnav, probabil un caz recent de poliomelită. Toţi refugiaţii riscau foarte mult să sufere de o serioasă expunere la soare, căci nu aveau decât hainele de pe ei şi acestea erau pe punctul de a se zdrenţui. Nu puteau să se ferească de soare, ducându-se sub punte, pentru că acolo nu era spaţiu suficient pentru toţi. Nick a tratat arsurile de soare ale copiilor, a sterilizat noua provizie de apă trimisă de pe *Sohar* pentru a înlocui apa poluată, a pregătit un amestec de sare cu zahăr pentru copii în cazul în care ar fi făcut o enterită şi le-a dat o trusă de prim ajutor pentru restul călătoriei. Din fericire, una dintre femei, care a apărut din ascunzătoarea de sub

punte, ştia destul de bine englezeşte ca Nick să-i poată explica cum să utilizeze trusa de prim ajutor.

În acelaşi timp organizasem un serviciu cu barca de cauciuc, un du-te-vino, pentru a transporta conserve, un sac mare de curmale din Oman, glucoza, o pungă respectabilă cu orez şi un sul de pânză groasă cu ace şi ață pentru ca oamenii să-şi poată instala o prelată ca să se apere de soare. Le-am trimis şi săpun, căci erau murdari de la gătitul cu mangal, care era împrăştiat pe toată puntea. Rezerva lor de mangal se terminase aproape şi *Sohar* era probabil singura navă în aceste ape care a fost în măsură să le-o completeze. Tim Readman le-a controlat motorul şi coca şi a declarat că amândouă par a fi în condiții excelente şi au combustibil suficient ca să ajungă la destinație, în Taiwan. Problema principală a refugiaților era faptul că se rătăciseră pe ape. Li se stricase busola şi nu aveau nici hărți. Le-am schițat itinerarul, însemnând calea pe care trebuiau să o urmeze. Compasul lor s-a dovedit a fi un bun salvat de la o navă americană. Roza compasului era aşezată într-un bidon de ulei din plastic, care fusese tăiat, fiind pe jumătate plin cu motorină. Aceasta cursese în afară, iar roza era lipită, aşa că se putea uşor umple recipientul cu ulei şi controla dacă acest compas improvizat era corect. Ceea ce într-adevăr le lipsea era faptul că niciunul din ei nu avea cunoştințe de navigație. Comandantul lor, un tânăr de 21 ani, avea doar vagi noțiuni de conducere a şalupei, dar cu ajutorul fetei interpret se părea că înțelesese în ce direcție să guverneze ambarcația şi câte zile mai aveau de călătorit.

„Mulțumim! Mulțumim !” devenise expresia principală din vocabularul lor, în timp ce *Sohar* trimitea atâtea provizii câte puteau încăpea în mica barcă din cauciuc. Femeile şi copiii înfulecau cu poftă hrana trimisă, cu exclamații de apreciere. Aveam multe provizii suplimentare şi am fost încântați să-i ajutăm. Când cineva a deschis o pungă de curmale a urmat un nou val de uimire. ”Mulțumim!” Ochii lor străluceau. După socotelile noastre le dădusem curmale ca să le ajungă două luni. Un ultim gest al celor de pe *Sohar* a fost să-i înzestreze cu nişte haine din rezerva noastră. Un bărbat nu avea pe el decât o pelerină neagră de ploaie, plină de grăsime. „Mulțumim!” au strigat din nou, ridicându-se în picioare şi făcându-ne semne de rămas bun.

„Noroc!” le-am răspuns noi şi „Nu uitați Omanul!” a strigat Khamees Marină, în timp ce şalupa lor se îndepărta. Aveau încă şase zile de drum şi toate şansele să acosteze cu bine la destinația lor.

Va urma…

Sergiu
Someşan
Pisica
şi
Căpcăunul

SERGIU SOMEŞAN

PISICA ŞI CĂPCĂUNUL

EPISODUL II

Capitolul 4

Un căpcăun în depărtare

Când Vasile Tudorache se visă prima dată pe treapta de la intrarea gării din Braşov, nu i se păru nimic ciudat în asta. Nu mai fusese prin gară de vreo cinci, şase ani, de când îşi condusese nişte rude la tren. Dar, într-un fel, era conştient că era doar un vis, aşa că i se părea normal să poată fi oriunde, fiindcă era doar un vis, nu? Mai puțin firesc i se păru să descopere că stătea aşezat pe o treaptă, pe un carton, undeva pe lângă intrarea în gară, sprijinit comod de unul dintre stâlpii clădirii. Alături o femeie vindea covrigi calzi şi, după modul în care se uita la el din când în când, cu o privire uşor complice, se vedea treaba că era obişnuită cu el acolo. După ce urmări ce se întâmplă în jurul lui, obişnuindu-se cu locul, îşi coborî privirea şi, spre uimirea lui, văzu că are la picioare un suport din lemn, ca un scăunel mai mic, iar alături o cutie plină cu creme de pantofi şi perii de toate felurile. Nu apucă să se gândească mai bine la asta, pentru că un pantof se şi ivi pe scăunelul din fața lui, iar mâinile începură să i se mişte parcă fără să vrea cu o dexteritate pe care nu şi-o ştia. Abia când termină de lustruit pantofii ridică privirea şi văzu că de fapt îşi cunoştea foarte bine clientul, era un avocat din vecini, pe care îl mai întâlnea uneori, când ducea gunoiul, şi care tocmai îi arunca o bancnotă în cutie. Avocatul se uită la el uşor disprețuitor şi îi spuse din mers, în timp ce se îndepărta:

— Am auzit că eşti şomer, dar chiar nu ai găsit altceva de lucru? Asta mi se pare degradant pentru pregătirea dumitale.

Abia după ce dădu colțul, Vasile se dezmetici, dar, cum nu mai avea cui să-i răspundă, îşi strânse înciudat cutia cu creme şi perii şi se pregăti să plece.

— Gata pe ziua de azi? întrebă femeia cu covrigeii, cu un glas cântat, şi îi întinse un covrig cald.

— Gata, spuse el, parcă dintr-odată obosit. La cum lucrez eu, îmi ajunge câte un client pe zi.

Luă de la femeie covrigul călduț şi, când se pregăti să muşte din el, se trezi brusc. Câteva momente visul păru atât de real, încât mai căută o vreme prin aşternuturi covrigul, apoi realiză că totul fusese doar un vis, aşa că îşi începu ritualul din fiecare dimineață, căpătat de când era şomer. Se spălă, se îmbrăcă şi se aranjă şi, cu toate că nu prea avea gunoi în găleată, mai puse câteva ziare vechi în ea, ca să pară plină, şi porni să ducă gunoiul, cu speranța secretă că se va întâlni cu avocatul, deşi îşi dădea seama de absurdul situației. Chiar dacă avea să-l întâlnească, avea să-l salute la fel ca ieri sau ca în alte dimineți, că doar nu avea să se certe cu bietul om numai din cauză că acesta îi făcuse un reproş într-un vis. Totuşi, gândindu-se mai bine, îşi aduse aminte că avocatul chiar îl întrebase ceva cu o zi înainte, dar oricât îşi frământă mintea, nu îşi putu aduce aminte despre ce anume vorbiseră. Probabil că banalitățile pe care le schimbă oamenii între ei în mod obişnuit, dar avu impresia că mai fusese ceva, aşa, ca un început de ceartă, lucru care îl făcuse să se uite lung după el atunci când s-au despărțit.

„O să-mi aduc eu aminte până la urmă, dacă chiar o i fost ceva important“, mormăi el şi goli găleata într-unul dintre containerele înşirate de-a lungul unui zid, apoi trase puțin de timp, doar, doar se va ivi în cele din urmă şi avocatul, dar acesta nu-şi făcu apariția. Se pregăti într-un târziu să ducă găleata înapoi în apartament, când văzu o femeie venind şi ea tot cu o găleată cu gunoi. Din câte i se părea, aceasta locuia pe aceeaşi scară cu avocatul, aşa că o întrebă:

— Bună ziua! Avocatul ăla care locuieşte pe scară cu dumneavoastră… nu l-ați văzut cumva azi?

Femeia clătină din cap, în timp ce îşi golea găleata în container. Apoi păru să-şi amintească:

— Aaa, vorbiți de domnul Angelescu? Nu, nu l-am văzut… de fapt nu l-am mai văzut de vreo câteva zile. Da’ de ce întrebați de el? Vreți să divorțați?

Soția lui era plecată de vreo trei, patru ani în Italia, la muncă, şi vecinii din cartier au aflat cu câteva luni înaintea lui că ea şi-a găsit pe cineva acolo şi că nu se mai întoarce în țară.

— Nu, nici vorbă, răspunse el oarecum înciudat. Dar l-am visat azi-noapte… Se făcea că îi lustruiam pantofi, răspunse el cu un ton pe care şi-l voia nepăsător.

— Dacă îi spuneți asta, precis o să vă ia mai ieftin la proces. Că am auzit că este tare scump. Dar, din câte am auzit, măcar nu pierde niciun proces, aşa că omul poate chiar îşi merită banii. Poate că o bagă la părăsire de domiciliu pe soția dumneavoastră şi vă rămâne dumneavoastră apartamentul.

În timp ce stăteau de vorbă, se auzi sirena unei salvări şi, după numai câteva minute, maşina opri exact în fața blocului unde locuia avocatul.

— Oare ce s-o fi întâmplat? se întrebă femeia şi îşi puse mâna la gură. Hai, să vedem!

Nu mai aşteptă să vină şi Vasile după ea, ci o porni cu paşi grăbiți spre ambulanță, şi începu să întrebe în stânga şi în dreapta astfel că, până ajunse şi el, era deja la curent cu toată întâmplarea.

Ambulanța venise chiar la avocat, care telefonase cu numai câteva minute în urmă anunțând că se simte foarte rău. Femeia ştia de mai multă vreme despre el că este bolnav cu inima şi că doctorii i-au interzis de ani buni să mai pledeze pe motiv că este o ocupație prea stresantă pentru boala lui, dar avocatul nu se îndura să se pensioneze. În numai câteva minute brancardierii au ieşit din bloc cu targa acoperită, şi toți au înțeles că salvarea a ajuns prea târziu.

După plecarea maşinii, majoritatea celor adunați acolo au rămas să întoarcă moartea avocatului pe toate părțile, iar Vasile, încă impresionat de coincidență, se întoarse să plece, când se auzi strigat de femeia cu care stătuse de vorbă mai devreme.

— Domnule Tudorache... vă rog eu să nu mă visați la noapte! Sau, dacă tot mă visați, să nu îmi faceți pantofii.

Şi, în ciuda atmosferei încordate, toată lumea începu să râdă, deşi habar nu aveau de ce, iar femeia se apucă să le povestească despre visul lui.

Abia când se îndepărtă suficient ca să nu mai audă râsetele celor rămaşi în urmă încercă să rememoreze visul, dar nu i se păru că ar fi fost nimic în el care să anunțe moartea iminentă a avocatului.

— O simplă coincidență, îşi spuse el şi, după ce lăsă găleata de gunoi în casă, porni iar prin oraş, pe la firmele care aveau afişate locuri de muncă vacante.

La fel ca în ultimele zile, nu găsi nimic, doar promisiuni vagi: „O să vă sunăm noi, dacă se iveşte ceva!“ îi spuneau toți cei de la resurse umane. Se simțea inutil şi aproape bătrân, deşi de curând abia împlinise 33 de ani.

Pe drumul de întoarcere îşi cumpără ceva de mâncare şi, când intră pe strada principală a cartierului în care locuia, avu senzația că toată lumea se uită ciudat la el.

„Proasta aia de femeie, o fi spus la tot cartierul că l-am visat pe avocat înainte să moară“, se gândi el şi după ce intră în apartament trânti uşa, parcă puțin mai tare decât ar fi vrut.

Îşi pregăti o masă frugală, apoi se aşeză la televizor şi urmări fără niciun chef o comedie clasică. Căută în frigider şi găsi un lichior de nuci, vechi de vreo trei luni. Mirosea cam ciudat, dar, din câte îşi aducea aminte, aşa mirosea şi când îi fusese oferit cadou, cu cine ştie ce ocazie. Bău două pahare mari, unul după altul, cu gândul să se amețească şi să nu mai viseze pe nimeni în noaptea următoare.

Capitolul 5

Cum se naşte un căpcăun

Dormi mai adânc ca niciodată. Se trezi spre dimineață, cu gura uscată de sete. Un timp cochetă cu gândul să se întoarcă pe partea cealaltă şi să-şi continue somnul. Era sigur că setea i se trăgea de la paharele de lichior dulce-amărui, pe care le băuse mai mult forțat şi, cum nu prea era obişnuit cu băutura, se pare că avea efecte ciudate asupra lui. Până la urmă nu mai rezistă, se dădu jos din pat, clătinându-se, şi bău pe nerăsuflate o cană mare de apă.

„Bine, măcar aşa nu o să mai visez pe nimeni“, îşi spuse el cu o urmă de satisfacție şi se prăbuşi înapoi în pat. După câteva minute o porni pe jos spre gară şi abia când ajunse lângă treptele pe care îl aşteptau cartonul şi cutia cu perii şi creme, îşi dădu seama că iar visează.

— Ai întârziat azi, îl atenționă femeia cu covrigeii.

Vasile clătină din cap obosit.

— Am băut cam mult aseară, spuse el spăsit.

Dar se feri să-i spună că era vorba de numai două pahare de lichior. Chiar şi în vis îşi dădea seama că două pahare de băutură nu e o cantitate care să pună la pământ un bărbat ca el.

— Se vede, spuse femeia, compătimitoare, şi îi întinse un covrigel cald.

În vis se făcea că vremea trecea puțin mai repede decât în realitate, aşa că nu se miră când văzu că soarele era la un moment dat sus pe cer şi că pe lângă el au început să treacă tot mai multe perechi de pantofi, dar nimeni nu părea dispus să se oprească la el. „Poate am norocul să nu se oprească nimeni azi la mine“, îşi spuse el şi chiar atunci un pantof vişiniu, de damă, poposi pe suportul din fața lui. Când ridică ochii nu fu prea surprins s-o vadă pe vecina de ieri, care îl privea cu reproş.

— Şi doar te-am rugat ieri să nu-mi faci pantofii, spuse ea plină de obidă.

Vasile căută în cutia cu creme şi răsuflă uşurat.

— Oricum nu am cremă vişinie, aşa că o să-i şterg doar cu o cârpă.

Femeia aprobă din cap fără să mai spună nimic şi, după ce Vasile termină de curățat pantofii, urcă treptele spre gară, ținând în mână un bilet de tren.

— Crezi că ajută? întrebă femeia cu covrigeii şi Vasile ridică doar din umeri.

Cât a depins de el, a făcut, îşi spuse, chiar şi când se trezi în patul lui, mai târziu ca de obicei. Mai bău o cană de apă, apoi se pregăti iar de

patrularea zilnică pe la firmele din oraş. Tot fără succes, la fel ca în fiecare zi, aşa că atunci când reveni spre casă, îşi numără mărunțişul din buzunar cu mai multă grijă decât de obicei. Dacă vor mai urma câteva zile asemănătoare va trebui să accepte de lucru chiar şi cu ziua. Dar asta ar fi însemnat pentru el cu adevărat o degradare. Se întrebă la un moment dat într-o doară dacă nu ar trebui să ia de bun visul cu gara. În fond, ar scoate probabil atât cât să-şi asigure existența.

„Mâine o să mă duc până în gară să văd ce şi cum“, îşi spuse el fără prea multă convingere şi intră în micul magazin alimentar din cartier, să-şi cumpere un pateu şi o pâine.

Vânzătoarea de la chioşc era o fetişcană veselă, de vreo douăzeci de ani, care mereu glumea cu el, dar care acum îl privea cu ochii plini de spaimă, dar şi de o curiozitate nedisimulată.

Îi dădu pâinea şi pateul, după care, învingându-şi spaima, întrebă cu glasul întretăiat:

— Nea Vasile, azi-noapte ai visat pe cineva?

Deşi era doar cu zece ani mai în vârstă ca ea, fata îi zicea de multă vreme „nene“, poate aşa, ca un fel de compromis, că doar nu era să-i zică „domnule“ unui şomer care mai lua pe datorie din când în când.

— Vecina aia a ta are gura cam bogată, nu? Dar am visat-o azi-noapte şi i-am şters de praf pantofii, aşa, ca să se învețe minte altă dată să mai vorbească prostii, spuse el vesel, încercând să o dea pe glumă.

Loredana, aşa o chema pe fată, după cum scria cu litere de tipar pe eticheta de pe pieptul ei bogat, chicoti şi, profitând de faptul că erau numai ei doi în magazin, îi spuse:

— Pe mine, dacă vrei, poți să mă visezi, dar te rog să nu mă visezi că îmi faci pantofii. Mai bine visezi că îmi faci altceva, şopti ea şi, privind încă o dată spre uşă, să se asigure că nu vine cineva, îi luă o mână şi i-o lipi de unul dintre sânii ei tari.

— Aşa ceva, de exemplu, spuse fata şi îi puse în punga cu pâinea şi pateul încă o ciocolată şi o sticlă de vin. Asta-i din partea firmei, spuse ea zâmbind şi îşi muşcă buzele provocator. Poate trec diseară pe la dumneata să bem un pahar şi să mai stăm de vorbă.

Vasile ieşi buimăcit din micul magazin. De când se aflase că nevastă-sa nu mai vine din Italia, devenise destul de atrăgător pentru femeile din cartier şi asta în ciuda faptului că era şomer, cel puțin aşa îi spuneau vecinele lui. Şi poate că nu atât pentru o legătură permanentă, cât mai ales pentru câte o aventură ocazională şi numai firea lui molcomă a făcut ca micul lui apartament să nu se transforme într-un adevărat bordel.

Ajuns acasă, mâncă trei felii de pâine cu pateu, gândindu-se că, la câtă vâlvă se stârnise acum în jurul lui, ar fi putut lua orice pe datorie de la micul chioşc. Numai că ajutorul de şomaj venea tot mai târziu şi curând avea să se termine şi ăla, iar dacă Vasile ura ceva, ura să rămână dator. Altădată mai ieşea după-amiaza în parc, mai schimba o vorbă, mai juca o

partidă de şah, dar astăzi chiar că nu avea niciun chef, cu tot soarele care strălucea pe cer.

Se dezbrăcă, apoi privi apatic la ştiri, pe urmă la filmele după-amiezii, şi era gata să aţipească la un documentar de pe Discovery, când se auzi soneria la uşă. Se ridică să răspundă şi, cum întârzie să oprească sonorul de la televizor, pe lângă sonerie cineva începu să bată cu putere în uşă.

— Vin, vin, spuse el, trăgându-şi din mers o pereche de pantaloni şi, când deschise uşa, văzu o Loredană palidă şi emoționată, care aştepta cu o sacoşă în brațe.

Păru incapabilă să spună ceva câteva clipe lungi, apoi îl întrebă muşcându-şi buzele:

— Nu mă pofteşti să intru?

— Scuze, făcu încurcat Vasile, dar să ştii, la mine este cam deranj. Mă pregăteam de culcare şi chiar nu mă aşteptam la vizite la ora asta. Am crezut că glumeşti când ai zis că o să vii… nu că nu ai fi binevenită, adăugă el, văzând cum ochii ei se întunecă.

Îi făcu loc să treacă şi o urmări tăcut cum intră în bucătărie şi puse sacoşa pe masă, după ce împinse la o parte farfuriile murdare rămase acolo de câteva zile. Găsi o cârpă, şterse firimiturile de pâine, apoi începu să scoată una după alta bunătățile din sacoşă.

După ce termină, se întoarse spre Vasile şi se apropie de el, muşcându-şi buzele ca şi cum ar fi frământat-o o întrebare.

— Spune, o încurajă el. Care-i problema?

— Pot rămâne aici noaptea asta? întrebă ea, privind ruşinată în jos.

Se apropie şi mai mult de el, aproape atingându-l, apoi şopti iar:

— Pot?

Vasile desfăcu larg brațele, arătând în jur.

— Poți, bineînțeles că poți, numai că nu pricep ce te-a apucat aşa, dintr-odată. Că doar nu te-oi fi îndrăgostit brusc de mine.

Profitând că el era cu brațele desfăcute, se apropie şi mai mult de el şi-l luă brusc în brațe, şi Vasile deveni conştient de trupul tânăr care se împingea în el. Gura ei cu buzele roşii ca focul se ridică spre fața lui şi, înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, îl sărută. Nici nu îşi dădu seama cum au ajuns în dormitor şi cum s-a desfăşurat totul, deşi avu clar la un moment dat senzația că era folosit şi manevrat.

După ce totul s-a terminat şi au început să respire iar normal, Vasile se întoarse spre ea.

— Şi acum spune-mi! De ce vrei să rămâi noaptea asta aici? Te-ai certat cu părinții?

Loredana îşi trase un colț al cearceafului peste față şi şopti de sub el:

— Nu spun!

— Va trebui să spui până la urmă, aşa că mai bine fă-o mai devreme decât mai târziu, spuse el şi trase cearceaful de pe ea.

Deşi nu era nici vorbă de amenințare în vocea lui, fata făcu ochii mari şi spuse repede:

— A murit tanti Mia. A călcat-o o maşină azi după-amiază şi a murit în drum spre spital.

— Cine este tanti Mia? întrebă el, dar îşi dădu seama chiar în timp ce punea întrebarea. Femeia pe care am visat-o eu azi-noapte, spuse el, şi acum era mai mult o constatare decât o întrebare.

Fata încuviință doar din cap, tăcută, dar el tot nu era lămurit.

— Bun, şi asta tot nu explică de ce vrei tu să dormi aici dacă a murit femeia aia. Ce legătură are una cu alta?

Fata oftă, apoi spuse:

— Până acum, pe toți cei cu care ai vorbit mai mult ziua, în noaptea următoare i-ai visat că le făceai pantofi. Şi numai o zi mai târziu au murit.

Îşi strânse iar cearceaful sub bărbie, iar ochii i se umeziră.

— Eu nu vreau să mor, chiar nu vreau să mor. Sunt prea tânără ca să mor… Mai bine te țin treaz toată noaptea, ca să fiu sigură că nu mai visezi pe nimeni… sau cel puțin nu pe mine.

Văzând îndoiala de pe fața lui, lepădă de tot cearceaful şi se ridică în picioare în pat, arătându-se în toată splendoarea celor douăzeci de ani.

— Nea Vasile, mie de multă vreme îmi place de tine, dar nu am avut ocazia să-ți spun până acum, începu ea să vorbească precipitat. Acum nu-mi mai pasă ce zice lumea…

Vasile o lăsă să vorbească, apoi clătină din cap fără să spună nimic, luă un prosop şi plecă să facă un duş. La sfârşit dădu drumul la apă rece, cu gândul să-şi limpezească mintea: prea multe se întâmplaseră în prea puțin timp.

O lăsă apoi pe Loredana să facă duş şi se duse în bucătărie, privind la pachetele întinse de fată pe toată masa. Pe când se uita la o sticlă de vin din cele aduse de Loredana, un gând năstruşnic îi trecu prin minte: avea impresia că este căpcăunul cartierului, căruia locuitorii îi aduceau ca jertfă bucate alese, băuturi fine şi chiar şi o fecioară. „Mă rog,“, recunoscu în sinea lui, „fecioara e mai mult nimfomană decât fecioară, dar totuşi, până la un punct, paralela se poate păstra“. Toate astea pentru a-i potoli furia, probabil. Atât că el nu se simțea deloc furios, ci doar nedumerit. În mod sigur era doar o simplă coincidență în faptul că el visează pe cineva care moare a doua zi. Sau poate că dezvoltase o sensibilitate aparte şi putea depista cu o zi înainte persoanele care urmau să moară. Îşi aducea aminte că citise în adolescență despre un vrăjitor sau şaman care îşi dezvoltase un aşa-numit miros al morții, depistându-i din timp pe cei ce urmau să moară, dar nu îşi putu aminti nici în ruptul capului despre ce carte era vorba.

Între timp Loredana ieşise de la duş şi se plimba mai mult goală prin fața lui, zâmbindu-i din când în când provocator, făcându-l să se întrebe dacă nu cumva asta era o tactică: să-l țină tot timpul excitat, în aşa fel ca să uite de preocupările lui morbide.

Deschise frigiderul şi începu să aşeze din bunătățile aduse de ea, care – subconştientul lui nu putea uita asta – erau toate menite să-i mute gândul de la visele cu pantofi.

Până la urmă s-au culcat, deşi numai somn nu a fost acela: dormind, fata avea tendința să-i tragă capul între sânii ei, probabil ca să fie sigură că n-are timp de vise prosteşti.

Dimineața nu şi-a adus aminte nici de câte ori au făcut dragoste şi nici dacă a ațipit vreun pic. Oricum îl usturau ochii de nesomn, aşa că, după ce Loredana a plecat la chioşcul ei, a lăsat jaluzelele şi a adormit aproape instantaneu. S-a trezit puțin după ora prânzului, fără să se simtă cu mult mai odihnit, şi, aproape frânt, şi-a făcut un sendviş cu ce a găsit prin frigider, fiindcă nu a găsit în el puteri să-şi încălzească ceva. După ce a mâncat cu noduri sendvişul, a încercat să-şi amintească dacă a visat ceva. Nimic! Nada! O foaie de hârtie mare, albă, presărată ici şi colo cu sâni tari şi muşchi fesieri rotunzi şi bine reliefați.

După ce a ieşit din casă s-a simțit dator să intre şi pe la magazinul fetei să o vadă şi să mai vorbească cu ea. Mai erau câțiva clienți, dar s-au risipit ca duşi de vânt când l-au văzut.

— Ei, cum este? l-a întrebat fata, cu ochi strălucitori. Ai mai visat ceva?

— Nimic, poți să stai liniştită. Deşi am adormit după ce ai plecat tu, tot nu am visat nimic. Am dormit ca frânt, de parcă am tăiat lemne, spuse el şi simți cum roşeşte puțin.

— Ei, nu chiar lemne, ci numai nişte lemnişoare, spuse ea şoptit şi îi luă mâna şi şi-o puse iar pe sân. Şi nu le-ai tăiat, ci numai le-ai strâns, spuse ea zâmbind.

Cineva vru să intre în magazin, dar, văzând scena prin geam, se precipită înapoi, încât era gata să cadă pe scări.

— Diseară vin iar, spuse fata cu un amestec de amenințare şi de promisiune. Şi vreau tot de şase ori, ca şi azi-noapte.

„De şase ori într-o noapte“, îşi şopti Vasile în timp ce cobora scările. „Doar să mai chem vreo două ajutoare…“

Se îndreptă ca în vis spre micul parc dintre blocuri, fiindcă azi nu se simțea în stare să hoinărească în căutarea unor iluzorii locuri de muncă.

Se aşeză la o masă de şah liberă, dar nu găsi pe nimeni să joace cu el, până când fostul lui profesor de matematică îl lămuri:

— Drăguță, azi nu ai să găseşti pe nimeni dispus să rişte o partidă de şah cu dumneata. Dacă te bate… poate te superi şi cine ştie ce idei îți mai vin, după cum vorbeşte lumea. Dacă se lasă bătut, iar nu este bine, că îți vin alte idei… Mai bine renunță azi la şah. Cu atât mai mult că am auzit că ai alte preocupări, mai lumeşti.

Preşedintele asociației de locatari, un om care nu îl putuse suferi niciodată pe Vasile, deşi nu ar fi putut spune de ce, pufni zgomotos.

— De şase ori pe noapte, auzi la el. Dacă o fi şi adevărat, atunci chiar c-a devenit nepericulos. Mâncat bine, băut bine, drăgălit bine, cui să-i mai ardă de lustruit pantofi?

Şi un hohot de râs general îi însoți vorbele.

Vasile aşteptă să se facă linişte, apoi se ridică de la masă şi, când trecu pe lângă preşedinte, îl întrebă scurt:

— Te mănâncă, ai?

Şi îl privi pe om doar atât cât să vadă cum devine alb ca varul la față, apoi plecă tăcut, urmărit de privirile tuturor.

O luă pe jos până în centrul oraşului, unde nu îl cunoştea nimeni şi se putea plimba liniştit, fără să se simtă urmărit de privirile tuturor. Bău o cafea la o terasă, mai pierdu un timp vremea pe strada comercială, apoi vrând, nevrând, se întoarse spre casă şi imediat cum intră în cartier simți atmosfera oarecum ostilă de care era înconjurat. Dacă era zărit din vreme, era ocolit, dar dacă era văzut prea târziu pentru a mai fi evitat, era salutat de bărbați şi femei de care nu-şi aducea aminte să-l fi salutat până atunci. O făceau neutru, cu privirile plecate şi preocupați de lucruri mărunte: priveau la ceas, îşi verificau conținutul buzunarelor sau îşi numărau cu grijă mărunțişul: orice, numai să nu fie nevoiți să-i întâlnească ochii.

Ajuns acasă, îşi prepară o supă rapidă dintr-un plic adus de Loredana, apoi se trânti în fotoliu, urmărind cu ochii aproape închişi ştirile. Deşi era normal să nu se vorbească despre el şi despre „talentul“ lui, parcă se simți puțin dezamăgit.

„Mai e timp“, gândi el şi alunecă într-un somn adânc şi fără vise, din care îl trezi peste vreo oră soneria.

Era Loredana, care de data asta avea două sacoşe cu ea: căpcăunul cartierului trebuia hrănit şi nu s-ar fi mirat deloc să audă că fata, cu spiritul ei întreprinzător, făcea o chetă de la toți cei care călcau pragul micului magazin alimentar, pentru a asigura astfel liniştea tuturor.

E adevărat că toate apartamentele din cartier erau cam la fel, astfel că fata se adaptă cu uşurință la micul lui apartament, de parcă ar fi locuit acolo de când lumea. Pe lângă asta, Vasile nu se putu abține să nu observe că fata era sprintenă şi hărnicuță, astfel că în mai puțin de o oră curăță lună în bucătărie şi dinspre aragaz începu în curând să miroasă a mâncare adevărată.

După ce au terminat de mâncat, s-au aşezat la televizor şi, simțind cum Loredana se cuibăreşte în brațele lui, aproape că începea să regrete anii pe care şi i-a petrecut singur în aşteptarea unei femei pe care o bănuise de la bun început că pleacă pentru a nu se mai întoarce niciodată. Nu apucă să adâncească prea mult ideea, că se auzi soneria. Fata se strecură din brațele lui ca o zvârlugă şi-i spuse:

— Stai liniştit, că mă duc eu să văd cine este.

Din holul de la intrare s-a auzit sunetul înăbuşit al vocilor, apoi Loredana a strigat tare, ca să se audă:

— Te caută un polițist… Ce fac, îi dau drumul?

Vasile rămase un timp blocat, dar apoi, rememorând ultimele zile, îşi spuse că era firesc ca întâmplările din cartier să ajungă până la urmă şi la urechile poliției.

— Da, pofteşte-l înăuntru, spuse el şi îşi aranjă cât de cât hainele, de care Loredana, în scurtul răgaz cât au stat la televizor, începuse să tragă.

La uşă aştepta un polițist în uniformă care îi părea vag cunoscut: probabil că era sectoristul cartierului, dar, cum nu avusese până acum probleme cu poliția, era normal să nu îl cunoască prea bine.

— Să trăiți! spuse acesta cu voce sonoră. Agent Postolache mă numesc şi am venit la dumneavoastră pentru a rezolva o mică problemă. La Poliție este înregistrată o reclamație pe numele dumneavoastră şi, cum tot am avut drum prin cartier, m-am gândit că o putem rezolva direct, ca să nu vă mai deranjăm cu o invitație la secție pentru o declarație în acest sens.

Cum Loredana eliberase deja masa din bucătărie, Vasile l-a poftit pe agent acolo. Agentul, în ciuda faptului că voia să pară calm şi sigur pe el, se vedea că era uşor timorat. Scoase din mapă, cu mâini care tremurau uşor, o foaie de hârtie pe care erau scrise vreo cinci, şase rânduri, nu mai multe.

— Spuneți, făcu Vasile şi privi mai atent foaia de hârtie, dar agentul o trase discret spre el, astfel că nu putu distinge semnătura.

— Ei bine, făcu agentul Postolache, încurcat, sunteți reclamat pentru faptul că dacă cineva vă supără în cursul zilei, în cursul nopții îl visați într-o anumită postură care ulterior îi produce moartea.

— Cine a putut să scrie prostia asta? întrebă Loredana revoltată şi întinse mâna să apuce foaia, dar agentul fu mai rapid decât ea şi puse hârtia înapoi în mapă.

— Nu avem voie să arătăm…, începu agentul să vorbească, dar Loredana îl întrerupse brusc.

— Nu zău, spuse ea, prinzându-l pe Vasile de după talie cu un braț posesiv. Şi atunci, bărbatul meu la cine o să se gândească la noapte? La ăla care l-a reclamat, pe care nu îl cunoaşte, sau la dumneata, care stai aici ca o momâie şi nu vrei să-i arăți o amărâtă de reclamație?

Un timp, niciunul dintre ei nu a mai spus nimic şi, în timp ce întrebarea fetei plutea în aer, Vasile a văzut cum pe fruntea şi pe buza de sus a agentului au apărut brusc broboane de transpirație. Aproape că i se făcu milă de el când văzu cum începe să tremure şi cum, parcă fără să vrea, scoase reclamația din mapă.

Loredana i-o smulse din mână şi o citi cu ochi lacomi.

— Eram sigură! spuse ea cu năduf. E scârba aia de preşedinte de asociație.

Îi înapoie hârtia agentului şi se întoarse spre Vasile, cu ochii scânteind.

— Popescu Nicolae se numeşte… şi la noapte chiar te rog să-l visezi. Aşa, ca să se învețe minte! Dar ce îşi închipuie el?

Poliţistul se ridică în picioare cât era el de înalt, dar se vedea că tremura, era palid la faţă, părea cu totul depăşit de situaţie. Îşi închise mapa şi spuse cu glas stins:

— Un pahar cu apă, vă rog, dacă se poate…

După ce bău cu înghiţituri mari, se îndreptă cu paşi pe care şi-i voia hotărâţi spre ieşire, de unde se mai întoarse încă o dată spre Vasile.

— Aţi văzut că noi nu… vreau să zic am avut toată bunăvoinţa, dar reclamaţiile au număr de înregistrare şi trebuie rezolvate într-un fel sau altul.

Vasile dădu să spună ceva, dar Loredana îi luă iar vorba din gură:

— Du-te liniştit, că nu are nimeni nimic cu dumneata. Iar cei care nu au loc de noi, o să vadă ei…

Agentul salută uşurat şi Loredana închise furioasă uşa după el, apoi se întoarse spre Vasile.

— Hai în pat. Astăzi eşti la regim: o singură dată, cel mult de două ori, apoi te rog să te culci şi să-l visezi pe nesimţitul ăla.

A doua zi de dimineaţă, când s-a trezit, Loredana era întoarsă spre el şi îl privea cu ochii sclipind de curiozitate.

— Ei, cum e? L-ai visat?

Da, îl visase, şi când i-a spus asta fetei a obţinut o explozie de bucurie din partea ei şi încă o scurtă partidă de sex înainte de a pleca la lucru.

Când a ieşit pe uşă l-a sărutat radioasă şi i-a spus:

— Abia aştept să-l întâlnesc pe boşorogul acela libidinos şi să-i spun că l-ai visat. Ieri a venit pe la mine pe la chioşc şi a început să facă mişto de mine… nici nu pot să zic ce cuvinte urâte a folosit. Să-l mai văd acum ce zice!

Şi a fugit iute pe scări înainte de-a apuca el să-i mai zică ceva.

Vasile a rămas toată ziua în casă, fiindcă nu avea chef să iasă şi să înfrunte privirile speriate sau ostile ale oamenilor. Se uită câteva ore la televizor, fără să fie atent la emisiuni. Nu avea chef de nimeni şi începea să se întrebe dacă fusese o idee bună să o primească pe Loredana în casă. Viaţa lui o lua oricum razna, şi fără să mai pună ea paie pe foc. Tocmai se gândea la o metodă delicată de a-i face vânt din viaţa sa, când sună telefonul.

Ridică precaut receptorul, de parcă s-ar fi aşteptat la cine ştie ce veşti proaste. Era Loredana, care deborda de fericire.

— Gata, s-a rezolvat! spuse ea veselă şi Vasile avu nevoie de câteva clipe ca să-şi dea seama la ce se referea fata.

Căută pe pipăite un taburet pe care îl ştia lângă telefon şi se aşeză bâjbâind. Respiră de câteva ori adânc, încercând să-şi revină, apoi întrebă cu glas stins:

— Cum s-a întâmplat?

De la celălalt capăt al firului se auziră câteva voci, apoi fata îi răspunse:

— Acum a venit cineva şi mi-a adus vestea: cică s-a aruncat de pe blocul turn. A lăsat şi un bilet că se sinucide pentru că nu mai poate suporta tensiunea şi că se aşteaptă să moară din moment în moment din cauză că l-ai visat tu.

Vasile analiză un moment informația, apoi spuse:

— Asta nu este bine, nu este bine deloc. Iar o să am probleme cu poliția.

— Ba este bine, spuse Loredana, calmă. Bilețelul este la mine. Prietenul nostru, ştii tu cine, mi l-a adus. A spus că este posibil ca preşedintele să aibă lipsă în gestiune şi de asta să se fi sinucis. Cel puțin asta o să fie varianta oficială. Şi… lasă asta, am o surpriză mare pentru tine când vin acasă.

Vru să întrebe despre ce este vorba, dar parcă Loredana ar fi ghicit ce are de gând, pentru că spuse repede:

— Nu mă întreba, pentru că nu am de gând să-ți spun. Dar atâta să ştii: că este o surpriză foarte plăcută.

Ros de curiozitate, dar şi de puțină teamă, fiindcă nu era prea sigur că avea aceleaşi motive de bucurie ca tânăra fată, aşteptă cu nerăbdare să treacă timpul, astfel că, atunci când aceasta sună la uşă, el era deja cu mâna pe clanță să-i deschidă.

Cum iar era încărcată ca un brad de Crăciun, o ajută să pună plasele şi pachetele pe masa din bucătărie, aşteptând veştile. Mai întâi fata îi dădu biletul preşedintelui de asociație, apoi, după ce el îl citi, îl luă înapoi şi îi dădu foc deasupra chiuvetei. Lăsă să curgă apa peste cenuşa biletul, se asigură că nu a rămas nicio urmă şi abia apoi se întoarse spre Vasile.

— Aşa m-a învățat să fac ştii tu cine. A zis că este mai bine aşa… Dar vestea cea bună nu este asta, ci…

Cu gesturi de prestidigitator scoase dintr-o plasă o cutie pătrățoasă de carton, care avea într-o parte o fantă.

Cum Vasile nu pricepea, Loredana luă un cuțit şi desfăcu cu dexteritate capacul şi o mulțime de plicuri căzură pe masă.

Vasile făcu ochii mari şi luă unul la întâmplare; înăuntru erau cinci hârtii de o sută, aproape cât şomajul lui pe o lună, şi un bilet – „Pentru domnul Vasile, multă sănătate din partea lui Alexandru Păun.“

Mai luă un plic şi în el găsi de data asta şapte hârtii de o sută şi un bilet asemănător, tot din partea unui om pe care nu îl cunoştea.

— Ce-i asta? întrebă el pierdut. Ce naiba se întâmplă, Loredana?

— Nimic, făcu fata, inocentă. Oamenii vor să se asigure că sunt în relații bune cu tine. La început au venit câțiva de dimineață şi se tot chinuiau să-mi bage plicuri în buzunarul de la piept. Ei, atunci când mi-am dat seama că vor fi mai multe, am lipit o cutie de carton şi le-am spus să le pună acolo. Hai să-i numărăm.

De numărat, i-a numărat numai Loredana, pentru că el era prea buimăcit ca să o poată ajuta; a privit la fată cum aşeza fişic după fişic. A

clătinat nemulțumită din cap când a găsit un plic cu numai două sute în el, apoi, într-un târziu, a făcut totalul şi Vasile a rămas şocat când a auzit suma. Oare chiar atât de speriată de el era lumea din cartier?

— Parcă aş număra darul de nuntă, se bucură Loredana. Deşi nu ştiu dacă atunci când o să mă mărit o să strâng un asemenea dar de nuntă. Poate numai dacă mă iei tu de nevastă..., aruncă ea şăgalnic, dar îi privi atent ochii ca să vadă cum reacționează.

Vasile se prefăcu preocupat de unul dintre bilețele, ca să nu fie nevoit să-i răspundă, mai ales că lui i se părea că plicurile seamănă mai puțin a dar de nuntă, cât a acatist ciudat şi păgân.

Capitolul 6

Un sfânt cu probleme

Au trecut câteva zile cu Anton aerisindu-şi zilnic micul apartament dimineața, încercând să scape de mirosul de mirodenii, iar cât era ziua de lungă încărca gunoaie în containere sau ciocănea doze de bere ca să-l ajute pe Stelică. Într-una din zile, tocmai se pregătea să plece spre casă când văzu că se apropie de ghereta lui preşedintele de asociație, şi Stelică se făcu nevăzut în spatele gheretei ştiind că nu este foarte bine văzut de conducerea asociației.

Abia când preşedintele se mai apropie, văzu că este însoțit de o femeie şi de un copil care îi păreau cunoscuți. Când se mai apropiară îşi dădu seama că erau femeia şi copilul din troleibuz, de acum câteva zile. „Oare ce s-o fi întâmplat?“ se întrebă îngrijorat şi ieşi în întâmpinarea lor.

— Domnule Vlădăreanu, începu preşedintele, abrupt, aşa cum îi stătea în obicei, doamna te caută de câteva zile dintr-un motiv pe care nu l-am înțeles prea bine. Nici nu te cunoştea după nume, a aflat de la nişte cunoscuți doar unde lucrezi. Sper că nu sunt probleme.

Femeia, care îşi strângea sub braț copilul, se întoarse repede spre omul de lângă ea.

— Nu, nici vorbă, domnule dragă. Voiam doar să-l găsesc pe domnul... Vlădăreanu, să-i mulțumesc că mi-a vindecat băiatul.

Buzele preşedintelui se strânseră până ajunseră ca o linie subțire şi făcu un gest cu mâna ca şi cum ar fi expediat toată problema spre containerele de gunoi.

— Şi, te rog, fără misticisme şi vindecări miraculoase în asociația mea... altfel voi fi nevoit să mă dispensez de serviciile dumitale.

Şi se depărtă grăbit.

Femeia se apropie de Anton şi vru să-i apuce mâna dreaptă şi să i-o sărute, dar el îl auzi pe Stelică chicotind printre containere şi şi-o smuci ca arsă de foc.

Cu ochii în lacrimi, femeia începu să vorbească:

— Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc pentru binele pe care ni l-aţi făcut. De când l-aţi atins atunci pe cap pe Mihăiţă, nu a mai avut nicio criză. Şi nici medicamente nu i-am mai dat... toate analizele i-au ieşit curate. Doctorii s-au mirat şi nu ştiu ce să creadă. Spun că aşa ceva n-au mai pomenit.

Se scotoci în buzunar şi scoase un fişic de bani, pe care i-l întinse lui Anton.

— Noi nu prea mai avem bani acum, că am cheltuit o grămadă cu boala copilului, dar am împrumutat ca să ne putem revanşa într-un fel.

Anton rămăsese încremenit, apoi împinse înapoi mâna femeii.

— Doamnă, eu nu i-am făcut nimic copilului dumneavoastră. I-am masat puţin fruntea ca să-i treacă ameţeala. Poate că este o coincidenţă... Copilul este tânăr, organismul lui este rezistent, o fi învins în cele din urmă boala singur.

Privi spre copilul care se uita la el cu ochii mari şi, fără să vrea, îl mângâie iar pe cap, făcându-l să zâmbească.

Se întoarse iar spre femeie.

— Vă rog să nu mai spuneţi la nimeni aşa ceva. Vedeţi ce şefi ciudaţi am! Vreţi să mă dea afară?

— Cum vreţi dumneavoastră, domnule Vlădăreanu, spuse femeia şoptit. Dar nu vă supăraţi că vă spun... nu ar trebui să staţi aici, printre gunoaie, dacă aveţi darul acesta. Ar trebui să vindecaţi lumea.

— Nici vorbă de aşa ceva! se împotrivi Anton. A fost o simplă coincidenţă.

Şi privi printre containerele de gunoi, de unde Stelică nu mai chicotea, ci îl privea cu ochii mari.

Femeia dădu să plece, dar se întoarse şi îi spuse ridicând din umeri:

— Spuneţi ce vreţi, dar pe mine nu mă păcăliţi... nu vedeţi că şi aici, înconjurat de gunoaie, totul în jurul dumneavoastră miroase a smirnă şi a tămâie?

Şi plecă trăgând după ea copilul, care tot întorcea capul spre Anton, până au trecut amândoi de colţul blocului şi nu s-au mai văzut.

„A scorţişoară miroase, femeie, nu a smirnă!“ spuse el şoptit în urma lor, dar acum îşi dădu seama că mirosul din preajma lui era mai greu şi mai persistent decât cel de scorţişoară. Cum Stelică considerase că este mai bine să plece fără să-i spună nimic, îşi luă şi el sacoşa şi plecă acasă.

Abia intrat în apartament, închise geamurile, convins şi el până la urmă că mirosul vine din el. Făcu o baie fierbinte şi se frecă îndelung cu cel mai aspru burete pe care îl găsi, apoi se şterse bine cu un prosop nou, pe

care îl cumpărase de curând. Se înfăşură cu el şi intră în dormitor să se îmbrace, când simți un fulger prin ceafă.

„Ce poate să fie asta?“ apucă el să se întrebe când îşi simți dinții clănțănind, apoi văzu patul urcând spre el cu viteză şi totul în jur se scufundă în întuneric.

Când se trezi, prin geamul de la dormitor se strecurau ultimele raze ale soarelui înainte de a apune, iar el se simțea slăbit aşa cum nu se simțise nici atunci când avusese o gripă severă, cu mulți ani în urmă. Probabil că s-a prăbuşit mai întâi în pat, de unde s-a rostogolit apoi pe covor, unde se vedea o pată mare. La gură avea urme de sânge, probabil de când se muşcase de buze, aşa că se deplasă cu greutate în baie şi se sperie de chipul cadaveric care îl privi din oglindă.

„A fost apa prea caldă“, îşi spuse el, apoi, după ce curăță de bine, de rău, merse în dormitor, se culcă şi adormi brusc, având, ca niciodată, un somn greu şi fără vise.

Ajuns a doua zi la muncă, primul lucru a fost să-i explice lui Stelică să-şi țină gura dacă vrea să-l mai păstreze pe lângă el. Copilul avea o limbă ascuțită şi o minte brici, iar întâmplările zilei de ieri în mod normal i-ar fi furnizat un subiect, pe marginea căruia să discute zile întregi. De parcă ar fi priceput despre ce este vorba, copilul a tăcut îndârjit toată ziua, ciocănind cu spor o grămadă bunicică de doze de bere. Le-a lăsat deoparte abia spre după-amiază şi aproape se făcuse ora de plecare când cineva a adus cu un cărucior o canapea destul de bună, cu gând să o arunce pentru că, aşa spunea, îşi luase alta. Avea doar câteva arcuri rupte şi Stelică, care cine ştie pe ce pat dormea acasă, a fost foarte interesat de ea. A încercat mai întâi să împingă cu o rangă arcurile rupte înapoi sub pânză, apoi a încercat să le lege cu o sârmă găsită prin apropiere.

Anton nu şi-a dat seama ce se întâmplă până când nu l-a auzit pe Stelică țipând. A lăsat repede din mână lopata cu care încărca ultimele gunoaie şi s-a repezit spre copil. Una dintre sârmele pe care le folosise ca să lege arcurile era ruptă, iar arcul eliberat a țâşnit şi s-a înfipt în brațul subțirel al copilului, lăsând o urmă sângerie pe pielea tuciurie. Când a privit spre rana băiatului şi-a dat seama că este mai gravă decât a crezut la prima vedere: arcul, când a zvâcnit să se elibereze, luase şi o bucată bună din pielea şi carnea de pe braț. Stelică avea fața cenuşie şi abia se mai ținea pe picioare, încât cu greu a reuşit să-l tragă lângă robinet şi să-i spele rana.

— Trebuie să te ducem la spital să-ți coasă rana, Stelică, i-a spus Anton după ce a curățat rana şi a văzut cât de adâncă este. Altfel o să te infectezi şi cine ştie ce mai poți păți. Nu te uita, că eu o să încerc să-ți potrivesc pielea peste rană şi să te leg cu ceva, apoi am să chem Salvarea.

— Nu vreau la spital, nea Anton, şopti Stelică cu glas stins. Mi-e frică de spital! Nu vreau acolo, că o să-mi taie mâna.

Şi Anton îşi aminti că, odată, copilul îi povestise de un vecin de-al lui care tot aşa se lovise la mână, iar doctorii, când rana s-a infectat, nici una, nici alta, i-au tăiat direct brațul în loc să încerce să i-l vindece.

În timp ce vorbeau, mâinile lui Anton se mişcau parcă singure şi aşezau cu grijă pielea peste rană.

Mirosul de scorțişoară sau ce o fi fost se simți dintr-odată mai puternic şi copilul suspină:

— Parcă nu mă mai doare aşa de tare. Poate că îmi trece dacă mă pansezi fără să mă mai duci la spital.

Anton clătină din cap neîncrezător, dar când îşi luă mâna de pe rană sângele nu mai țâşnea şi pielea părea destul de bine prinsă. Fără să vrea, mai mângâie puțin brațul tuciuriu, apăsând şi masând, şi simți o căldură ciudată irizând din rană. Puse iar brațul sub şuvoiul de apă şi curăță tot sângele din jurul rănii, ca să vadă mai bine. O linie albicioasă puțin mai groasă ca o ață era tot ce mai rămăsese din rana urâtă de acum câteva minute. Dădu drumul brațului, apoi se şterse de apă pe mâini şi privi încruntat spre locul unde fusese rana.

— Cred că nu a fost aşa de gravă cum mi s-a părut la început, spuse el cu un început de teamă în voce.

Pipăi linia subțire unde fusese rana şi continuă:

— Şi ai mare noroc că eşti bun de carne. Uite ce repede ți s-a închis.

Stelică îl privea cu ochii mari, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar el îl opri.

— Să nu spui la nimeni nimic, auzi?

Şi lăsă cele câteva grămezi de gunoi care mai erau pe jos printre containere, se îmbrăcă grăbit şi plecă spre stația de troleibuz ca dus de vânt.

A ajuns acasă fără să-l mai oprească nimeni pe drum şi, abia intrat în apartament, se dezbrăcă, dar evită să mai facă baie, ca să nu inițieze de la căldura apei o nouă criză de epilepsie. Preventiv, se aşeză în pat şi luă o carte să citească. Apucă să răzbată cu greu prin vreo două pagini, pentru că nu-i stătea gândul la citit, când se simți luat de frisoane şi îşi auzi iar dinții clănțănind. Când se trezi peste câtva timp îşi dădu seama că se scăpase pe el şi udase patul, iar el era plin de sânge. Se târî cu greu până în baie, să estimeze dezastrele. Spre uimirea lui, de data asta nu-şi muşcase nici buzele şi nici limba. Abia când ridică brațul văzu că avea o rană destul de adâncă şi care încă sângera abundent.

„Fi-ți-ar canapeaua de râs, Stelică“, mormăi el înciudat. „Ai scăpat tu, dar uite că m-a tăiat pe mine.“ Deşi nu îşi amintea în ruptul capului când anume se tăiase. Probabil că în timp ce îl doftoricea pe copil atinsese şi el din greşeală capătul ascuțit al arcului oțelit.

„Va trebui să am mai multă grijă altă dată“, gândi el după ce îşi obloji de bine, de rău rana. „Mai ales că nici nu am carnea aşa de bună ca țigănuşul“, oftă el, văzând că rana rămâne deschisă şi a fost nevoie să o lege

strâns cu un bandaj, ca să-i țină marginile lipite şi să oprească sângerarea. Încercă să mănânce ceva, dar nu putu înghiți nimic, aşa că se puse pe căutat şi până la urmă găsi într-un dulap o față de masă veche, din muşama, pe care o aşează pe pat, sub cearşaf, după ce schimbă aşternuturile. Nu ştia să fie predispus la atacuri de epilepsie şi înainte de culcare căută în bibliotecă şi citi capitolul despre epilepsie dintr-o carte medicală pe care o cumpărase pe vremuri soția lui. Află astfel că epilepsia este o dereglare a sistemului nervos care produce descărcări bruşte şi intense de activitate electrică în creier, manifestându-se clinic prin convulsii care afectează controlul vorbirii, al vederii sau chiar al stării de conştiență. Deşi epilepsia este uneori urmarea altor boli, de cele mai multe ori cauza este necunoscută.

„Poate că exista în stare latentă în mine şi s-a declanşat de la băiatul ăla pe care l-am întâlnit în troleibuz“, se gândi el înainte de culcare. „Nu-i nimic, bine că i-a trecut copilaşului. Eu mă voi descurca şi cu asta cât mai am de trăit!“ apucă el să-şi mai spună înainte de a se cufunda iar în somnul greu şi cleios.

A doua zi, primul lucru pe care îl făcu atunci când ajunse la lucru fu să controleze rana lui Stelică, dar abia-abia dacă se mai vedea ceva şi numai dacă ştiai unde să te uiți. Acasă, înainte de a pleca, îşi schimbase bandajul şi văzuse că rana tot nu avea de gând să se prindă, aşa că trebuia să dea cât de curând o fugă la spital, să fie cusut. Încercă să lucreze şi să nu țină seama de durerea tot mai sâcâitoare din braț, dar mai ales încercă să o ascundă de Stelică, fiindcă nu avea deloc chef de eventualele lui întrebări. De data asta făcu un efort suplimentar şi termină curățenia în jurul containerelor la timp, ca să nu găsească niciunul din conducerea asociației vreun motiv de nemulțumire.

La plecare, când ajunse în stație şi se amestecă cu lumea care aştepta troleibuzul, avu iar o senzație de căldură, aşa că se uită după o bancă, să se aşeze. Găsi un loc sub copertina de plastic, la adăpost de razele încă puternice ale soarelui. Chiar în spatele stației era un şantier şi gardul care îl despărțea de stradă era mai mult simbolic, astfel că o mulțime de materiale şi deşeuri erau împrăştiate pe trotuar, printre călătorii care aşteptau în stație.

„Ar trebui să le spună cineva să strângă tablele astea de aici“, gândi el, amintindu-şi de accidentul de ieri, dar chiar atunci troleibuzul intră zăngănind ca de obicei în stație.

Toată lumea se buluci la uşi, deşi nu era nici pe departe aglomerația de dimineață. I se păru că aude un țipăt de copil, cineva strigă cu o voce exasperată: „Dar urcă-te odată, mototoalo!“, apoi uşile se închiseră şi troleibuzul porni. Abia apoi văzu că în fața lui era o fetiță de vreo doisprezece-treisprezece ani, ținută de mână de o femeie corpolentă care părea a fi mama ei şi care era albă la față ca varul.

— Acum ce mai ai? se răsti la biata fetiță, care o privea cu ochii în lacrimi. Spune odată! se răsti iar mama, iar fetița ridică doar piciorul.

— M-am tăiat într-o tablă când m-ai tras de mână.

— Of, doamne, numai necazuri îmi faci! începu mama ei să țipe, dar se opri ca lovită când a văzut rana de la genunchiul fetiței: pielea era desprinsă de pe tot genunchiul copilului şi dedesubt se vedea, însângerat, osul rotulei.

Femeia ridică ochii spre Anton, vru să spună ceva, apoi dădu ochii peste cap şi se lăsă moale cu toată suta ei de kilograme pe podeaua troleibuzului, iar lumea începu să țipe, repezindu-se spre ea să o ajute. Pe fetiță nu o mai băga nimeni în seamă, aşa că Anton o aşează pe un scaun şi începu să-i aşeze pielea peste rotulă.

— Am nevoie de o batistă, spuse el şi vreo două batiste apărură imediat, semn că nu toată lumea era preocupată de leşinul mamei.

Desfăcu una dintre ele, care părea mai mare şi mai curată, şi legă bine rana, apoi ținu strâns piciorul fetei care îl privea uimită.

Încercă să-i zâmbească şi-i spuse:

— Ține doar batista legată şi până mâine îți promit că n-o să mai ai nimic.

De fapt rana fetei era deja vindecată, din câte putuse vedea, şi ceruse batista ca să lege şi să acopere rana ce se închisese ca să nu mai observe nimeni asta. Între timp îşi revenise şi mama suficient de mult ca să-i mai spună câteva cuvinte aspre fetiței, care îl privea pe Anton cu ochii mari, ca şi cum ar fi încercat să-i spună ceva.

— Nu mă mai doare, îi şopti ea lui Anton, dar acesta îşi recuperă geanta şi coborî la prima stație, înainte să apuce lumea să-şi pună întrebări.

Luă un taxi până acasă şi, de cum ajunse, se trânti pe pat, aşteptând să vadă ce o să se mai întâmple. Cam la aceeaşi oră ca şi ieri veni criza de epilepsie. Şi, tot ca ieri, se trezi sfârşit de puteri şi plin de sânge.

De data asta sângera de la genunchi şi când văzu pielea dată la o parte de pe rotulă nu mai avu nicio îndoială. Se pansă cum putu şi, pentru a nu-şi alarma vecinii, nu sună la salvare, ci chemă un taxi şi plecă la spital.

Capitolul 7

Sfânt fără voie

Îi explică medicului de la Urgență că s-a lovit în stația troleibuzului de vizavi de şantier şi promise că va depune o sesizare pentru a evita ca şi alți oameni să de accidenteze.

— Totuşi, după atâtea ore, nu văd niciun semn de coagulare, deşi niciun vas de sânge nu este lezat, spuse medicul de gardă după ce îl examină. Cred că aveți o deficiență severă de vitamina K, aşa că am să vă fac o doză chiar acum, odată cu serul antitetanos, şi am să vă prescriu şi o rețetă pentru a fi mai sigur. Mâine, vă rog să veniți la control ca să vedem cum evoluează rănile.

O asistentă toaletă rănile şi se pregătea să le coasă când în camera de gardă intră un medic mai în vârstă, căruia i se citea oboseala pe față. După respectul pe care i-l acordară cei doi, se vedea că este unul dintre medicii importanți ai spitalului.

— Am plecat şi eu acasă, Dane, i se adresă el medicului de gardă. Pacientul de la trei este stabil acum. Dacă sunt ceva probleme nu ezita să mă suni, te rog, indiferent de oră.

Doctorul de gardă dădu din cap, iar medicul mai în vârstă se pregătea să plece când ochii îi căzură pe rana de la genunchiul lui Anton, pe care asistenta tocmai se pregătea să o coasă. Făcu un gest să o oprească şi îşi puse ochelarii studiind cu atenție rana.

— Interesant, spuse el în şoaptă, ia să vedem noi ce avem aici.

Se întoarse spre asistentă, care îl privea respectuoasă.

— I-ați făcut anestezie locală?

— Da, domnule doctor Niculescu, confirmă asistenta.

— Şi la genunchi, şi la braț?

Asistenta confirmă din nou şi doctorul privi iar, mai atent, cele două răni.

— Înseamnă că mai poate aştepta câteva minute până i le coasem. Du-l, te rog, la mine în cabinet, apoi vino şi dumneata, i se adresă el asistentei.

Anton fu transportat cu un cărucior până la cabinetul doctorului Niculescu, în ciuda asigurărilor lui că se poate deplasa perfect şi singur.

Când au ajuns în cabinet, doctorul căută într-un dulap şi scoase o lupă mare, cu care examină pe îndelete rănile, apoi îl privi atent pe Anton.

— Rana asta de la braț tot astăzi ai căpătat-o?

Anton oftă din greu, apoi spuse:

— Ieri, domnule doctor. Dar speram să se vindece şi să nu mai fie nevoie să vin la spital. Nu-mi place în spital.

— Nici mie, încercă doctorul o glumă, dar eu aici lucrez.

Încheie examinarea şi adăugă, în timp ce asistenta cosea cu dexteritate rănile:

— Cu rănile dumitale este o problemă. Va trebui să-ți recoltăm şi nişte sânge pentru un set complet de analize. Ceva nu este deloc în regulă şi nu cred că este vorba numai de o lipsă a factorului coagulant. Rănile astea sunt prea ciudate. Tai şi vindec tot felul de răni de aproape o jumătate de veac, dar asemenea răni încă nu am întâlnit.

După ce asistenta termină de cusut rănile şi recoltă sângele necesar pentru analize, doctorul îi făcu semn că poate să plece.

După ieşirea asistentei, doctorul îl invită să se aşeze comod pe unul dintre fotoliile din cameră, iar el se aşează pe celălalt.

— Ei, şi acum, că am rămas numai noi doi, poate că ar fi cazul să-mi spuneți adevărul, stimate domnule Vlădăreanu.

— Adevărul, domnule doctor, începu Anton cu greu să vorbească, este că nu o să mă credeți.

Se opri şi încercă să îşi aşeze gândurile în aşa fel încât să i le expună cât mai clar doctorului.

— Nu văd ce-ai putea să-mi spui şi să nu pot crede, dragă domnule Vlădăreanu. Fiindcă rănile dumitale nu au fost făcute nici de tablă şi nici de arc. Parcă au fost făcute cumva din interior spre în afară, şi asta nu pot să înțeleg.

Văzându-l că ezită în continuare, adăugă, încercând să destindă atmosfera:

— Să ştii că şi lumea noastră este plină de mici mituri urbane, unele aproape adevărate, iar altele nici măcar pe aproape. Nu mai departe de zilele trecute am fost chemat să repar instrumentul unui tânăr mire care, în noaptea nunții, s-a trezit cu muşcături pe penis, deşi ei erau nişte tineri inocenți de la țară, care s-au jurat că nu auziseră în viața lor de sex oral. Când a fost examinată mireasa, a fost găsită cu ceea ce, în termeni de specialitate, se numeşte vagina edentata, adică vagin cu dinți. Unul din miturile medicale, despre care credeam că țin mai degrabă de fobiile masculine decât de realitate, s-a dovedit că există. E adevărat că nu erau chiar nişte dinți, ci doar o concrețiune osoasă care, în momente de stres, se putea strânge asemenea unor dinți. Aşa că, după ce am văzut un vagin cu dinți, orice mi-ai spune, nu mă poți uimi, dragă domnule.

Anton zâmbi aproape fără să vrea, apoi îi spuse doctorului dintr-o suflare tot ce i s-a întâmplat, începând cu ziua în care a simțit prima dată mirosul de tămâie şi scorțişoară şi până la întâmplarea de azi din troleibuz.

— Deci de asta am simțit eu mirosul de tămâie când m-am apropiat de dumneata. Deşi un preot bătrân mi-a spus odată, demult, când am fost la muntele Athos, că nu tot ce miroase a smirnă şi tămâie este înger şi nu tot ce miroase a pucioasă este diavol.

— Sunt sigur de asta, confirmă Anton, pentru că nu sunt deloc o persoană religioasă.

Şi privi cum doctorul ia din dulapul cu instrumente un bisturiu mic.

— După cum am spus, te cred, dar, cum sunt o fire carteziană, nu te superi dacă am să fac o mică experiență, să văd şi eu cum se manifestă acest fenomen.

Îşi apăsă uşor lama bisturiului pe antebraț şi crestă o rană puțin adâncă, de doi, trei centimetri lungime. Apoi puse bisturiul jos şi se apropie de Anton.

— Nu că nu aş crede, spuse el, dar aş vrea să văd cum se întâmplă.

Anton nu avea nevoie să fie îndemnat, pentru că de când văzuse sângele pe mâna doctorului simțise uşoare furnicături în palme şi aproape involuntar prinse brațul care i se oferea. În timp ce masa rana îşi aminti de dorința aproape de neînfrânt pe care o simțise mai devreme la Urgență. Cât aştepta să coboare medicul de gardă, fusese adusă victima unui accident de circulație, cu fractură deschisă la brațul drept. Fără să vrea, s-a ridicat de pe banca unde aştepta şi a făcut doi paşi spre rănit, gata să-i pună mâna pe rană. Numai sosirea medicului de gardă l-a făcut să dea înapoi şi să se întrebe câte răni mai putea suporta corpul lui obosit.

Pentru că rana era mică, avu nevoie de numai câteva secunde ca să o închidă complet. Doctorul îşi spălă îndelung mâna, apoi luă lupa, aprinse o lampă puternică şi îşi examină pe îndelete brațul. Veni apoi lângă Anton şi-i dădu lupa să privească şi el: pe locul unde fusese tăietura se vedea doar o urmă albicioasă, subțire cât o ață, care se resorbea văzând cu ochii.

Doctorul Niculescu oftă din greu.

— Departe de mine să spun că înțeleg, măcar în parte, un asemenea fenomen. Dar, dacă această manifestare va putea fi studiată şi folosită de om, asta înseamnă că meseria de doctor nu va mai avea foarte mare căutare. Noroc că ies la pensie anul viitor, zâmbi el trist.

Anton clătină neîncrezător din cap.

— Chiar dacă se va afla cum anume se produce acest fenomen, mă îndoiesc că va deveni foarte repede reproductibil. Mai ales dacă rănile sau bolile trebuie neapărat să se transfere asupra cuiva.

Doctorul îşi plimbă privirea peste şirul lung de cărți, de parcă ar fi încercat să afle acolo un răspuns. Când îşi dădu seama că nu poate găsi nimic în cărți, se ridică şi spuse:

— E târziu, aşa că haideți să vă duc eu acasă. Am să vă rog să treceți mâine pe aici să vedem dacă analizele ne vor lămuri într-un fel sau altul. Oricum, vă sfătuiesc să stați departe de răniți şi de bolnavi în tot acest timp. Aveți organismul destul de slăbit şi nu se ştie câte răni mai poate suporta.

Au plecat cu maşina doctorului şi, pe drum, în timp ce conducea, îi simțea privirea cum i se oprea din când în când asupra lui, ca şi cum ar fi căutat să se lămurească ce-i atât de deosebit la el.

Când au ajuns în parcarea blocului în care locuia Anton, doctorul a oprit motorul şi s-a întors cu totul spre el.

— Acum câțiva ani am fost într-o excursie în Tibet, unde am văzut un fenomen oarecum asemănător. Dar, cum nu am avut ocazia să-l verific, am trăit tot timpul cu impresia că este doar o formă oarecare de truc magic. Şi tot atunci un bătrân lama tibetan mi-a spus câteva cuvinte care m-au urmărit foarte multă vreme: *„Tigrul şi privighetoarea nu vor neapărat să ne înspăimânte sau să ne încânte atunci când îşi sfâşie prada sau îşi cântă trilurile. Tigrul vrea să se hrănească, iar privighetoarea să îşi găsească perechea. Că noi găsim motive de spaimă sau de încântare în acțiunile tigrului şi ale privighetorii, asta este cu totul altă poveste.“*

Tăcu câteva minute, privind în întunericul de afară, apoi spuse:

— Mă întreb, aşadar, dacă nu cumva vindecările astea nu sunt de fapt cu totul şi cu totul altceva decât ceea ce vedem noi.

Porni motorul maşinii şi îi dădu o carte de vizită, apoi îşi luă rămas-bun, iar Anton coborî în întunericul rece al nopții şi urcă greoi spre apartamentul lui, chinuit de dureri, semn că îi treceau efectele anesteziei.

Adormi greu, dar a doua zi se încăpățână să meargă la lucru, pentru că nu ar fi suportat să fie singur acasă cu gândurile lui.

Când ajunse la containere, îşi luă lopata aproape cu uşurare şi încărcă gunoaiele aruncate peste noapte, scrâşnind din dinți şi încercând să nu bage în seamă durerea care îl săgeta în braț şi în genunchi.

Luat cu treaba, nici nu a simțit cum a trecut ziua. Chiar şi Stelică, deşi vorbăreț de felul lui, parcă îi înțelegea nevoia de tăcere şi îşi vedea tăcut de dozele lui. Era foarte cald şi lumea umbla îmbrăcată subțire, ba unii mai curajoşi erau chiar numai în tricouri cu mânecă scurtă.

Când ajunse în stația de troleibuz, văzu şi tabla în care se lovise fetița. Era tot acolo, alături de altele la fel de ascuțite, gata să mai rănească pe cineva, aşa că îşi propuse chiar a doua zi să facă o sesizare sau chiar o vizită pe şantier, să caute un şef care să înțeleagă despre ce este vorba şi să ia măsuri. Clădirea la care se lucra se înălța vertical, la numai câțiva metri de trotuar, şi putea cădea ceva oricând, de sus, în capul pietonilor. Încerca să-şi formuleze în minte o asemenea sesizare, când auzi o voce subțirică lângă el.

— Dânsul este.

Şi când întoarse capul văzu lângă el pe fetița de ieri, ținută de mână, de data asta, de o tânără în pantaloni mulați şi cu un tricou subțire peste care purta o geacă descheiată. Înainte de a apuca să spună ceva, îşi imagină iar scena de mulțumire şi încercă să se facă pierdut printre călătorii care aşteptau în stație. După cât de mult semănau cele două, în mod sigur erau surori, şi nu putu să nu observe cât de drăguță şi cochetă era sora mai mare. Tricoul scurt lăsa să i se vadă buricul, în care avea prins un inel argintiu, dar nu stătu să privească mai mult, pentru că nu avea chef să i se sărute iar mâna.

— Aşteaptă! se auzi strigatul fetei mai mari, dar el mări pasul, sătul de mulțumiri.

— Aşteaptă, sau chem poliția, se auzi din nou în spatele lui.

Şi de data asta se opri ca lovit. La orice se aştepta, numai la asta nu.

Cu paşi mari, cele două fete au ajuns lângă el. Cea mai mare se aşează cu mâinile în şolduri în fața lui.

— Voiam să cunosc şi eu pedofilul care îmi pipăie cu neruşinare sora, profitând de neatenția oamenilor.

Anton rămase de-a dreptul perplex şi făcu ochii mari, aşa că fata continuă:

— Sunt studentă în ultimul an la Medicină, aşa că pe mine nu mă poți păcăli cu astfel de tertipuri ieftine, țap bătrân ce eşti!

Ridică rochița fetiței şi-i arătă picioarele.

— Uite aici, nicio rană pe niciunul dintre ele. Ştiu cum ai procedat şi am să mă duc la Poliție, să te reclam. Ai avut o pungă cu sânge pe care ai spart-o pe genunchiul surorii mele, pentru că a ajuns acasă plină de sânge, dar nici urmă de rană. Ai făcut asta ca să ai motiv să o mângâi.

— Iuliana, dar am fost rănită, mi se vedea osul de la genunchi cum se mişcă, şopti fetița cu ochii în lacrimi.

— Andreea, tu să taci, că te-a prostit şi pe tine, şi pe mama, ca să te poată pipăi pe îndelete.

Fetița se smuci din mâna surorii ei şi se repezi în brațele lui Anton, şoptind printre sughițuri de plâns:

— Eu i-am spus cum a fost, dar nu mă crede.

Stupefiată, Iuliana dădu să se repeadă să-şi recupereze sora, dar chiar atunci de sus, de pe clădirea în construcție, se auzi un zgomot vibrant urmat de câteva țipete gâtuite. Cablul unei macarale care ridica o bucată uriaşă de tablă se rupsese şi tabla o pornise vibrând la vale. Mai întâi căzuse vertical spre stația troleibuzului, apoi se lovi de ceva, se răsuci brusc într-un incredibil zbor orizontal şi zbură fâşâind periculos, ca o pasăre a morții, spre Iuliana, o tăie în talie, chiar sub brațele încă în şolduri, ca pe o simplă foaie de hârtie şi se opri zăngănind într-o pubelă de gunoi. O clipă, păru că nimic nu s-a întâmplat, apoi Anton văzu cum Iuliana întinse brațele spre el, tot cu gândul să o recupereze pe cea mică, dar apoi partea de sus se desprinse şi alunecă spre spate, cu o clipă înaintea picioarelor şi a mijlocului. Împinsă de tabla care o tăiase, căzuse pe spate, iar acum părea că se odihneşte, atât doar că între cele două părți ale corpului erau cam cinci centimetri distanță una de alta. Mai întâi începu să țipe sora ei mai mică, apoi țipetele se înmulțiră, când oamenii din stație se apropiară.

Andreea îl strânse cu putere pe Anton, strigându-i chiar în ureche:

— Salveaz-o, te rog! Numai tu poți să o faci.

— Biata copilă, spuse cineva, încă nu îşi dă seama că sora ei este pierdută.

Altcineva voia să caute o lumânare, dar Anton se apropie tremurând de fata căzută. În ochii Iulianei mai pâlpâia parcă o uşoară urmă de înțelegere şi îi fixă, aşa stinşi cum erau, asupra lui. Buzele ei, din care

culoarea fugise, se deschiseră în încercarea de a spune ceva, iar Anton se apropie şi mai mult şi auzi o şoaptă ca o părere:

— Ajută-mă!

Sângele, care până atunci încă nu începuse să curgă, s-a pornit dintr-odată să țâşnească şi Anton se aplecă şi o prinse de mâini. Trase cu putere până când cele două jumătăți ale corpului se uniră, apoi începu să maseze tăietura. Mai trase încă o dată de mâini, apoi încet o răsuci pe burtă şi continuă să o atingă cu mâinile de-a lungul tăieturii. În jurul lui lumea tăcea, iar de undeva din depărtare se auzea deja sunetul Salvării. Până când a ajuns ambulanța, Iuliana îşi revenise destul de mult încât să se ridice în picioare sprijinită de sora ei mai mică. Îi căută ochii, dar Anton se făcu pierdut în mulțime şi luă primul taxi: întârziase şi voia să ajungă acasă înainte de criză.

Când a ajuns acasă, a încuiat uşa de la intrarea în apartament ca şi cum ar fi vrut să rămână singur pentru vecie. Cu toate că cel mai bine ar fi fost să o lase deschisă „ca să nu fie nevoiți să spargă uşa, atunci când o să mă caute“, gândi el înainte de a se prăvăli în pat. Deşi poate că ar fi trebuit să se ducă direct la spital, dar era convins că nici acolo nu prea aveau ce să-i facă. Există un echilibru în lumea asta şi niciun spital din lume nu îl poate încălca. Îl sună totuşi pe doctorul Niculescu, căruia îi povesti în câteva cuvinte ce i s-a întâmplat, apoi se aşează în pat, în aşteptarea crizei de epilepsie. Sau a doctorului… sau a ceea ce avea să se întâmple, deşi nici el nu ştia cum să denumească ceea ce se va întâmpla cu el.

Va urma...

KEITH DOUGLASS

USS CARRIER

06

NUMĂRĂTOARE INVERSĂ

VP MAGAZIN

Keith Douglass

USS CARRIER 06
COUNTDOWN

NUMĂRĂTOARE INVERSĂ

Versiunea în limba română
UNCRIS

EPISODUL X

CAPITOLUL 21

Luni, 16 martie

1610 Zulu +2
Flight deck
USS Thomas Jefferson

— Ce mama dracu', Ski! Ce vrea să însemne *„la sol”*?

Lieutenant-commander Frank Mariano era livid, și, pentru un moment, Joyce Flynn a crezut că va trânti casca de punte într-un acces de furie și frustrare.

Tomboy Flynn, Nightmare Mariano și căpitanul avionului lor, *Chief* Michael Cynowski, stăteau la marginea din babord a punții de zbor vis-a-vis de insulă. Câteva dintre Tomcat aparținând VF 95 erau parcate acolo, cu aripile rabatate

aproape atingându-se și cu echipajele de întreținere forfotind în jur ca să le pregătească de lansare.

— Îmi pare rău, *commander*, spunea Cynowski.

Trebuia să strige pentru a se face auzit peste vacarmul produs de motoarele pornite. Purta vestă maro și o cască voluminoasă Mickey.

— AWG-9 vă este prăjit. Probabil un comutator defect. Trebuie să-l înlocuim și asta va dura ceva timp.

— Cât timp?

— Cum?

— Am întrebat: cât timp?

— Domnule, acum nu am mecanici suficienți!

Cynowski și-a consultat clipboard-ul din mână.

— Băieții mei robotesc aici de nici nu mai știu când. Toată planificarea s-a dat peste cap…

— Ce dracu', Ski, nu vreau să aud povești! În cât timp va fi gata de zbor 204?

Cynowski a făcut o față îndârjită.

— Nu înainte de a asigura zborurile planificate. Două zile… dacă nu ne stau șefii pe cap!

Nightmare era pilotul cel mai calm și sobru pe care-l știa Tomboy, dar în acest moment părea gata să explodeze. Ea putea să-i înțeleagă furia. În prezent, nu erau la bord avioane de rezervă, doar *pasărea* lui CAG, și va trece timp până ce și al lor va fi gata.

Se părea că Nightmare și Tomboy vor rămâne acasă în timp ce escadrila lor va decola, fără ei.

Nightmare parcă ar mai fi vrut să spună ceva, dar tocmai atunci un A-6 Intruder era remorcat încet pe lângă linia de Tomcat-uri, spre catapulta numărul unu. Huruitul motoarelor sale era asurzitor, iar curentul de aer antrenat de jeturi o lovea pe Tomboy, forțând-o să se întoarcă cu spatele. Nightmare și-a pus repede casca și a așteptat până când A-6 s-a fixat în sabot, iar zgomotul s-a mai diminuat.

Brusc, părea a se fi relaxat.

— OK, *Chief*. Las-o baltă. Hai, Tomboy.

— Unde mergem, Nightmare?

— În Ops Center. Poate reușim să folosim *pasărea* lui Stoney.

Împreună, s-au întors și s-au grăbit spre insulă.

1615 Zulu
Intruder 504, Catapulta 1
USS Thomas Jefferson

Lieutenant commander Bruce „Willis”[1] Payne se simțea inconfortabil din pricina prezenței femeii așezată alături de el. Într-un A-6 Intruder, pilotul era așezat în stânga, cu bombardierul/navigator în scaunul din dreapta – aflat puțin mai jos și mai în spate – practic lipit de el. Conform anuarului „All the World’s-aircraft”, *inima* lui A-6 era computerul AN/ASQ 133 IBM care controla radarul-multirol Norden AN/APQ 154, dar orice pilot de Intruder ce avea o experiență de pilotaj de mai mult de o oră insista în afirmația că adevărata *inimă* este B/N conectat *ochi în ochi* cu ecranul radar de pe consolă. Dar, la dracu’!

B/N-ul lui Payne fusese până acum *Lieutenant* Thelma Kandinsky, Sunshine pentru camarazii ei. Era frumoasă și plină de viață, iar Payne își imagina doar cum trebuia să fie în pat, dar tot nu putea să accepte că e suficient de expertă în aparatura electronică, indiferent ce gândea Tombstone Magruder. Admonestarea pe care o primise cu câteva zile în urmă, încă îl mai rodea…

— Ce dracu’, Payne, a izbucnit Tombstone drept în fața lui. Aceste femei ne sunt camarazi și sunt aici ca *să rămână!* Ele pot să-și ducă la îndeplinire îndatoririle la fel ca orice bărbat, poate chiar mai bine, mă înțelegi, *domnule*? Deja s-au străduit de zece ori mai mult ca un bărbat numai ca să ajungă aici, și dacă doar mai aud că le faci zile fripte am să te arunc personal *peste bord*… iar la bordul unui portavion asta este o amenințare foarte serioasă!

Fuck! Femeile erau ele bune la ceva, dar nu pe navă sau în aviația de luptă. Oh, desigur, auzise de toate aiurelile tehnice, cum că ele puteau suporta mai mulți G, că erau mai rezistente, că puteau îndeplini mai multe operațiuni simultan mai bine decât puteau bărbații. Willis nu dădea doi bani pe rahaturile astea. Adevărul era că REMF[2] de la Washington doar își băteau joc iar de *cei mici*, în numele *progresului*.

Payne a făcut ultima verificare a sumedeniei de instrumente din fața sa.

Ce dracu’ avea Washington-ul de gând? Avea impresia că se pregătea retragerea din uz a venerabilului A-6 pe măsură ce toate modernitățile astea veneau online.

Ținea la A-6. Primul avion de atac al Americii împlinea patruzeci de ani de serviciu. Urât ca un butoi, cu botul bont și coada subțirică, cu sonda de alimentare mereu la vedere pe bot. Navy spera să înlocuiască Intruder-ul în anii ’90, cu A-12 Avenger ce avea capabilități *stealth*, dar Secretarul de Stat a abandonat proiectul când suplimentările de buget au declanșat un scandal de proporții. Mai târziu, în timpul administrației Clinton, deștepții militari au hotărât că de vreme ce Air Force au bombardiere, Navy nu mai avea și ea nevoie de așa ceva. Iar asta era o idee tâmpită. Avionul de atac – Intruder și Hornet, jumătate bombardier, jumătate vânător – era singura rațiune pentru care încă mai existau portavioanele, ca arme principale. Intruder-ele lui *Jefferson* erau adevăratele arme ale acestuia; Tomcat nu erau decât niște escorte înarmate pentru CBG și pentru avioanele sale de atac.

---

[1] Aluzie evidentă la actorul care bate tot, omoară tot, salvează Pământul.

[2] Rear Echelon Mother Fucker – denumire peiorativă adresată „baștanilor” care au grijă să rămână la adăpost, departe de zona de luptă.

Până acum, Navy i-a ținut departe pe revizioniști. Până când cineva va veni cu o idee de înlocuitor pentru A-12, Intruder și Hornet vor executa misiunile de atac de pe portavion. Ca și A-7 Corsair în trecut, deja retrase și alocate unităților de rezervă terestre, A-6 aproape că a atins limita de viață operațională. În curând, va rămâne doar F/A-16 să ducă războiul acasă la inamic, iar Payne rămânea convins că Hornet nu era *nici peşte, nici pasăre,* o corcitură care nu-și făcea nici una din treburi bine. Cum ar fi putut? Chiar dacă avea un cockpit ultramodern, un singur om era mult prea ocupat să piloteze avionul, pentru a mai avea timp să se ocupe și de radarul de intercepție, de bombardamente, ca să mai fie și eficient.

Dom'le, Navy ar fi trebuit să se ocupe de upgrade-ul lui Intruder.

Și echipaje numai din bărbați.

Și să-i ia mama dracu' pe toți politicienii!

Auzise zvonuri cum că această Sunshine a încercat să-și ia alt partener, iar asta i-ar fi convenit lui Willis. Era de acord că, până acum cel puțin, Sunshine părea că-și cunoaște meseria. Dar acum erau gata să se lanseze în luptă reală, iar viețile amândurora depindeau de cât de bine își va îndeplini ea atribuțiunile de B/N. La dracu', nici măcar nu vor fi în stare să găsească ținta, dacă ea nu va fi în stare să integreze uimitorul videogame de pe monitor în coordonate reale și vectori.

În plus, mai era și o *goody two shoes bitch*[3]. Când el a încercat să fie prietenos, a reacționat ca și cum s-ar fi dat la ea. Odată, când s-a dat deoparte pentru a o lăsa să intre prima într-un compartiment, i-a aruncat o privire care ar fi înghețat și *scula* unui om de zăpadă. Apoi a fost incidentul cu fumatul. Cândva, Willis a fost un fumător înrăit, dar s-a lăsat de multă vreme. Totuși, obișnuia să aibă la el un pachet nedeschis, aflat mereu în buzunarul de la umărul costumului de zbor. Prima dată când i-a oferit o țigară lui Sunshine – deși încerca doar să fie amabil – ea l-a privit ca pe un vierme respingător, de parcă tocmai ieșea, târându-se, de sub o piatră.

— Urât obicei, i-a spus. Ia mizeriile astea din fața mea.

Ritmul în care făceau operațiunile de pre-zbor s-a accelerat. A privit-o cum și-a completat verificările aparaturii digitale, radarul, sistemele computerizate… toate erau operaționale.

S-o ia dracu'! Dacă nu vroia să se poarte mai amabil…

— Sistemul este operațional, a spus. Gata pentru misiune.

— *Roger*.

O lumină verde s-a aprins de pe insulă când ofițerul cu securitatea a făcut un gest final cu mâna. Acum, Willis era cu totul profesional, se uita în afara cockpit-ului la ofițerul de punte pe care l-a salutat scurt.

Acesta i-a întors salutul, a atins puntea cu mâna, iar catapulta lui *Jefferson* i-a aruncat către ceruri pe Willis și Sunshine.

[3] În slang – o femeie orgolioasă, care nu greșește niciodată, tot ce face este regulamentar; femeia „perfectă".

Ora 1635
Flight deck
USS *Thomas Jefferson*

Seaman apprentice[4] David James White se afla la bordul lui *Jefferson* de mai puțin de șase săptămâni. *Cariera* lui în Navy era de mai puțin de patru luni, deoarece s-a prezentat la datorie venind direct din tabăra de instrucție de la NTC Great Lakes, după o permisie de doar zece zile pentru a-și lua rămas bun de la mama și de la Judy, iubita sa, de acasă, din Ridgely, Ohio.

Încă nu era sigur că-i place în Navy. La optsprezece ani, cel mai mare grup social din care făcuse parte a fost liceul și încă se mai simțea complet pierdut de-a lungul kilometrilor de coridoare vopsite în gri, în hoarda zgomotoasă de fețe străine ce bântuiau pe nava ce i-a fost descrisă ca fiind la fel de mare ca o clădire cu optzeci de etaje culcată pe o parte. Erau șase mii de oameni pe *Jefferson*; de două ori mai mult decât populația din Ridgely, mult mai mulți decât se putea aștepta să întâlnească și să-i cunoască personal, chiar dacă ar fi rămas la datorie la bord încă doi ani.

Singura dată când vedea mulți oameni la un loc era pe puntea de zbor în timpul operațiunii FOD *walk down*, dar simțea că nu va ajunge niciodată să-i cunoască cu adevărat.

După prezentarea la bord, White a fost repartizat divizionului de punte. După trei săptămâni de *școală primară* (Pschool), unde a învățat teoria de bază a punții de zbor și cursurile de prim-ajutor, a primit vesta albastră a oamenilor ce se ocupau de securizarea avioanelor parcate ca să nu alunece pe punte. A început să-și facă prieteni… iar inițierea în *Vechiul și Sacrul Ordin al Nasurilor Albastre* de acum câteva zile i-a deschis calea către o întreagă lume nouă. Abia acum a început să se vadă pe sine însuși, nu ca pe un străin într-o lume bizară, străină, ci ca pe o părticică componentă din ceva cu adevărat mare.

Și se simțea bine.

Apoi a fost bătălia de vineri cu momente de teroare totală. Apoi a fost zvonul că un pușți, Pellet, s-a spânzurat. O, Doamne, cum de s-au putut întâmpla asemenea lucruri? Cum de se băgase singur în așa ceva? În doar câteva ore, sentimentul confortabil de a fi fost integrat s-a evaporat. Mulți dintre amicii pe care-i știa White s-au retras în ei înșiși după ce au auzit de moartea lui Pellet. Singurul antidot pe care se părea că-l știu ofițerii era munca. White uitase când a dormit ultima dată. Era epuizat, iar oboseala atârna de creier și de corp precum niște greutăți de plumb.

A ajutat la dez-asigurarea unui A-6 Intruder parcat în fața insulei. Cineva i-a dat doi saboți care blocau roata avionului, iar un altul i-a indicat un loc de pe punte unde să-i depoziteze. Deși, în Pschool a căpătat o pregătire de bază referitoare la orientarea și modul de deplasare pe puntea de zbor, instruirea

[4] Seaman apprentice – grad militar în US Navy (cod NATO OR-2); fără echivalent în Armata Română – este situat între gradul de *soldat* și cel de *fruntaș*.

curentă a lui White s-a rezumat strict la meserie, cu diverşi subofiţeri care-i spuneau ce să facă chiar dacă uneori habar nu avea ce face sau de ce.

Cu saboţii în braţe, a început să traverseze puntea, prin faţa catapultelor, către partea din spate a insulei.

Întreaga punte era o adevărată furtună de zgomote puternice şi mişcări năucitoare. Oameni în veste colorate se deplasau înainte şi înapoi, după o coregrafie imposibilă. Zgomotul... zgomotul era copleşitor, chiar şi prin antifoanele căştilor lui White. Un Intruder a tunat peste prova, iar jetul i-a pârlit vesta. I s-a făcut frică. Auzise uneori că era posibil ca un om neatent să ajungă în bătaia jetului şi să fie măturat peste bord, în mare. În situaţii de luptă, portavionul nu putea opri pentru a salva omul de peste bord, iar apa era atât de rece, încât nu se putea supravieţui mai mult de câteva momente.

„Puteam să mor adineauri.” Gândul morţii îl bântuia azi. De ce s-a sinucis Pellet?

La dracu’. Unde trebuia să meargă acum? Cineva într-o vestă galbenă s-a holbat la el, apoi i-a strigat ceva, buzele se mişcau dar cuvintele nu se auzeau prin vacarmul înconjurător. Acum dădea din mâini făcându-i semne să se dea la o parte. Codul culorilor îi era încă vag. Ce însemna *galben*?

White devenise nesigur. Pe unde trebuie să meargă... pe acolo? Un avion cu înfăţişare ciudată era pregătit la catapulta unu. White şi-a forţat memoria. Mda, era un Prowler, pe care cineva i-l descrise ca fiind o versiune alungită a lui A-6. Avionul era ataşat la sabotul catapultei, cu motoarele accelerate, cu jeturile *proptite* în JBD. Mai mulţi oameni era adunaţi acolo. Porni spre ei.

Acum încotro? Aceştia erau ocupaţi. Presupunea că... A văzut pe cineva în vestă albastră, lângă Prowler, şi a pornit către el, ţinând în continuare saboţii în mână.

Cineva a urlat. White s-a întors, dar a continuat să înainteze cu spatele. De ce ţipau la el? Câţiva oameni, unul în alb, alţii în galben, veneau spre el alergând cât puteau de repede. La început, nu a făcut legătura între ei şi el. Credea că merge cum trebuie şi a mai făcut câţiva paşi cu spatele...

Ora 1638
Air Ops
USS Thomas Jefferson

Air Ops, lângă CATCC pe puntea 0-3 a lui *Jefferson*, era un compartiment larg, făcut claustrofobic de multitudinea de monitoare, console, computere, ecrane radar, monitoare TV, care păreau să ocupe fiecare spaţiu disponibil.

Tombstone avea scaunul CAG, un fotoliu de ofiţer executiv astfel poziţionat încât să poată vedea direct majoritatea consolelor din jurul său.

— Şezi blând, Nightmare, îi spunea lui Marinaro, care stătea alături de el.

Silueta întunecată a acestuia luase un aspect demonic în lumina irizată emisă de ecranele radar şi de CRTS.

— Vă ridicăm în aer mai târziu, dacă putem.

— Realmente vreau să merg cu ei, Stoney.

— Știu.

La dracu'! se gândi Tombstone. Și eu aș vrea! Și tocmai de aceea nu-i lăsa pe Nightmare și Tomboy să zboare cu *pasărea* lui CAG.

— Fir'ar să fie, Nightmare, a izbucnit Tombstone. Am acum alte probleme pe cap! Dacă vrei să te faci util, trage-ți un scaun aici și dă o mână de ajutor echipei de la comunicații. Dar nu-mi mai sta pe cap!

— *Aye, aye, sir!*

Shit! Nu a vrut să fie atât de dur cu băiatul. Poate că stresul începea să-și arate colții. S-a ridicat, cu intenția de a-l chema înapoi pe Nightmare…

— Doamne, uite acolo! a strigat un ofițer CIC.

Tombstone a înlemnit, cu ochii la PLAT suspendat pe perete.

— Ce face neno…

— O, Doamne!

Tombsone se uita oripilat la *spectacolul* sângeros de pe monitorul TV. Pentru un moment de buimăceală, a fost o liniște absolută în Ops. Apoi vocile au izbucnit din nou, urgente, îngrijorate, dar continuând să mențină fluxul de informații al traficului radio cu avioanele deja decolate.

Operațiunile continuau, chiar și atunci când erau punctate de tragedii. Din ce se văzuse pe PLAT, un marinar tocmai intrase cu spatele în priza de admisie a aerului în motorul unui Prowler aflat pe catapulta trei.

Omul era mort, desigur. Nu putea fi nici un dubiu. Mai rău – din punctul de vedere al operațiunilor de zbor – se părea că accidentul a distrus și Prowler-ul. Motorul din dreapta a fost oprit, dar ieșea mult fum negru din el. Turbina a explodat, iar asta însemna o mulțime de șrapnele metalice au perforat avionul și probabil s-au răspândit și pe punte. Fir'ar să fie!

CAPITOLUL 22

Luni, 16 martie

1705 Zulu +2
Air Ops
USS Thomas Jefferson

Ce se poate întâmpla când oamenii sunt obosiți… se gândea Tombstone.

Puntea de zbor a unui portavion a fost descrisă adesea ca fiind cel mai mortal loc de muncă din lume, un loc unde greșelile și lipsa de atenție pot ucide

oameni. Treizeci de minute după ce marinarul a fost absorbit de motorul de pe Prowler, focul a fost stins iar avionul evacuat în siguranță, dar fragmente din turbina distrusă s-ar fi putut să producă avarii la echipamentul catapultei trei. Mai rău, fragmentele de metal continuau să constituie un risc și pentru catapulta patru de alături. Alte fragmente se puteau găsi răspândite pe punte, putând deci avaria și motoarele altor avioane. FOD[5] era o nenorocire pentru toate operațiunile desfășurate pe portavion.

În timp de pace, Atacul Alpha ar fi fost anulat și orice catapultare oprită până când FOD *walkdown* ar fi fost desfășurată, cu sute de marinari mergând cu privirile ațintite în jos pe întreaga lungime a punții de zbor, adunând fiecare așchie de metal găsită.

Jumătate dintre avioanele lui *Jefferson* se și îndreptau spre Rusia chiar în acest moment.

Tombstone a luat un telefon, formând numărul corespunzător pentru *Air Boss*.

— Aici CAG în Ops, a spus când Barnes a deschis linia.

— Cum evaluezi situația, Boss?

— *Shit*, Stoney. Cat 3 căzută până când îndepărtăm Prowler-ul, a replicat *Air Boss*.

— OK. Cât durează? Cât timp va fi nefuncțională?

— Se lucrează la asta. Poate peste o oră putem să *walk down* toată zona.

— Și *patru*?

— Un fleac. Acolo au și început un *walk down*. Să zicem… treizeci de minute.

Tombstone a analizat mintal aceste cifre. Operațiunile aeriene din *White Storm*, așa cum era prevăzut în muntele de hârtii transmise de la Pentagon cu o zi mai înainte, prevăzuseră posibilitatea ca două catapulte să fie nefuncționale… dar numai pentru scurt timp. Nu aveau timp suplimentar la dispoziție.

— OK, *Boss*, a spus Tombstone. Aruncă Prowler-ul peste bord. Mda, cu muniție și cu tot ce are la bord. Fă acele *walk down*, da' fă-le teribil de repede! Am nevoie de catapulte ASAP[6] !

— Vom face tot ce ne stă în putință, CAG.

— Și atunci ce mai stai la palavre cu mine? Bagă mare!

A agățat microfonul în suport. Pe monitorul PLAT ce arăta zona catapultelor avariate, se vedeau oamenii care deja alergau de-a latul punții, alături de un tractoraș-*măgar* utilizat la remorcarea avioanelor.

Accidentul a produs avarii la EA-6B, dar nu l-a distrus complet. Totuși, timpul era mult mai prețios decât echipamentul. Prowler-ul și milioanele de dolari investiți în electronica sofisticată de la bordul său, vor fi aruncate în mare, decât să se producă vreo întârziere în desfășurarea misiunii. O întârziere prea mare în programul lansărilor ar fi avut drept consecință întoarcerea avioanelor pe *Jefferson* după căderea întunericului.

---

[5] foreign object damage – obiecte străine care – aspirate de turbinele motoarelor – pot provoca avarii serioase.

[6] As Soon As Possible – cât de repede este posibil.

Aterizările de noapte erau întotdeauna mai periculoase decât cele de zi, iar în planificarea atacurilor se ținuse cont de reducerea riscurilor asociate aterizărilor de noapte. Desigur, s-ar fi putut lua și măsura extremă de a amâna Atacul Alpha până a doua zi, dar consecința ar fi fost că asaltul pușcașilor marini ar fi avut de înfruntat un număr mult mai mare de obiective puternic armate și stații de radar, aflate în perfectă stare de funcționare.

Oboseala piloților era acum principala îngrijorare a lui Tombstone. Oamenii obosiți fac greșeli, cum tocmai se întâmplase la Cat-3. Și fiecare ofițer ce trebuia să planifice raiduri de bombardament la mare distanță trebuia întotdeauna să țină cont de cele întâmplate în timpul Operațiunii *El Dorado Canyon*.

El Dorado Canyon a fost numele de cod al raidului american de bombardament din 1986 împotriva Libiei, executat ca represalii pentru activitățile teroriste libiene.

Au luat parte avioane F-111 Aardvark[7] din Wing-48 Bombardament Tactic, ce și aveau baza la Lakenheath, Anglia.

A fost o operație masivă și complexă, ce a implicat și alte avioane ale US Air Force de la baze aeriene din afara Angliei, precum și ale US Navy lansate de pe portavioane aflate în golful Sidra, ce au atacat cinci ținte separate (trei *în interiorul* și *în jurul* lui Tripoli, și două la Benghazi). În total, optsprezece F-111 au fost desemnate să atace obiective din Tripoli, iar dintre acestea, nouă trebuiau să se *ocupe* de complexul rezidențial de două sute de acri al liderului libian, Muammar al Qaddafi.

Dar planificarea pentru *El Dorado Canyon* a fost intensă, stresantă pentru piloți și echipaje, ceea ce i-a privat de somn cu patruzeci și opt de ore înainte de misiune. Apoi, Spania și Franța au refuzat dreptul de survol prin spațiul aerian național, forțând întreaga escadrilă, după plecarea din Anglia, să ocolească Europa peste coasta atlantică și să treacă prin strâmtoarea Gibraltar, adică să zboare trei mii de mile în timp de șase ore și jumătate.

Zborul a fost un veritabil coșmar, necesitând mai multe realimentări în aer, precum și permanentul stres de a menține o formație cât mai strânsă pentru ca grupul de avioane să apară pe radarul inamic ca fiind unul solitar. Unul dintre piloți s-a dezorientat în timpul realimentării și a rămas cuplat pe *pilot automat*, continuând să urmeze avionul cisternă înapoi spre Anglia. Când a realizat greșeala, era prea târziu să mai reia misiunea. Alți patru au ratat atacul datorită defecțiunilor sistemelor electronice, în special al radarului lui F-111, care s-a dovedit a avea o tendință deranjantă de a înceta să funcționeze în timpul zborurilor de lungă durată. Al șaselea Aardvark s-a prăbușit în mare chiar lângă coastele Libiei, fiind singurul avion american pierdut în această misiune. Cauza prăbușirii a fost necunoscută, dar eroarea de pilotaj era o posibilitate reală. Al șaptelea echipaj de pe F-111 probabil că a identificat greșit un reper de pe țărmul libian, dar și funcționarea defectuoasă a echipamentului era o ipoteză; indiferent de cauză, bombele au ratat complexul lui Quaddafi și au lovit în apropiere de

[7] General Dynamics F-111 "Aardvark" - avion de atac tactic și interdicție, cu rază medie de acțiune, dar care era capabil și de misiuni strategice, recunoaștere, contramăsuri electronice, în funcție de varianta constructivă și dotare.

Ambasada Franței. Au murit civili, inclusiv de naționalitate franceză, în ceea ce, mai târziu, au fost numite cu un amar umor negru, ca fiind represalii pentru refuzul de survol.

Din nouă avioane alocate misiunii, doar două au lovit ținta. Pagubele provocate complexului prezidențial au fost relativ minime.

Din păcate, una dintre victime a fost fiica adoptivă a lui Qaddafi.

Bombardarea complexului rezidențial al dictatorului libian nu a fost o încercare directă de a-l ucide pe Quaddafi – se știa că el locuia doar ocazional acolo – dar se dorea să fie un avertisment serios dat continuării campaniei sale teroriste împotriva occidentului. În acest scop, probabil că raidul a avut succes, dar performanțele scăzute ale avioanelor Aardvark au constituit un șoc. În timpul planificării, se estimase că cel puțin patru sau cinci dintre cele nouă avioane vor reuși să execute bombardamentul; două avioane pur și simplu nu erau suficiente ca să asigure succesul raidului.

Cu obiectivitate, trebuie subliniat că alte elemente ale Operației *El Dorado Canyon* și-au îndeplinit impecabil misiunile, producând pagube consistente țintelor vizate.

Tombstone a făcut semn unui marinar aflat în apropiere să-i aducă o cană de cafea. Pe monitorul PLAT, Prowler-ul și-a ridicat brusc stabilizatorul în aer și a coborât nasul balansându-se un moment peste bord, apoi a dispărut. Echipajul de pe punte se și aliniase deja de a lungul Catapultei 3, deplasându-se încet pe măsură ce căutau mici fragmente metalice. Alții, cu niște furtunuri de incendiu, spălau puntea din spatele catapultei de scurgerile de combustibil, ulei și sânge.

Se întreba cât de rău i-a zguduit accidentul pe oamenii din echipele de pe punte.

Venit imediat după sinuciderea unui marinar, un incident ca acesta putea submina moralul, ba chiar putea provoca viitoare momente de neatenție și accidente.

Pe alt monitor PLAT, se vedea activitatea de la Cat-1 și Cat-2. Un EA-6B Prowler tocmai decola, în timp de un F/A-18 Hornet era fixat în sabotul celeilalte.

Aburul acoperea puntea, mascând forfoteala vestelor colorate în elaborata lor coregrafie rapidă, de a pregăti, inspecta și lansa avioanele. Verificatorii – cei cu veste albe și căști alb-negre – căutau să identifice orice neregulă, resturi metalice, capace de acces deschise, armament neasigurat. În fundal, pe canalul de comunicații, Tombstone îl putea auzi pe Air Boss cum dădea ordine răstite din *cuibul de cioară* cocoțat deasupra PriFly. Din tonul vocii, rezulta că apăruse o defecțiune la căștile – uzual numite Mickey Mouse datorită formei distinctive – purtate de un *dirijor* de avioane, iar acesta încă nu-și dădea seama că nu poate fi auzit. Era un alt exemplu de eroare umană. Fiecare om care purta așa ceva era obligat să-și verifice cât mai des radioul personal. A durat câteva momente până ce un alt ofițer de pe punte l-a atenționat direct pe cel împricinat că i-a cedat aparatura.

Oare câți mai trebuiau să moară înainte ca toată această *treabă* să se termine, fie din cauza inamicului, fie datorită unor neglijențe stupide, consecință a epuizării?

Poate că am văzut prea multe de astea, se gândi el. Pamela se ținuse de capul lui să renunțe încă mai demult, cerându-i să facă un compromis între cariera sa și dragostea lor. Fir'ar… poate că avusese dreptate.

În acest moment se simțea obosit – nu fizic, deși era, dar mai ales psihic. Era obosit în adâncul sufletului, dar, spre deosebire de tinerii care încă munceau din greu pe punte, chiar lipsiți de somn, el era pregătit pentru o schimbare. Se gândea la fețele bărbaților și femeilor din escadrila Viper, văzute mai devreme, când le spusese că trebuie să zboare ca escorte pentru Intrudere. Slider și alți câțiva fuseseră cât p'aci să se revolte… dar momentul trecuse și a reușit să le înfrângă rezistența și să-i implice în misiune. Noii veniți chiar păreau nerăbdători, reacționând pozitiv când au auzit că vor fi vârful de lance al valului de atac împotriva teritoriului rusesc. Eh… își amintea că și el se simțea la fel cândva odată, când era desemnat într-o misiune periculoasă. Dar asta se întâmpla tare demult…

Oare făcuse o greșeală, ordonând lui Air Boss să grăbească punerea în funcțiune a catapultelor? Acel om extenuat de oboseală se omorâse doar pe sine și a întârziat programul lansărilor; dar dacă CAG de pe *Jefferson* greșea, o mulțime de oameni ar fi murit.

Nu-i făcea nici o plăcere sentimentul neplăcut care îl apăsa.

Hornet era gata. *Dirijorul* de pe punte i-a făcut semn pilotului cu degetul mare, iar acesta i-a răspuns cu un salut. *Dirijorul* s-a răsucit, s-a lăsat într-un genunchi, atingând puntea și arătând cu brațul spre înainte…

…iar Hornet a șuierat din catapultă învăluit de un nor de abur, părând că se prăbușește dincolo de prova, apoi a țâșnit către albastrul cerului de după amiază, în timp ce trenul de aterizare se escamota.

Tombstone a luat decizia. Acum nu mai era cale de întoarcere.

1724 Zulu
Intruder 504
Pe curs de apropiere de peninsula Kola

Zburând în formație strânsă împreună cu alte două Intruder și un Prowler ECM, avionul vuia la joasă înălțime deasupra apei, atât de jos încât picăturile pulverizate acopereau partea frontală a canopiei. Era ca și cum ar fi zburat prin ceață sau printr-o perdea de ploaie măruntă, ștergătoarele nereușind să îndepărteze eficient stratul de apă.

Willis ignora apa, ținându-și ochii ațintiți pe ecranul Kaiser AVA-1 Visual Display Indicator, concentrat să mențină direcția și altitudinea precise. Zburând la o înălțime de numai 30 m și o viteză de 550 noduri (1000km/h), nu avea nici o marjă de eroare.

Continua să se simtă inconfortabil cu Sunshine la dreapta sa. La dracu'… dacă o dădea în bară acum…

Nu că ar mai fi făcut-o. Dar totdeauna era o „prima dată", iar acum erau într-o situație în care o singură greșeală i-ar fi ucis pe amândoi.

Aruncând o privire scurtă spre înainte, a văzut linia cenușie, neclară a țărmului apropiindu-se cu viteză, pe jumătate mascată de du-te/vino făcut de ștergătoare. Ecranul său VDI arăta linia coastei, conturată de radar. O clipă mai târziu, pământul a explodat în jurul său, înlocuind neclarul gri albastru al mării.

Lângă el, Sunshine a manevrat aparatul radio.

— Terminator 1.504, *feet dry*, *feet dry*.[8]

Acum erau deasupra pământului. Deasupra Rusiei.

— Suntem în Punctul Yellow Delta, marcat ca Numărul Doi. Vino la stânga la 0-9-3.

Pe ecranul radar se vedea profilul unui promontoriu.

— Executat. Suntem pe 0-9-3.

Înclină manșa spre stânga. Fiecare Intruder avea traseul său zigzagat spre țintă, calculat precis, menit să-i ducă departe de bateriile de tunuri antiaeriene și rachete SAM, și să evite plasarea concomitentă în același spațiu și timp a unui alt avion american.

— Terminator 2.500, auzi în cască. Avem *feet dry, feet dry*.

Era vocea lui *commander* John „Thumper"[9] Hargraves, liderul escadrilei Death Dealers, ce venea la câteva mile în urma lui 504 și puțin mai spre est.

— Aici 3.505. *Feet dry*.

— *Jammer* 4.703. Era Prowler EA-6B care însoțea *Terminator flight*, asigurând contramăsuri electronice pentru cele trei Intruder. *Feet dry, feet dry*.

Focul antiaerian a apărut în stânga sa, trasoarele venind dinspre pământ ca niște șiruri de luminițe portocalii. Au trecut atât de repede, că nici nu a apucat să observe de unde se trăgea.

— Ajungem la Punctul Trei, a spus Sunshine prin ICS. Încă stătea cu casca strâns lipită de manșonul de cauciuc al ecranului radar. Punctul *Red Sierra*.

— Ok, băieți și fete, li s-a adresat *Terminator* 500 pe canalul tactic. E *Red Sierra*, precis. E timpul să ne despărțim. *Terminator* 5-0-4, aveți onoarea.

Red Sierra era punctul cel mai sudic al unei insule alungite aflate la intrarea unui golf cu țărmuri foarte dantelate. Se afla acolo un orășel pescăresc, Port Vladimir. Planul de zbor al lui Willis și Sunshine prevedea un traseu precis, la joasă înălțime, spre sud, fiecare avion trebuind să se apropie independent de țintă, din direcții diferite, așa încât să divizeze focul defensiv al inamicului și să-l dezorienteze în încercarea de a ghici de unde va sosi următorul atac.

Willis a tras manșa la stânga, pentru a se îndepărta de Port Vladimir și se îndepărtă de coastă direct spre sud. A început de asemenea să urce spre altitudinea de atac de două sute de metri.

---

[8] Expresie-cod care desemnează survolarea liniei țărmului: *feet dry* – picioare uscate (când se trece dinspre apă spre uscat); *feet wet* – picioare ude (la trecerea dinspre uscat spre apă).

[9] Din multitudinea de sensuri argotice, se referă la Tha M79 – lansator de grenade. Deci ar fi vorba de un tip dur, cu care e bine să nu te pui.

— *Roger*, a spus Sunshine pe canalul tactic. Urcăm la altitudinea de atac. Ne întâlnim deasupra țintei.

— Mda, a adăugat și Willis. Voi, gagiilor, puteți să ne inhalați fumul.

— Lansare! Lansare! a răsunat în căști. Aici *Terminator* 5-0-5! Văd o lansare de SAM la 0-8-5!

— *Copy*, 5-0-5, a confirmat Thumper. O văd.

Willis o vedea și el, un *pilon*, ca un stâlp de telefon vopsit în alb, ce se arcuia pe cer lăsând în urmă o trenă de foc și fum, la o milă spre est.

— Se pare că s-au cam trezit, îi spuse Willis lui Sunshine.

Un semnal de avertizare lumina consola. Erau urmăriți.

— Era și timpul, nu? Începeam să cred că li se *fâlfâie*.

— Trei mile până la ultimul viraj, spuse Sunshine, ignorându-i glumița. Vocea îi era rece, cu totul profesională. Intruder a săltat o dată, datorită turbulenței. Armamentul pregătit. Desinguranțat. *Pickle's hot*[10]! Gata de tragere.

Cele trei mile au trecut.

— OK, a spus Sunshine. Marcat. Vino dreapta la 1-7-2.

— *Rog*.

Aripa păru să zgârie pământul când Intruder a virat la dreapta.

— Suntem pe curs de apropiere. Distanța douăsprezece mile.

Mai trecură câteva secunde. Palmele lui Willis erau transpirate în mănuși.

— Haide, hai! Tot nu-i vezi?

— Negativ. Zece mile.

— Isuse, ar trebui să fim deasupra...

— Văzut! Mult static de la bruiaj, dar am o locare solidă. Vino puțin la dreapta. O vezi?

— Mda, o văd. Începem atacul.

Comută VDI-ul său pe modul atac, grafica devenind mai complexă, cu mai multe informații. Le asimilă pe toate: timpul rămas până la țintă, unghiul de derivă, direcția. Unde dracu' se dusese racheta aia? O pierduse din vedere când a făcut a doua schimbare de curs, iar acum rămăsese undeva în spate. OK. Semnalul de avertizare încetase. Prowler-ul care le asigura spatele probabil că a bruiat-o.

— Nu e prea multă apărare antiaeriană activă, a spus el.

Continuau să apară șiruri de trasoare dinspre pământul din fața lor, iar norișori pufoși de *bumbac* provocați de proiectilele de *triple-A* împânzeau cerul.

— Nu așa de multă cum mă așteptam, dar, oricum, e destulă.

— Mie mi se pare că mare parte din antiaeriana lor e scoasă din uz, replică Sunshine. Să le mulțumim celor din *Sharks* pentru asta.

Sharks, adică EA-6B din escadrila VAQ-143, au dat primele lovituri în această după amiază. Rachetele lor HARM și Tacit Rainbow au distrus orice sursă activă de radar. Desigur însă, inamicul păstrase, cu siguranță, destule radare închise pentru a evita distrugerea lor.

A-6 se zgudui din nou, împingându-l pe Willis în piciorul lui Sunshine.

---

[10] Pickle's hot – în argou, orice sistem de armament (rachetă, bombă), care este activată, gata de lansare.

— Ţin’te bine! Comută pe frecvenţa tactică. Terminator 5-0-0, aici 5-0-4. Lovit ţinta primară. Continuăm.

— *Terminator* 5-0-4, *Terminator* 5 dublu-zero. Recepţionat. Suntem chiar în spatele vostru. Noroc!

— *Roger*, 5-0-4, spuse o altă voce. Părea a fi Lucas, în 5-0-5. Nu fi lacom. Lasă-ne ceva *de lucru* şi nouă, amărâţilor.

— *Copy*.

Willis a împins uşor de manşă, mărind viteza când *nasul* Intruder-ului a coborât sub linia orizontului.

— Avem parte aici de un *triple-A* intens, a spus careva. Willis nu şi-a dat seama cine putea fi. Ahh!!! *Shit! Shit! Shit!* Sunt lovit !!!

— *Abort*, 5-0-5! Renunţă la misiune! Se trage asupra ta!

— Văd. Motorul arde. Am pierdut motorul din dreapta. *Shit!* Foc în avion! Foc…

Transmisia s-a întrerupt în mijlocul cuvintelor. Pe Willis l-a luat frigul. Mike Daniels şi B/N său, Frank Lucas, îi fuseseră prieteni buni.

Reuşi totuşi, să se concentreze asupra VDI. Intruder era cunoscut ca având o aparatură de bord ce permitea să fie pilotat fără ca aviatorul să privească prin canopie, către exterior. Când Willis a ridicat capul, s-a trezit în mijlocul unui coşmar. Norişori de fum amestecaţi cu coloane albe ce marcau traiectoriile rachetelor SAM împânzeau cerul. În căşti au reînceput să se audă *ciripitul* avertismentelor electronice.

— Stai aşa! l-a avertizat Sunshine. Menţine cursul! Deviezi la stânga!

Pe VDI, linia ce marca traiectoria spre ţintă era drept înainte. Ceva i-a lovit, un sunet metalic auzindu-se, undeva, în fuselaj.

— Trec pe *manual*, a spus, acţionând selectorul. Dacă A-6 fusese lovit de focul antiaerian, nu vroia să rişte cu lansarea automată, să zboare deasupra ţintei şi apoi să afle că a ratat.

Linia ce marca traiectoria se deplasa necontenit către partea de jos-a display-ului.

Când a aruncat o privire în afara carlingii, Willis-a acţionat şi comutatorul. În aceeaşi clipă, aspectul maro cenuşiu al pământului a lăsat loc pavajului, pistelor, clădirilor, vehiculelor şi avioanelor parcate în adăposturi. Văzu chiar şi oameni care alergau în toate părţile. Apoi Intruder a săltat de câteva ori.

Încărcătura de luptă consta în bombe de 225 kg, patru grupe de câte trei lansatoare multiple de rachete A/A 37B-6 acroşate sub fiecare aripă şi alte două grupe montate în tandem sub fuselaj. Erau lansate din avion câte şase simultan, după o schemă care permitea acoperirea unei suprafeţe de teren cât mai mare posibil.

Eliberat de încărcătura sa mortală, Intruder zvâcni spre cer. Willis a acţionat la maxim maneta de gaze trăgând şi de manşă spre înapoi. Unda de şoc la izbit din spate când se aflau în plin cabraj. S-a răsucit în scaun, încercând să se uite în urma aripii din stânga. Centrul aerodromului era cuprins de flăcări imense, iar câteva clădiri explodau în mingi de foc, totul transformându-se într-un infern.

— Explozii secundare! a răcnit. Avem explozii secundare!

— *Roger*, 5-0-4, a confirmat Thumper. Cred că ai lansat direct într-o magazie de rachete! Ce mai explozie!

— La dracu'! a strigat Willis entuziasmat. Am făcut-o, Sunshine, am făcut-o!

— Da'ce? Ai avut oarece îndoieli, Willis?

Pentru prima dată după minute interminabil de lungi, ea și a ridicat fața din ecranul radar și l-a privit. Ochii, vizibili între vizor și masca de oxigen, erau incredibil de albaștri și scânteia în ei ceva ce părea a fi amuzament. Sau poate era doar mândria pentru o treabă făcută bine, cu profesionalism.

— Nu! râse el.

Willis simțea cum o greutate imensă-i se ridica de pe umeri. Era ceva aproape magic în camaraderia de luptă, ceva ce alunga îndoiala, înlocuind o cu încrederea.

— Nu, fir'ar să fie! Nu m-am îndoit nici o clipă!

Și a înscris Intruder-ul într-un viraj menit să-i ducă direct spre nord, către țărm.

CAPITOLUL 23

Marți, 17 martie
Dimineața devreme
Peninsula Kola

Pe timpul nopții US Air Force a introdus în joc avioanele F-117 Stealth și F-111 Aardvark, staționate la Lakenheath și Upper Heyford, Anglia. Acestea au traversat munții peste Bodø, în Norvegia, au survolat pădurile și lacurile din nordul Suediei și Finlandei, atacând bazele militare din vestul și sudul peninsulei Kola, în locul celor din nord. Armele inteligente, pentru prima dată folosite în Războiul din Golf în 1991, ghidate de raze laser invizibile loveau fără greș în gurile de ventilație ale complexelor de bunkere, în ușile hangarelor de avioane și în ferestrele centrelor de comandă, în timp ce forțele americane țineau sub o presiune continuă obiectivele C-3 rusești – centrele de Comandă-Control-Comunicații.

S-au alăturat cu puterea lor de foc în această lungă noapte și peste două sute de rachete de croazieră Tomahawk lansate de pe larg răspândita flotă de submarine de atac din clasa Los-Angeles aflate în Marea Barents. Survolând marea și pământul la viteze subsonice, TLAM[11] urmăreau formele de relief ale căror date fuseseră introduse în computerul de bord. Principalele lor ținte erau centrele de comunicații și operații, lansatoarele SAM și aerodromurile.

[11] Tomahawk – rachetă de croasieră, subsonică, cu rază lungă de acțiune.

Atacurile pornite de pe portavion continuau, dar la un tempo mai redus pentru a permite echipajelor de pe puntea de zbor câteva momente de răgaz în vederea pregătirilor pentru misiunile de suport ale operațiunilor amfibii ale pușcașilor marini. O escadrilă de atac de pe portavionul *Eisenhower*, VA-66, Waldos[12], a participat la un raid de noapte, departe în est. Intruder-ele A-6 Waldos au fost încărcate fiecare cu rachete Harpoon și trimise să-l vâneze pe *Groznây*, crucișătorul rusesc care l-a scufundat pe *Scanton* cu o zi mai înainte.

Ghidate de radarul lui Hawkeye și de FLIR[13], l-au găsit pe *Groznây* în gura Mării Albe și l-au lăsat în flăcări cu punțile scăldate de valuri. Waldos împreună cu o altă escadrilă de atac de pe *Ike*, VA-65 Tigers, au mai lovit și alte ținte navale găsite pe mare, între Polyarny și Grimikha, scufundând duzini de vase, de la cele de clasă Osa II lansatoare de rachete, și chiar un distrugător, *Nastoycivy*.

Scopul era de a convinge ceea ce mai rămăsese din Flota de Nord a Rusiei să stea acasă, în porturi, sub protecția apărării antiaeriene de pe țărm.

Între timp, din înaltul cerului de deasupra peninsulei Kola, sateliții de spionaj și avioanele de recunoaștere de mare altitudine Aurora continuau să marcheze ținte și să țină *la zi* informațiile ce ajungeau la Pentagon.

Comunicațiile pe unde ultrascurte dintre centrele de comandă și diversele unități erau înregistrate de diverse dispozitive electronice de spionaj. Chiar și de pe orbită, sateliții ELINT[14] puteau asculta comunicațiile criptate dintre comandanți și unitățile lor; odată retransmise aceste interceptări la complexul secret de la Fort Meade, Maryland, Agenția Națională de Securitate, cea mai mare – dacă nu cea mai secretă – organizație de spionaj a Americii, spărgea cu ușurință codurile cu ajutorul unor baterii de supercomputere Cray. Chiar și fără decodare, modelul de radiocomunicații le dezvăluia analiștilor de la NSA, CIA, Pentagon o imagine clară a structurii de comandă a forțelor rusești din peninsula Kola... iar ca dovadă supremă, ordinele lui Krasilnikov însuși, că luptele erau orchestrate de la Kremlin. Ideea că atacurile asupra CBG americane erau executate de comandanți locali rebeli era în mod clar o veritabilă fantezie.

Totuși, în cursul nopții, hotărârea ONU de a aplica Rezoluțiile 982 și 984 a redevenit urgență.

0130 ora Coastei de Est (Zulu -5)
Biroul Oval, casa Albă
Washington, D.C.

Președintele stătea în scaunul său cu spătar înalt, urmărind nemișcat, fața contorsionată a mareșalului Valentin Grigorevici Krasilnikov pe unul dintre cele mai mari monitoare din Biroul Oval. În altă parte a încăperii, Gordon West, *Chief*

[12] Personaj din cărțile pentru copii ce poartă haine în culorile drapelului american (alb-roșu-albastru) și maestru la *de-a-v-ați-ascunselea*.

[13] Forward Looking Infra Red tracking – dispozitiv pentru vederea în infraroșu.

[14] ELINT – culegere de informații prin monitorizarea traficului electronic.

of Staff, și Herbert Waring, Consilierul pentru Securitate Națională, împreună cu un număr de secretare, ajutoare, alți membrii ai echipei, stăteau în tăcere ascultând vocea translatorului care traducea simultan pasionatul discurs al lui Krasilnikov.

„Națiunile Unite au luat o periculoasă... ăăă... au dat o turnură periculoasă acțiunii", spunea translatorul. Vocea lui Krasilnikov perfect audibilă deși sonorul era redus la minim, era încărcată de o emoție pe care traducătorul nu o putea reda.

„Timp de cincizeci de ani Națiunile Unite au fost un forum pentru dezbateri internaționale, pentru păzirea... ăăă... pentru activități de menținere a păcii conform legilor..."

— Tipul se pricepe la discursuri, a spus Președintele. Nu-i de mirare că s-a băgat în politică.

Waring, stând aproape de șeful Executivului, se uita la un transcript al discursului lui Krasilnikov.

— Mă întreb dacă nu sunt niște puncte de vedere corecte aici, domnule Președinte. La urma urmei, dacă noi continuăm să acționăm ca fiind *muș chii* ONU în Rusia, ce o să oprească UN să ne aplice același tratament, cândva odată?

— Alternativa, Herb, spuse Președintele încet, este să-i lăsăm să se bombardeze cu arme nucleare, unii pe alții, și pe oricine îi supără. UN nu poate permite să se întâmple așa ceva. *Noi* nu putem permite să se întâmple asta.

— Mda, replică Gordon West. Se întâmplă pe pielea noastră chiar acum.

„Statele Unite ale Americii au luat-o pe un drum greșit", continua translatorul. „O aventură militară, un amestec ilegal și intolerabil în afacerile suverane... ăăă... afacerile interne ale unei puteri mondiale suverane. Acest lucru, poate că se poate face când e vorba de țări ale Lumii a Treia, ca Iraq sau Republica Populară Coreeană, națiuni care nu pot constitui o amenințare militară serioasă pentru America. Dar acum, Statele Unite, acționând sub acoperirea banditească a Națiunilor Unite, a provocat o mare putere, una capabilă să dea cel mai sever și devastator răspuns."

— Doamne, ne amenință! spuse West încet. Practic, ne amenință că lansează rachetele nucleare asupra noastră dacă nu ne retragem!

— Îl aud, Gordy, spuse Președintele. Într-adevăr, el ascultase deja discursul de trei ori în această noapte, și îl citise și pe transcript. Cheia este de a ști – sau cel puțin de a ghici corect – ce vrea Krasilnikov să spună prin frazele bombastice gen *nu puteți să ne faceți așa ceva.*

„Distrugerea deliberată și neprovocată al unuia dintre cele mai moderne submarine rusești purtător de rachete balistice de către unități ale US Navy ce operează ilegal în Marea Barents", continua Krasilnikov, „nu ne poate abate de la țelul nostru, acela de unitate și securitate pentru poporul rus și apărare a Maicii Rusia împotriva invadatorilor străini, chiar și a acelora adunați sub acoperirea așa zisului mandat al națiunilor Unite. Statele Unite ar trebui să aibă în vedere că noi avem multe submarine purtătoare de rachete balistice, și că o demonstrație adecvată a voinței noastre ar putea fi ușor îndreptată împotriva agresorilor

americani la fel ca împotriva trădătorilor răzvrătiți ilegal împotriva guvernului rusesc actual.”

— Domnule Președinte, spuse Waring. Poate că ceea ce ar trebui acum ar fi să facem un pas înapoi, să respirăm adânc, și să regândim întreaga situație. Ne confruntăm cu posibilitatea unui război termonuclear. Nu cred că am mai fost atât de aproape de o confruntare nucleară totală de la Criza Rachetelor Cubaneze încoace.

Președintele și a mutat privirea către ceilalți aflați în Biroul Oval. Într-un colț era o mică *gașcă* de ofițeri, printre care și *legatura* cu Pentagonul, amiralul Magruder.

— Ce zici, *Admiral*? l-a întrebat Președintele.

— De fapt, domnule Președinte, am fost față-n față cu rușii de câteva ori din 1962 încoace. Aveau rachetele gata de lansare și în timpul Războiului de Șase Zile, de exemplu…

— Nu asta te-am întrebat, *Admiral*. Cum ar trebui să răspundem… ăăă… *acuzațiilor* lui Krasilnikov?

— Nu e treaba mea s-o spun, domnule Președinte, eu sunt militar, nu lider de guvern.

— La dracu’, *Admiral*…

— Domnule, pot sublinia că întreg spionajul nostru ne arată că singurele arme nucleare la care are acces sunt cele din Flota de Nord. Restul sunt fie în mâinile rebelilor, fie controlate de Forțele de Rachete Strategice, dar înconjurate în spatele liniilor teritoriului rebel. Dacă vrea să ordone o lovitură nucleară împotriva Statelor Unite, va fi una puternic limitată.

— Chiar și numai o singură explozie nucleară pe teritoriul Statelor Unite ar fi devastatoare, domnule Președinte, a precizat West. O catastrofă.

— O explozie nucleară oriunde în lume ar putea fi o catastrofă, Gordy, replică Președintele. În special dacă una urmează după alta și alta și alta…

— Mai pot sublinia, domnule Președinte, continuă Magruder, că dacă dăm înapoi acum, nu obținem nimic. N-am câștigat nimic. Nu am stopat facțiunea lui Krasilnikov în a-și duce la îndeplinire amenințările. Americanii care au murit deja au murit pentru nimic altceva decât ca simbol. „*Am transmis un mesaj*”, cum le place unora dintre prietenii noștri politicieni să spună. S-ar putea chiar să pierdem toate forțele de luptă, dacă lovitura nucleară se va da acolo. Totul pentru nimic.

— Sfinte Dumnezeule, a sărit Waring furios. Dacă trebuie să alegem între a pierde două afurisite de portavioane și a pierde New York City…

— *Admiral* Magruder, a intervenit Președintele, întrerupându-l pe Waring în mijlocul frazei. Crezi că forțele noastre militare de acolo au vreo șansă, cât de mică, de a și îndeplini misiunea?

— Da, domnule. Dacă serviciile noastre de spionaj au evaluat corect situația. Dacă misiunea lor nu este schimbată în mijlocul desfășurării de oamenii *din spate/chibiții* care au impresia că se pricep mai bine.

— Ce vrei să spui?

Magruder a ridicat din umeri.

— Domnule, chiar acum CBF și MEF II au termene bine definite, o misiune, un scop și suportul de care au nevoie pentru a le îndeplini. Dacă dumneavoastră sau UN decideți să schimbați sau să faceți confuză misiunea lor, ei bine, nu mai există nici o garanție. Asta a fost marea problemă în Vietnam, lipsa unui obiectiv clar, bine definit.

— Am notat, *Admiral*. Oamenii pot să-și facă treaba, atât timp cât cei ce dau ordinele le spun ce să facă și apoi se dau la o parte din calea lor.

— Domnule președinte…, începu Waring.

— Herb, Suntem băgați pân'la gât în treaba asta. Trebuie să continuăm.

— Domnul să ne ajute dacă vă înșelați, domnule Președinte.

— Amin, replică Președintele. Pentru că nimeni altul nu o va face.

0830 Zulu +3
Air Ops
USS Thomas Jefferson

În ciuda continuei, dar amicalei, rivalități dintre Navy și Air Force referitoare la cine are cei mai buni zburători, Tombstone era teribil de bucuros să-i vadă pe noii sosiți marcați pe monitoarele din Ops. Deși Intruder erau avioane de atac cu capabilități de *orice condiții meteo zi sau noapte*, au lăsat bombardamentele pe seama Air Force, permițând piloților escadrilelor VA-84 și VA-89 să rămână *la sol* pentru un somn decent de noapte, în anticiparea a ceea ce urma să se întâmple dimineața.

Tombstone a stat până noaptea târziu, revăzând planificarea finală a Operației *White Storm*, dar tot a reușit să adune cinci ore de somn neîntrerupt, iar când un ajutor a tras de el la ora 0530, trezindu-l, se simțea odihnit – și mai încrezător – decât se simțise în ultimele câteva zile.

Parțial, cel puțin, starea lui de spirit se datora deciziei pe care a luat-o noaptea trecută, și pe care o va pune în practică în această dimineață cu o schimbare a îndatoririlor în Air Wing. Tombstone a decis să se treacă el însuși pe lista zborurilor de luptă.

Mai înainte, de la CAG al unei Air Wing de pe un portavion chiar se aștepta ca să participe direct la misiunile de luptă. Ce dracu'… asta era o tradiție ce data încă din perioada WW II, când CAG erau realmente comandanți de Air Group și se aștepta de la ei să-și conducă oamenii împotriva inamicului.

Conflictele armate moderne, totuși, au devenit din ce în ce mai mult un război al mașinilor și al tehnicienilor, al computerelor, al armelor ghidate de radar și al comandanților de unități care și transmit ordinele pe linii de comunicație securizate. Cu conceptul de super-CAG, comandantul unui Air Wing ambarcat, deși își contoriza în continuare orele de zbor, era de așteptat să conducă misiunile din Air Ops, de unde își putea folosi experiența și gândirea pentru coordonarea

unei *întregi* bătălii, în locul unei mici *dogfight* pe care ar fi putut-o vedea din scaunul din față al unui F-14.

Ținând cont de toate implicațiile, Tombstone era de acord că această procedură era de bun simț. Se investeau sute de mii de dolari în pregătirea unui om pentru a fi lider militar; pur și simplu nu avea nici un rost să ai un general în linia întâi, pentru a *purta steagul* și pentru a muri primul, doar ca să-și însuflețească subordonații.

Dar în acest moment, dimensiunile bătăliei depășeau cu mult atribuțiile lui Tombstone. El a întocmit listele de zbor și planificările, ordinele de luptă, necesitățile logistice, toate bazate pe schema preliminară a Operației *White Storm* realizată de Pentagon. Obiectivele țintă erau setate, și tot ce mai putea el face ar fi fost să stea în scaunul său din Air Ops, urmărind radarele și ascultând vocile oamenilor săi care se angajau în luptă cu inamicul.

Așa că s-a desemnat singur la comanda unei TACCAP – o patrulă tactică de luptă aeriană – care va sprijini un raid de bombardament asupra golfului Kola planificat ceva mai târziu în această dimineață.

— *Admiral* pe punte!

Oamenii de la consolele din Air Ops-au rămas nemișcați la posturi, iar Tombstone și ofițerii care supervizau operațiunile au luat poziție de drepți când a intrat *Admiral* Tarrant, flancat de Șeful de Stat Major și de *Captain* Brandt.

— Bună dimineața, CAG, a salutat Tarrant. Mi s-a spus că te pot găsi aici, jos.

— Nu era nevoie să mă căutați, *Admiral*. Puteam să vin eu sus, la soare și aer proaspăt.

Tarrant a zâmbit larg în timp ce arunca o privire circulară prin compartimentul Ops, slab luminat în roșu și claustrofobic.

— Parcă ar fi o peșteră. Te înțeleg de ce abia aștepți să ieși de aici.

Tombstone cam bănuia de ce a venit amiralul.

— *Sir*?

— Îți resping cererea, CAG. Am nevoie de tine aici, să-ți dirijezi *wing*-ul. Lucrurile vor deveni teribil de complicate în această dimineață, când cei din Marines vor debarca la țărm și nu te vreau undeva deasupra Rusiei. E clar?

— Clar, domnule.

— Ce *pierderi* s-au înregistrat?

— Remarcabil de puține până acum, domnule amiral. Am pierdut ieri un Tomcat și patru Intrudere. Și am mai pierdut un A-6 la aterizare.

— Ce, s-a prăbușit pe punte?

— Nu chiar, domnule. Lui *Lieutenant-commander* Payne i-a cedat sistemul hidraulic după ce și-a executat misiunea. A fost atins de triple-A deasupra obiectivului Vladimir și a cedat când a atins puntea. Am abandonat avionul pentru a degaja rapid pista, dar Payne și B/N au scăpat nevătămați.

Tarrant a dat din cap.

— *Eisenhower* raportează pierderi similare. Mici. Foarte suspect.

— Poate că rușii s-au întins prea mult în sud, sugeră căpitanul Brandt.

— Asta îmi repetă toți cei din Washington, spuse Tarrant, dar nu îndrăznesc să o cred. Rușii ascund ceva și tare aș vrea să știu ce.

— Am avut niște avioane TARPS în aer noaptea trecută, domnule amiral, spuse Tombstone.

TARPS – Tactical Air Reconnaissance Pod System – era un dispozitiv montat ventral pe un Tomcat special echipat, ce conținea o cameră foto CAI-KS-87B, una panoramică KA-99 și un scaner în infraroșu Honeywell AAD-5. Putea să facă fotografii excelente, de mare rezoluție, a terenului survolat, atât ziua cât și noaptea.

— Se pare că bombardamentele le-au provocat daune serioase.

— Asta nu se poate nega. Avem aceleași informații obținute cu sateliții și cu avioanele de recunoaștere de mare altitudine. Știrea primită de la Washington în această dimineață, arată că am scos din funcțiune la primul atac șase din cele zece ținte și deja am început să distrugem de două ori mai multe dintre cele rămase. Cele mai multe dintre marile lansatoare de rachete SAM au fost neutralizate, iar rețeaua lor de comunicații este masacrată. Asta e imaginea de ansamblu cu care s-au întors aviatorii?

— Da, domnule. În acest moment, cea mai mare problemă cu care se confruntă avioanele noastre o constituie bateriile mobile de *triple-A*, lansatoarele portative de rachete și chiar focul cu armament ușor. Câteva avioane au aterizat cu găuri de calibrul 7,62 mm în aripi.

Tarrant privi spre Brandt, apoi înapoi spre Tombstone.

— Domnilor, în urmă cu cinci ore Pentagonul a primit încuviințarea finală de la Președinte. Sunt câteva întrebări referitoare la cât de profund trebuie să se implice Statele Unite în conflictul intern din Rusia, dar cuvântul de ordine este că *White Storm* trebuie să continue. Președintele a declarat public sprijinul american pentru Rezoluțiile 982 și 984 ale UN, iar noi suntem pregătiți să le susținem prin intervenție militară directă în teritoriu. Mergem să-i dezarmăm pe ruși, domnilor. Într-un fel sau altul. CAG, transmite-le asta oamenilor tăi la ședința de informare de dimineață.

Inima lui Tombstone bătea cu putere.

— *Aye, aye, sir.*

— Atacul Air Force va trebui să continue, desigur, deci va fi ceva aglomerație deasupra plajelor.

— Este programat vreun bombardament strategic, *Admiral*? a vrut să știe Brandt.

— Nu, *Captain*. Avioanele B-52, B-1B și B-2 desfășurate în afara CONUS[15] ar risca să-i facă pe ruși să creadă că amplificăm un conflict local într-un război global… or tocmai acest lucru încercăm să-l evităm… un atac nuclear preventiv.

— Dar orice altceva este permis. Noaptea trecută, navele din MEF II s-au strecurat spre est luând poziții pentru operația amfibie. Aceasta va începe la oara 1000. Și *Jefferson* și *Ike* vor ralia forța amfibie în cursul zilei de azi. În acest timp, CAG, vreau ca fiecare avion disponibil să fie *în aer*, lovindu-i pe ruși oriunde îi

[15] **Con**tiguous **U**nited **S**tates – cele 48 de state americane plus Districtul Columbia, cuprinse între frontiera de sud a Canadei și cea de nord a Mexicului. Termenul nu include Alaska, Hawaii și teritoriile/posesiunile de peste mări.

găsesc, fără a-i slăbi nici o clipă. *White Storm* nu va avea nici o șansă dacă oamenii lui Krasilnikov vor avea răgaz să-și tragă sufletul și să-și concentreze forțele.

— Următoarea fază a operațiunilor aeriene prevăd interdicția accesului pe calea ferată și pe drumurile ce leagă bazele din Kola cu sudul, *Admiral*, spuse Tombstone. Vom acorda o atenție deosebită la Kandalaksha, la intrarea în Marea Albă, pentru că acolo se pare că este centrul structurii de comandă locale.

— Excelent. Știu că dacă este cineva care poate face treaba asta, ești tu și cu oamenii tăi.

— Mulțumesc, *Admiral.* Le voi transmite.

Dar, pe măsură ce continuau să discute despre operațiunile zilei, Tombstone simțea cum starea de depresie, presiunea, oboseala psihică care-l apăsaseră în ultimele câteva zile, reveneau. Dacă rușii aveau rezerve, dacă păstraseră câteva, orice, se va vedea astăzi când Marines vor debarca pe țărm.

Iar Tombstone trebuia să stea aici, în Air Ops de pe *Jefferson*, în timp ce camarazii săi mureau acolo.

Niciodată în viață nu ar fi dorit mai mult ca acum să ignore un ordin direct.

Va urma...

G. Dankworth-Chadwick

FURTUNA PESTE STAKED PLAINS

COLECTIA WESTERN

G. DANKWORTH-CHADWICK

FURTUNA PESTE STAKED PLAINS

Episodul 4

CAPITOLUL X
„EXISTĂ O LEGE, JESSE…”

Doar foarte puțini oameni din ținut ştiau că Sutter îşi dobândise „personalul” ranch-ului într-o manieră foarte ciudată. În afară de Slim, pe care-l scosese de sub un chervan jefuit de indienii *hopi*[1], când acesta era încă un băieţaş, ceilalți patru fuseseră toți nişte tineri care se poticniseră cândva, care călcaseră alături…

În fața fiecăruia dintre ei stătuse cândva cu Coltul scos – vorbind astfel de patru ori despre şansa într-adevăr bună care se oferea persoanei respective – cum o făcuse şi cu Jude Michael Sibley. Şi toți patru profitaseră de ocazie. Rămăseseră acolo. Rămăseseră cu el şi n-avuseseră ce regreta. Nici măcar o clipă. Pentru ei, Harold Sutter fusese mai mult decât *boss*-ul[2]. Fusese cel mai bun prieten al lor, tatăl lor, fratele lor şi într-un anume sens şi ceea ce pentru alții înseamnă duhovnicul.

Cine oare ştia că, de pildă, Dan Wardlow avusese cândva numele de *Sticky Finger*[3]*?* Că Shad Roswell ajunsese deja la „valoarea” de 500 în cadrul bursei recompenselor oferite pentru prinderea unor infractori? Că Jesse Leeman fusese la un moment dat cel mai dibaci *rustler*[4] al ținutului, iarăşi n-o ştiau mulți! Nu exista nici o *danga*[5] pe care, doar cu o sârmă înroşită, să n-o poată

---

[1] *Hopi* – Indieni din grupa uto-aztecă.
[2] *Boss* – stăpân, patron.
[3] *Sticky Finger* – Degete lipicioase (şuț, persoană care fură).
[4] *Rustler* – Hoț de vite.
[5] *Danga* – Semn (literă, cifră) făcut de obicei cu fierul, roşu pe pielea vitelor sau cailor, în vederea

preschimba în oricare alta, astfel că recunoaşterea celei iniţiale devenea greu sau deloc posibilă.

Cu Brian Laredo chiar că fusese ceva şi mai şi era unul dintre băieţii care n-avea decât o singură ambiţie: să dovedească oricui cât de buni ţintaşi erau. Coltul nu mai însemna pentru ei decât unealta unei competiţii fatale. Revolverul făcea ca ei să-şi piardă minţile.

Da, aceasta fusese şi patima lui Laredo. Dar nu se aflase decât la începutul „carierei" care se vădea a fi deseori funestă, fiindcă şi alţii – cândva, undeva – îşi sfârşiseră existenţa în fulgerarea şi detunătura unei împuşcături.

Ce însemna de fapt Harold Sutter pentru el, n-o aflase decât astăzi, acum când stătea lângă patul lui, privindu-l. Privind la acest corp deşirat şi stors, prin care de abia mai pulsa sângele, la acest schelet învelit în piele pergamentoasă, înghiţi o dată şi încă o dată, ţintuind cu ochii larg deschişi capul scheletic, de mort. Se înecă. Băgă de seamă cum începe să tremure, să i se umezească ochii. Un gol fierbinte crescu în el.

Dumnezeule mare! Cum fusese oare cu putinţă ca un om atât de voinic să slăbească în asemenea hal în doar paisprezece zile!

Îi auzi pe Dan gâfâind. Auzi cum măselele lui Slim trosneau măcinând înverşunat, văzu cum pumnii lui Jesse se încleştau cu atâta forţă încât articulaţiile se albiseră. De spaimă, Shad uitase chiar să respire şi înghiţea acum aerul, spasmodic, cu un fel de gâfâit disperat.

Iar la picioarele patului stătea, mare şi viguros, Howard Blaine. Vârfurile mustăţii în formă de seceră tremurau. *Marshall-ul* era unul dintre puţinii care le cunoştea existenţa anterioară.

Pe membrii poterei îi luă cu frig când văzură chipurile împietrite ale flăcăilor lui Sutter.

Aceştia continuau să străjuie patul ca nişte alcătuiri din lemn neînsufleţit, privindu-l ţintă pe cel în comă, căruia Mac Pepper – cu o răbdare infinită – încerca iar să-i toarne în gură câte o lingură de zeamă de carne. Oamenii marshall-ului Blaine avură senzaţia că prin vinele lor curge plumb, atât de fioroasă era înfăţişarea noilor veniţi. Aceştia mai rămaseră nemişcaţi preţ de cinci minute. Apoi, cu o privire inexpresivă, Jesse se răsuci.

Ceilalţi făcură la fel. Cu un gest, Blaine arătă spre uşă şi, în urma lor, părăsi încăperea cu capul plecat.

Le povesti foarte pe scurt totul. Că după părerea sa, Sycamore ar fi făptaşul, că tânărul îl doborâse deci pe Sutter când acesta încercase să-l dezarmeze pe Sibley şi că boss-ul lor, înainte de asta, reuşise totuşi, să-l rănească pe tânăr.

Cowboyii ascultară relatarea cu aceleaşi feţe imobile.

Când, cu respiraţia tăiată, Blaine termină şi se lăsă să pice greu în scaunul proprietarului, Jesse îl întrebă, la fel de ţeapăn şi de calm ca şi mai înainte:

— Şi unde se află acest Sycamore acum?

---

identificării.

— E terminat, Jesse. Complet terminat. *Doc* Ellsworth i-a scos glonțul. Nu vă mai spun că individul a pierdut o groază de sânge. Şi cred că a mai sângerat şi înainte de asta. Să nu uităm că James Spiller la zdrobit pur şi simplu. Dar mai ales pierderea de sânge l-a…

— Blaine, am întrebat unde este omul acesta acum?

— În anexa cea mică… cea de lângă cămin… eu… Jesse, eu înțeleg că… *well*, să ştii că intenționez să-l iau cu mine când se va fi refăcut cât decât, spuse el nervos, pradă unui acces da eroism.

— N-avem nimic împotriva „intenției", accentua Jesse, apoi se răsuci şi plecă.

Blaine, îl urmă, înghițind febril.

Trecând pe lângă uşa în spatele căreia se odihneau medicul şi fiica sa, omul nu-şi putut reprima o privire nervoasă.

Apoi, îi văzu stând în fața patului în care se afla tânărul. Chipul tras al acestuia părea crispat şi în timpul somnului, iar cutele adânci dintre sprâncene, de lângă nări şi de la colțul gurii, îl făceau să pară mai în vârstă. În vârstă şi neajutorat.

Prea mult nu rămaseră acolo. Poate două minute. Apoi Jesse scuipă pe podea şi îşi vârî pumnii în buzunare. Fu iarăşi primul care părăsi încăperea, trecând pe lângă Blaine care rezemă tocul uşii.

— *Doc* unde-i?

— S-a culcat. Hei, Jesse, încotro?

— La Ellsworth.

— Vrei să-l trezeşti?

— De ce nu?

— N-ai să faci asta!

— Zău şi mă rog, de ce n-am s-o fac? întrebă Jesse Leeman cu aceeaşi voce glacială şi cu aceeaşi linişte inflexibilă care părea aproape sinistră când îl priveai şi cu chipul împietrit.

— Fiindcă au ajuns aici de-abia cu puțin timp în urmă şi asta după ce au călărit până aproape de epuizare. Sunt morții de oboseală. Nu pot fi treziți acum. Ce ai cu *doc?*

Jesse îl măsură pe uriaş cu o căutătură voit indiferentă. Apoi îl privi țintă în ochi. Nemişcat şi multă vreme.

— Vreau să ştiu ce trebuie făcut… cât va trece până când individul se va restabili. Nu vreau să fim acuzați că am spânzurat un tip pe jumătate mort.

— Doar v-am spus, Jesse, că-l iau cu mine.

— Cred ca n-a fost chiar aşa. Ai spus că într-adevăr intenționezi să-l iei cu tine. Şi împotriva trebii ăsteia n-are nimeni nimic împotrivă. De fapt, pentru ce vrei să-l iei cu tine?

— Pentru a fi condamnat legal, aşa cum se cuvine.

— Şi ca după asta. Să fie „executat prin spânzurare", nu? şuieră Jesse ostil. Atât tu cât şi judecătorul veți fi scutiți de truda asta. Orice cuvânt spus de-aci încolo e de prisos, Ward!

— Nu voi ceda decât forței, mârâi Blaine. În afară de asta, să nu uiți că mai avem şi-o femeie aici!

— Ştiu, Doreen Ellsworth. N-are a face. Peisajul din jurul *ranch-ului* e minunat. Deci, nu-i nevoie să priveşti tot timpul către un loc anume. *Come on, boys*[6]*!* La culcare!

— O clipă, Jesse! strigă *marshall-ul* în urma lui.

Omul se răsuci, dar nu în întregime, pentru a arăta astfel că tot ceea ce mai avea Blaine de spus în privința chestiunii nu-l interesa mai deloc.

— Există o lege, Jesse. Pentru ea s-a jertfit Harold Sutter. Nu ar fi fost nevoit s-o facă, dar…

— … dar ce?

— Cred că el n-ar fi deloc mulțumit de felul cum aveți de gând să acționați şi care nu se aseamănă cu modul lui de a vedea lucrurile.

— Sutter purta pe pieptul său steaua – la fel ca şi tine, Ward. Noi nu purtăm aşa ceva şi asta nu-i rău deloc. Mai ales în asemenea cazuri.

Blaine privi lung la uşa în spatele căreia o ştia pe tânără. Iar asta îl făcu pe Jesse să se mai oprească o dată şi să-i arunce peste umăr:

— Sfârşitul ticălosului e pecetluit, spuse el rigid. Deci, băieți, la culcare – eu mai rămân încă lângă boss-ul nostru. După trei ceasuri, o să mă schimbi, Dan. Vin eu şi te trezesc. Altceva, Blaine?

Acesta se mulțumi să clatine abia perceptibil capul, în semn de negație.

În vreme ce Jesse intră din nou în camera bolnavului şi începu să stea de vorbă cu Mac Pepper despre starea suferindului, ceilalți patru, fără a mai privi în urmă, se îndreptară cu paşi greoi spre banca unde erau instalate priciurile.

Blaine se uită după ei. Băgă de seamă că începuse să transpire; ştia însă că pricina nu este căldura.

În spatele lui se făcu auzit glasul lui Steve Beckett.

— Plecăm în seara asta, Ward. Vii şi tu? Adam ar putea să-ți înşeueze calul.

— Trebuie să rămân aici, răspunse Blaine, ațintindu-şi privirea spre întinsul lacului, n-am cum să plec.

— Ba poți, replică Steve. Sutter mai trăieşte încă. Le dai băieților de aici misiunea să-l pună pe picioare pe Sycamore, astfel încât să fie în stare să suporte oboseala unui drum călare. Toți sunt ajutoare de marshall, dar în calitatea asta – după câte ştiu – au depus jurământul respectiv, deci sunt autorizați. Nimeni nu-ți poate cere să stai lângă un rănit până când vei prinde rădăcini!

Blaine îşi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor, îşi umezi cu limba vârfurile mustăților şi plecă spre lac, încheind astfel discuția.

— Ei, ce spune? întrebă Adam Carter.

— Poți pune şaua şi pe calul său. Sunt bucuros că se termină odată!

Cu Adam se întâmpla acelaşi lucru. De altfel, ca şi cu toți ceilalți…

---

[6] *Came on, boys* – Haideți, băieți.

CAPITOLUL XI
TEXASUL E FIERBINTE, MULT PREA FIERBINTE

După-amiaza târziu, Doreen se trezi. Prima ei grijă fu starea lui Sutter.

La uşa camerei suferindului o întâmpină Brian Laredo.

— Tocmai voiam să-l trezesc pe tatăl dumitale, domnişoară Ellsworth, spuse el precipitat şi arătând către bolnav. A început să sufle atât de curios!

Fața *marshall-ului* avea o surprinzătoare tentă roză. Printre buzele palide, uşor deschise, răzbătea ceva intermediar între şuierat şi sforăit.

Fără să mai piardă timp, fata alergă înapoi şi reveni îndată cu tatăl ei.

Ellsworth aruncă doar o privire scurtă bolnavului îndepărtă cu precauție perna de sub capul acestuia şi îi făcu repede o injecție în braț.

Efectul fu imediat. Sunetele ciudate încetară, la fel ca şi mişcările spasmodice ale mâinilor sale.

— *Doc,* va… va scăpa cu viață? se precipită Brian cu glas scăzut.

Ellsworth negă, clătinând capul.

Mai rămase un timp lângă Sutter, se edifică asupra pulsului şi a temperaturii, mai examina o dată rana şi apoi ieşi, frecându-şi ochii obosiți.

— Dumnezeule, *doc,* gemu Brian disperat. Şi, prinzându-i cu asprime brațul, continuă: Nu se poate face nimic ca să fie salvat, *doc?* Zace deja de două săptămâni aşa, fără să-şi, recapete cunoştința. Trăieşte!… Trebuie să existe vrea posibilitate de a-l ține în viață!

Medicul suportă în continuare strânsoarea aspră, cu toate că brațul îl durea.

— Nişte fragmente de os – deci nişte țăndări, sau aşchii dacă vrei – au pătruns în scoarța creierului din pricina loviturii. Va trebui să-l operez. Da, am s-o fac, spuse el încet.

— Şi nu începeți? îl zori Brian. Ce mai aşteptați?!

— Nici eu nu ştiu ce aştept, reflectă îngrijorat medicul. Operația va însemna probabil şi moartea sa. Nu există decât o şansă infimă de a fi salvat.

— *Doc,* dacă nu-l operați va muri oricum de foame.

— Bine, am să risc!

— Şi când?

— Mai întâi trebuie să văd ce efect va avea în continuare injecția pe care i-am făcut-o acum. Eu ştiu? Poate mâine la prânz… sau mâine seară… poate nici n-am s-o fac. În orice caz, trebuie să mai aştept. Te-ai uitat şi la Sycamore? În ochii săi reci şi cenuşii era ceva care evalua prudent.

Lui Brian i se urcă sângele la cap.

Pe buze îi stătea o replică violentă, dar, văzând că Doreen se apropie, înghiți, îşi înălță brusc bărbia şi mârâi crâncen:

— M-am uitat, *doc.* Şi să ştiți că nu mi-a fost deloc uşor să mă opresc doar la atâta.

— Sunteți convins că el e făptaşul? întrebă Doreen.

Omul se întoarse rapid.

— V-a povestit Blaine ce crede despre tânărul ăsta? continuă privindu-i chipul aprins. V-a spus oare că, în legătură cu el, există la fel de multe dovezi atât în privința vinovăției cât şi a nevinovăției?

— Nevinovăție? O tuse răguşită îl cutremură. Omul făcu un pas înapoi. În *corral*[7] se auzeau fluierături şi tropăit de copite.

— Harald l-a rănit pe… individ, iar acesta i-a crăpat țeasta. Tot el a luat parte şi la jefuirea băncilor… e un *desperado*[8], e un asasin primejdios şi dumneavoastră vorbiți despre nevinovăție? *By God* – să nu mai aud aşa ceva.

— Ce vrei dumneata să auzi sau nu mă lasă rece. Aş vrea doar să ştiu dacă sheriff-ul Blaine, sau dumneata sau oricare altul, aveți dovada hotărâtoare, definitivă, că Sycamore este autorul. Ce dovezi ai, dumneata? Spusele lui Blaine! Ce dovezi are Blaine? Ei?! Cele pe care le-a ales în aşa fel încât să se potrivească în oarecare măsură, cu situația pe care a găsit-o aici. Nu contest că *ar fi putut să fie şi aşa cum spune el.* La fel de bine *îl pot crede însă şi pe celălalt!* Îmi dau seama că nenorocirea care s-a abătut asupra lui Sutter te loveşte puternic… chiar extrem de puternic. Şi mie – unei persoane din afară, aceste lucruri mi se par îngrozitoare – mai este vorba despre încă o viață omenească! Nu uita acest lucru, Brian! încheie Doreen.

— Nu! strigă el roşu de mânie. Bineînțeles că nu uit! Este vorba de viața lui Harald! E vorba despre un om care în viața lui n-a făcut rău nici măcar unei muşte. Care om a dat o şansă oricui, chiar dacă era vorba de cineva în afara legii, de un bandit. Şi un om ca Harald a fost doborât ca un câine turbat. Despre *această* viață stăm de vorbă aici! Chiar dacă sunteți de o mie de ori o femeie! N-am cum vă interzice să vă pierdeți mințile după un ucigaş murdar, însă…

— … însă ai mers prea departe! se năpusti ea furioasă, dar o privire din ochii fumurii ai medicului o făcu să se stăpânească.

— Ți-ai ales greşit tonul şi expresiile, Brian, spuse el distins, dar omului i se umflaseră venele de pe frunte de mânie şi nu-i păsa de distincția nimănui.

Îşi aruncă amândouă brațele în aer, apoi le dădu drumul iarăşi în jos.

— … însă asta nu ne va împiedica să-l strivim pe acest nemernic aşa cum o merită, îşi continuă el gândul, apoi. Se adresă direct medicului:

— V-aş sfătui *doc,* s-o trimiteți acasă pe stimata domnişoară, tot pleacă sheriff-ul Blaine.

— Blaine pleacă? Doreen tresări puternic.

— Ce-ar mai avea de făcut aici? Pe Harald tot nu-l poate ajuta şi ca să-l târâi pe asasin prin *Llano,* ca după aia să-l spânzuri la Siskadee, nu-şi are rost. De fapt, voia s-o facă, dar mai există şi cinci revolvere încărcate care sunt împotriva unei asemenea pierderi de timp.

Dar Doreen nu mai prinse sfârşitul fiindcă, strecurându-se pe lângă el,

---

[7] *Corral* – îngrăditură, tare (pentru vite, cai).

[8] *Desperado* – Tâlhar, hoț de drumul mare.

ajunse grăbită în curte şi de acolo la *corral,* unde oamenii poterii se ocupau de fixatul şeilor şi de fixarea burdufurilor de apă.

Howard se sprijinea de un stâlp.

Zărind-o, îşi încreți involuntar fruntea.

— Plecați? strigă. Ea şi se opri chiar în fața lui. Respira agitată.

— Desigur, d-ră Ellsworth! De mai bine de doua săptămâni suntem plecați de acasă. Şi asta nu ne-o putem îngădui. Aceşti oameni pierd şi nişte lucrări, nişte bani – iar eu, sheriff-ul, mai am şi altă treabă, decât sa zac în mijlocul deşertului, făcând degeaba umbră pământului.

— Bani şi muncă! strigă ea atât de tare încât ceilalți deveniră atenți şi se opriră din lucru. Tocmai ziceați ca sunteți *sheriff-ul.* Trebuie să protejați viața arestatului până când omul va ajunge în fața judecății, până va avea într-adevăr o şansă să se apere. Asta aveți de făcut; Nu să o luați din loc şi să-l lăsați pe mâna celor care vor să-l ucidă!

— Dacă ai crăpat capul cuiva, trebuie sa te aştepți şi la asta, replică Blaine nemilos. Şi la urma urmelor de ce vă interesează asta? Ce vă pasă de asasinul asta? Credeți că mutra lui curățică nu se potriveşte cu ştreangul? Aici suntem în Texas scumpă domnişoara şi nu în Pennsylvania, unde am auzit că asemenea vagabonzi se pot răscumpăra, se pot elibera pe cauțiune, în schimbul unei grămezi de bani. Ori vă obişnuiți cu legile noastre aspre, ori vă duceți de unde ați venit. Noi nu v-am chemat, s-a înțeles?!

— Prostii, absurdități. Toate astea n-au nici o legătură cu Texasul sau cu Estul! țipă ea, tremurând de mânie. Sunteți laş – la fel ca şi aceşti aşa-zişi „bărbați", care vă însoțesc. Laşi, comozi şi mârşavi. Ce dovezi aveți împotriva lui? Ceea ce credeți şi ceea ce cred şi ceilalți – atâta tot. Dacă în alcătuirea aceea a dumneavoastră care se aseamănă cu un cap omenesc ar mai exista măcar o urmă de rațiune, ar trebui să vă spuneți că mărturiile sale, că afirmațiile sale, au cel puțin aceeaşi forță probatorie ca şi ale dumneavoastră. Neexistând dovezi precise, un tribunal l-ar declara nevinovat – nu-i aşa, *mr. Sheriff?* Nu, *mr.* Blaine! Haide să vă spun eu de ce o ştergeți! Să-l vânezi pe un om, da, asta e o distracție, asta vă face plăcere. Dar *dreptatea? Justiția?* Astea sunt lucruri de care n-aveți habar. Steaua asta – şi fata împinse violent cu degetul insigna de alamă de pe pieptul bărbatului – întruchipează legea, nu? Atunci de ce nu o băgați în seamă? De ce nu vă conduceți după ea? D-le Blaine, ştiți şi dumneavoastră foarte bine că n-aveți certitudinea vinovăției lui! Poate e făptaşul, poate nu e... Dar vă e teamă de opinia generală. E mai simplu să încaleci şi să pleci, fără să vezi ceva, decât să rămâi pe loc ca un bărbat care n-a uitat jurământul, care n-a uitat răspunderea ce-i revine față de stea, față de lege! Dar nu, ne închidem ochii, ne astupăm urechile, băgăm inimile în buzunare până la cot şi „Sor*ry,* am avut ghinion", dacă se constată mai târziu că am omorât un nevinovat. Şi aşa ceva se numeşte sher*iff! Aşa* ceva este *sheriff!*

— Ajunge! urlă Blaine – al cărui chip se inflamase roşu-violet şi, desprinzându-se de reazemul său, porni în întâmpinarea medicului, care

sosea alergând.

— Astupați-i gura fetei dvs. Ellsworth, n-am nici un chef să mi se arunce în față tot soiul de grosolănii neruşinate.

— Aha! În loc de o dezvinovățire, în loc de argumente, urlete! Nici nu se putea altfel, îl luă ea în râs. Din câțiva paşi, doar medicul ajunsese lângă ei.

— Taci! Vii imediat cu mine! Asta nu-i treaba noastră!

— Ba nu, tată! Poate fi foarte bine şi treaba noastră, spuse ea înflăcărată. Vor să plece, dar ştiu foarte bine că oamenii lui Sutter urmează să-l omoare pe Sycamore. E o crimă, tată! O crimă lasă, ordinară, asta e!

— Doreen – şi acum vocea lui Ellsworth se ridicase cu un semiton – lucru care se întâmplase până atunci numai de patru ori în toată viața lui – te rog să taci şi să-l laşi pe dl. Blaine să hotărască asupra datoriei sale de *sheriff,* aşa cum crede dânsul de cuviință. Vă rog să primiți scuzele noastre, domnule!

— Vă rog să nu le primiți, *mr.* Blaine! strigă ea. Dar nu mai spun nimic. Tac! Să ştiți însă că pentru crima asta veți ajunge în fața judecătorului, *sheriff* Blaine. N-aveți decât să plecați! Şi atâta timp cât voi mai rămâne în Siskadee, nu vă voi mai spune decât „ucigaşilor", oriunde v-aş întâlni…

— Doreen!

— Nu pot altfel, tată. Şi aş vrea să-mi răspunzi la o întrebare… Te rog!

Ellsworth îşi muşcă buzele, fixă un timp catarama centurii de arme a lui Blaine, apoi îşi mută încetişor privirea spre chipul fetei. N-avea cum să ştii ce se întâmplă în el. Fața lui de scoțian era inexpresivă ca o mască.

Era linişte. O linişte adâncă. Întreruptă din când în când doar de tropăitul nerăbdător cailor.

— Ai auzit ce-a spus *mr.* Blaine, tată. Dacă tu ai fi s*heriff* acum, ai putea pleca astfel?

Aceeaşi linişte părea că subliniază gravitatea momentului. Poate ceva mai accentuată, deoarece, întâmplător, caii se potoliseră.

Apoi Ellsworth clătină puțin din cap, negând; se răsuci fără să privească la nimeni, plecă să vadă de pacienții săi.

Înalt şi țeapăn, păşea cu umbletul său tipic, oarecum stângaci. Pe strada unui mare oraş ar fi arătat desigur foarte atractiv. Aici însă – în inima deşertului şi printre bărbații care îşi purtau centura de arme lăsată foarte jos – părea puțin ridicol.

Dar ideea asta nu-i veni nimănui.

Doreen se întoarse şi, abandonându-l pur şi simplu pe Blaine, se îndrepta spre casă.

Ajunsese, poate, la douăzeci de yarzi de *corral,* când auzi hârâitul neinteligibil al vocii sheriff-ului. Părea că sunetele pleacă dintr-o ladă închisă.

Între timp, Jesse stătuse în uşă şi auzise astfel tot. Când văzu că Blaine le face un semn oamenilor din *corral* şi că ei trec peste bârne, alcătuind după aceea un front larg în spatele sheriff-ului – front ce se deplasa acum către casă, omul se îndreptă spre baraca în care dormeau ortacii săi şi îi trezi. Când medicul mai avu de parcurs cincisprezece *yarzi,* oamenii ieşiră deja în curte,

unde se aşezaseră unul lângă celălalt.

Philip Ellsworth ajunse în faţa casei. Cel mai apropiat de uşă era Jesse Leeman. La doi paşi de el, medicul se opri şi se uită în ochii aceia glaciali care se transformaseră acum într-o linie orizontală.

Apoi, privirea lui părăsi chipul dur, rătăci o clipă peste ceilalţi bărbaţi care încremeniseră într-un aliniament perfect şi care măsurau acum îndârjiţi membrii poterii.

— Intraţi în casă, *doc,* spuse Jesse fără să se uite la el şi luaţi-vă şi fiica.

Medicul trecu pe lângă om, intră în casă şi ezită a clipă, dar îşi continuă apoi drumul.

Fetei i se păru că oamenii se preschimbaseră în stane de piatră. Vru să spună ceva dar îşi dădu seama că la fel de bine s-ar fi putut adresa unui cal sau unui bloc de piatră. Cu umerii căzuţi, ajunse la uşă.

— Rămâi, Doreen! auzi în urmă-i vocea încă răguşită a sheriff-ului.

Se răsuci.

La mai puţin de trei lungimi de cal, cei opt se opriră în faţa celor cinci oameni ai ranch-ului.

Înainte ca Blaine să continue, o măsură pe fată câteva clipe. Ochii îngustaţi ai sheriff-ului exprimau ceva care o înfioră pe Doreen.

— Ea a spus că mă va reclama, fiindcă vi-l abandonez pe Sycamore, vorbi el apoi, scrutându-i pe cei cinci din faţa lui. Cred că nu greşeşte prea tare, nu?

— Zău? Părea că de pe buzele lui Jesse se desprinsese o ţandără de gheaţă.

Blaine îşi trase în jos un colţ al gurii şi mormăi:

— Dar nu ştie un anume lucru – că sunt silit să plec!

În aceeaşi clipă revolverele se şi aflară în mânile oamenilor *ranch-ului.* Erau bineînţeles îndreptate împotriva membrilor poterii.

Doreen alergă către *marshall.*

— N-ai decât să rămâi, Blaine, spuse ironic Jesse.

— Opriţi-vă, domnişoară! Înapoi! strigă Jesse, dar fără ea să-i pese de asta, fata ajunse lângă omul legii, apoi zvâcni pe lângă el şi, smulgându-i pe neaşteptate revolverul din toc, i-l înfipse în spate.

— Şi eu ştiu să joc teatru! strigă ea în gura mare – dă-i drumul, *mister* Blaine! În direcţia casei! Ştii foarte bine că nu voi trage, la fel de bine cum ştii că nici unul dintre oamenii aceştia nu vor trage asupra dumitale sau asupra oamenilor care te-au însoţit. Deci, spre casă, da?

Blaine se răsuci şi se holbă crâncen la ea, aşa cum ai face-o cu un duşman periculos şi neprevăzut. Apoi, cu un gest îşi recuperă masivul Colt.

— Mulţumeşte-i lui Dumnezeu, domnişoară, că nu eşti bărbat, spuse el cu glas scăzut. Apoi se îndreptă din nou către cei cinci *cowboy.*

— Pentru ameninţarea asta vei da socoteală, Jesse Leeman! Haideţi, oameni buni, n-avem încotro. Să mergem! Apoi, cu o privire metalică, se adresă fetei: Vezi bine domnişoară că simţământul dumitale faţă de dreptate este şi al meu. Din păcate însă, aceşti oameni gândesc altfel. Dacă îmi permiţi însă, îţi dau un sfat bun, Texasul nu-i totuşi regiunea care să-ţi priască. E prea

fierbinte. Ai să constați lucrul ăsta şi la fel şi tatăl dumitale…

— Laşilor! râse ea chinuit. Laşi infecți! Aşa-i *mr. Marshall,* cum spui! Texasul nu-i de noi! Dar nu din pricina arşiței. Totul este prea josnic aici! Mult prea josnic!

Apoi se răsuci şi alergă spre casă.

Iar bărbaților din ambele tabere li se păru că sub lobii urechilor cineva le aprinsese nişte chibrituri.

Blaine fierbea, îi venea să ia drăcoaica de ciuf şi s-o scuture bine.

CAPITOLUL XII
MIC DEJUN ÎNAINTE DE EXECUŢIE

Întunericul se lăsase. Secera îngustă a lunii trimitea mănunchiuri de raze difuze, abia perceptibile.

Philip Ellsworth şedea pe o canapea în camera de zi si răsfoia o carte groasă.

Lampa de pe masă răspândea o lumină puternică.

Doreen simțea din când în când oprindu-se asupra ei privirile îngândurate ale tatălui şi, ridicându-şi capul, se uita spre el, căutând la ochii aceia îngrijorați, dar care răspundeau totuşi calmul. Nu se putea citi în ei nici reproşul, nici lauda…

Oare de ce se implica atât de mult pentru tânărul care încă mai era cufundat într-un somn de moarte?

Stătuse multă vreme la patul lui şi îl privise fix.

Ştia cumva că e nevinovat şi că lupta ca să dovedească aceasta. Şi avea încredere în el.

De ce oare nu puteau gândi şi ceilalți aşa?

Slim şedea pe un scăunel în fața căminului. Plecat mult înainte, cu coatele proptite în genunchi şi cu fața cuprinsă de reflexele roşietice ale limbilor focului, în care privea fix.

Singurul zgomot din încăpere era foşnetul filelor cărții pe care medicul o răsfoia.

Dar, Ellsworth nu citea.

Apoi Slim îşi scoase revolverul din toc. Se uită la arma ca şi cum n-ar mai fi văzut nicicând un asemenea obiect. Țăcănitul butoiaşului se auzi limpede, metalic şi foarte amenințător. Dee îşi aruncă ochii spre cowboy.

Fata şi bărbatul făcură acelaşi lucru. Privirile lor se încrucişară.

Fata constată că tipul nu arăta rău. Doar clinchetul acela o deranja.

— Slim, începu ea cu glas scăzut dar totuşi îndeajuns de tare. Omul îşi înclină puțin capul, în vreme ce sprâncenele i se ridicară puțin batjocoritor parcă. Bineînțeles că şi dumneata crezi în vinovăția lui, nu? Crezi că el a făcut-o?!

Omul confirmă cu un gest al capului, încă înainte de a spune „da”.

— Şi nu ți-a venit deloc gândul că s-ar fi putut să fie aşa cum pretinde el că s-a întâmplat?!

Slim săltă cocoşul îl apăsă apoi încât să revină în poziția inițială, după care studie interesat gloanțele care luceau mat în lăcaşele lor.

În cele din urmă se uita pe sub sprâncene la ea.

— Şi ce vă face să credeți că nu este el făptaşul?

— Prea limpede nu ştiu nici eu de ce. Cred asta. Nu a spus prea multe, dar atât cât a fost, părea convingător, Sibley fusese somat de *mr.* Sutter. Voia să-l aresteze, fiindcă individul luase parte la jefuirea băncii. Dar banditul n-a vrut să renunțe la bani, ba a vrut să se şi sustragă marshall-ului. Din pricina asta a lovit. Dar din păcate a făcut-o excesiv de tare. La trei zile după asta Sutter şi-a revenit – mai degrabă putem spune că delirul provocat de febră l-a smuls din aşternut – şi a tras asupra lui Sycamore. L-a lovit în umăr. Şi a făcut-o cu arma tânărului.

— Eu ştiu?... Spuneți, mr. Ellsworth, ca medic socotiți că e cu putință ca Harald să-şi fi revenit? Adică, aşa bolnav cum este şi pradă unui acces pricinuit de fierbințeală, putea să tragă în individul ăsta.

Ellsworth îşi ridică ochii.

— O întrebare foarte grea, Slim. E posibil să fi avut un acces, dar cred că n-a fost singurul. Şi asta explică şi de ce s-a ruinat fizic atât de repede.

— Brian mi-a spus că mâine s-ar putea să-l operați. Ce urmări credeți că va avea aceasta? La ce vă aşteptați?

— Ca să fiu cinstit... doar la faptul, că şi-ar putea reveni pentru un răstimp oarecare şi va putea să relateze întâmplările aşa cum s-au petrecut.

— Doar din pricina asta îl operați?

— Da!

Slim îşi muşcă buzele.

— Deci o faceți... pentru... pentru individul ăsta?

Medicul dădu afirmativ din cap.

— Când îi cunoşti pe oameni în chip nemijlocit – aşa cum o facem noi, medicii – poți deosebi mai lesne adevărul de minciună. Mi s-a părut foarte convingător ceea ce a spus. Şi mai ales, *cum* a spus-o, felul în care a vorbit.

— Nu pot să-l cred.

— Fiindcă eşti pornit împotriva lui, fiindcă eşti părtinitor, Slim, spuse Dee, iute. *Mister S*utter a însemnat pentru dumneata şi pentru ceilalți de aici mai mult decât oricare altă persoană. Sunteți furioşi, sunteți zguduiți şi vreți să-l răzbunați. Legea talionului: „Ochi pentru ochi...” înțeleg asta, Slim. Dar trebuie să ştim să rămânem şi *fair*[9]. Nu poți lua viața cuiva, doar conducându-te după aparențe. Şi din pricina asta trebuie să i se dea o şansă. Oare dorința de răzbunare e atât de puternică, încât trebuie neapărat să existe o victimă, indiferent care ar fi aceea?

---

[9] *Fair* – Cinstit, nepărtinitor.

— Cred că aşa este, Dee.

— Ascultă-mă, Slim! Nu ştiu împrejurările în care l-ai cunoscut pe mr. Sutter, dar…

— … m-a scos de sub o căruță, în plină preerie. Acum nouă ani. Nişte indieni hopi îmi uciseseră părinții.

— Îl venerezi?

— Ca pe tatăl meu, Dee.

— Bun. Ce crezi că ar fi făcut în locul vostru, într-un asemenea caz?

Slim îşi ridică surprins capul şi privirea lui pur şi simplu păru că o soarbe. Apoi îşi îndreptă iar atenția asupra vârfului cizmelor sale. Se ocupă cu asta timp îndelungat. În cele din urmă se ridică.

— Vom auzi ce are de spus, rosti el încet.

— Dumneata da, Slim – dar ceilalți n-o vor face.

— Toți *cowboy ranch-ului* vor fi de față, *miss*[10] Dee.

De astă dată, vocea lui era puternică şi hotărâtă. Mai rămase în fața căminului, uitându-se pierdut la jocul flăcărilor.

După o vreme se răsuci şi, fără a-i mai privi pe cei din încăpere, trecu alături, unde zăcea Sutter.

În dimineața următoare, Doreen văzu cum cei cinci se îndreptară spre lac, după câtva timp îi văzu şi revenind, de astă dată îmbăiați.

Avu un simțământ ciudat când Jesse Leeman, în afară de salutul respectuos, îi mai adresă şi un zâmbet puțin crispat.

Şi ceilalți se comportară mai politicos decât ar fi fost de aşteptat în condițiile date.

După ce stătură câtva timp la căpătâiul bolnavului, *cowboyii* se prezentară la micul dejun.

— Bună dimineața, îl salută Jesse pe medic. Acesta şedea în camera de zi şi mânca. Am înțeles că veți opera?

— *Yes*[11]*? M*-am hotărât s-o fac.

— Asta înseamnă deci că are o şansă, nu?

Ellsworth îşi aruncă ochii spre Slim, dar figura acestuia era absolut impenetrabilă.

Înseamnă că nu le-a spus nimic despre motiv, gândi el.

— Am puține speranțe. Îl măsură pe Jesse care îşi apropiase un scăunel şi se aşezase, în cazul unor astfel de răni grave, nu poți fi niciodată sigur sută la sută. Dee, adu de mâncare pentru toată lumea.

— O clipă doar, trebuie să mă îngrijesc mai întâi de Sycamore. Tocmai acum s-a trezit.

Fata mai întârzie un moment, pentru a-şi da seama dacă vreunul dintre ei avea ceva de obiectat. Oamenii continuară însă să şadă la masă fără a comenta în vreun fel. Doar Jesse o privi pieziş.

---

[10] *Miss* – Domnişoară.

[11] *Yes* – Da.

Încruntat, constată că Doreen aşează câte ceva de mâncare pe o tăviță cu care se îndreptă spre camera de alături; tocmai atunci Sycamore se ivi pe prag. Avea pe el cămaşa de schimb a lui Ellsworth şi arăta destul de dărâmat.

Odată cu apariția lui, tensiunea puse stăpânire pe cei de față. Aveai senzația că arcul unui mecanism e prea încordat şi că poate ceda în orice moment.

Ochii cenuşii-albaştri ai tânărului păreau acum mult mai mici decât de obicei şi aveau un luciu nefiresc. Se uită pătrunzător la fiecare în parte.

— Puneți-i şi lui haleala aici, spuse Jesse cu un calm forțat cu care încerca să-şi ascundă tulburarea. Aşează-te! Era mai degrabă o somație şi cuvintele răsunară ca o împuşcătură.

Sycamore o privi cu coada ochiului pe fată. Pe chipul ei se putea citi teama şi surpriza. Apoi, cu paşi târşiți, tânărul înconjură masa şi oamenii – a căror spinare era atât de țeapănă, de parcă le vârâse cineva pe sub cămăşi câte o scândură de călcat rufe.

Medicul cufundă în ceaşca sa cea de-a cincea linguriță de zahăr, astfel că lichidul dădu pe dinafară, iar pe tăblia mesei se adună o băltoacă mică, aburindă.

Rănitul se aşează pe scăunelul pe care – cu o mutră de călău – i-l împinsese Jesse.

Nimeni nu vorbea, toți îl scrutau pe Sycamore.

Dee făcu un mare efort pentru a se smulge tensiunii care ajunsese insuportabilă. Rând pe rând, aşează pe masă paharul, farfuriile şi două căni, mai adăugă apoi o pâine rotundă, unt, brânză, magiun şi şuncă prăjită. Apoi aduse o tigaie în care sfârâiau ouă ochiuri şi o puse pe un suport mititel cu trei picioare.

Sycamore trimise pe sub sprâncene o privire lungă spre Jesse care-şi făcea de lucru, jucându-se cu pumnalul pe masă. După ce se aşează şi fata, Jesse fu primul care-şi puse în farfurie două ochiuri. O făcu fără plăcere. Tot aşa procedară şi ceilalți. Apetitul nu-şi putea face loc, câtă vreme furia îi sugruma.

După ce cowboyii terminară, Jesse împinse trepiedul spre rănit.

— Ia! se auzi un şuierat căznit venind de pe buzele sale muşcate.

Sycamore luă porția de două ochiuri pe parcă nicicând nu i s-ar fi oferit atât de politicos ceva, încărcă zdravăn farfuria cu şuncă, apoi îşi mai unse şi două felii de pâine cu unt.

— Ceaiul! mormăi Jesse, arătând spre cană.

Nici unul din cei cinci nu mai mânca, toți şedeau țepeni ca nişte momâi de ceară.

După ce tânărul îşi umplu paharul, începu să mănânce. Pofta cu care o făcea acționa asupra *cowboy-lor* ca nişte palme. Jesse se roşi ca racul. Lui Dee îi veni să-şi deşarte farfuria în mutra tânărului. Brian şi Shad strânseră din pumni.

Acum începu şi Ellsworth să mănânce. Dee înghiți iar în sec şi nu se mai

simțea în stare să mişte un deget. Neîntrerupt, ochii îi alergau peste mutrele crispate ale celor cinci bărbați, care şedeau la masă ca tot atâtea încărcături de dinamită.

— Acesta e Jesse Leeman, Sycamore, spuse după câtva timp răguşit medicul, dându-şi seama că rănitul nici nu-i cunoscuse pe *cowboy*. Apoi îi prezentă şi pe ceilalți.

Odată cu fiecare nume, Sycamore îl scruta pe bărbatul respectiv. Simți că un talaz de ură se revarsă asupra lui. Doar când îşi încrucişa privirea cu cea din ochii căprui ai lui Slim, mai stărui o clipă asupra chipului serios, ars de soare, pe care nu puteai citi nimic.

— Unde-i potera? întrebă el calm.

Jesse îşi răsuci puțin capul.

— Am trimis-o de aici. Pentru ce mai trebuie făcut, suntem oricum de ajuns.

— Tu eşti şeful cowboy-lor?

— Da. Te numeşti Sycamore, parcă? De fapt, care-l numele tău adevărat? Nu de alta, dar trebuie să ştii că vrem să punem la căpătâiul ucigaşului rancher-ului nostru o cruce pe care să fie trecut numele adevărat, nu vreo poreclă.

Sycamore îl fixă pe Ellsworth.

— Cum îi merge lui Sutter?

— Prost. Astăzi îl operez.

— Se poate nădăjdui cumva că-şi va mai recăpăta cunoştința?

— Nu ştiu. Poate că da, poate că nu.

— Şi-atunci, de ce-l operați? îşi repezi Jesse capul înainte.

— Fiindcă o şansă, oricât ar fi ea de mică, nu trebuie neglijată.

Asta se părea că-l mulțumise pe om, fiindcă se răsuci din nou spre Sycamore, care continua să înfulece.

— Deci, cum îți spune?

— Sycamore, Jesse. Ceea ce înseamnă „Indian-Alb” în limba celor care m-au crescut. Iar *indian-traderii* care ne vizitau mi-au zis, din diferite pricini şi „Flying Arrow”[12]. Cam atâta despre asta, deocamdată.

— Bine. Jesse scoase o foaie de hârtie umplută cu un scris mărunt, o despături şi, după ce o privi ironic printre gene pe Doreen îşi aruncă ochii spre Ellsworth, pentru ca, în cele din urmă, să-l fixeze pe rănit.

— Totul se va desfăşura astfel, încât să semene cât mai mult cu felul cum are loc la oraş judecata şi execuția făptaşului, spuse el cu un ton care trăda cât era de pornit. Vă dați deci seama, m*iss* Dee, că nu suntem nişte sălbatici, ci oameni civilizați.

— Poate îmi spuneți acum şi ce aveți de gând, vorbi ea cu glas scăzut.

— *Formăm un juriu* şi *pronunțăm o sentință* – parcă aşa se spune, nu?

---

[12] *Flying Arrow* – „Săgeată-care-zboară”.

— N-aveți voie să procedați aşa, n-aveți dreptul să faceți asta, se revoltă ea, aruncând o privire înflăcărată spre Sycamore. Conştiincios, acesta tocmai ştergea cu miez de pâine untura de pe farfurie.

— Aşa o fi, dar vrem şi putem s-o facem, spuse omul răspicat. Deci, mr. Ellsworth, luați parte?

— Cum sună acuzația?

— Omucidere. Jesse îşi țintui privirea asupra chipului surpat al rănitului.

— Cine este cel ucis? După câte cunosc, în asemenea cazuri există şi un mort.

Jesse trecu peste asta.

— Aici avem raportul *marshall-ului* Howard Blaine. Dacă vreți să-l citiți dvs., mr. Ellsworth, eu nu pot... hm. Scrisul lui Blaine nu prea se poate desluşi. Îi întinse actul peste masă.

Medicul luă raportul şi-l citi cu o voce egidă, fără a-şi desprinde deloc privirea de pe el.

Cu fiecare cuvânt rostit, mânia cow*boy-lor* creştea. Chiar şi Slim strânse din pumni. Fața i se întunecase, deşi îi bătea inima până la gât.

Doar Sycamore îşi bău ceaiul, mai umplu încă o dată paharul, adăugă zahăr cât crezu că e necesar şi, cu un sânge rece vădit provocator, începu să amestece cu linguriță.

Va urma...

Matthieu Durand
Frédéric Zumbiehl

TEAM Rafale

Nº 4

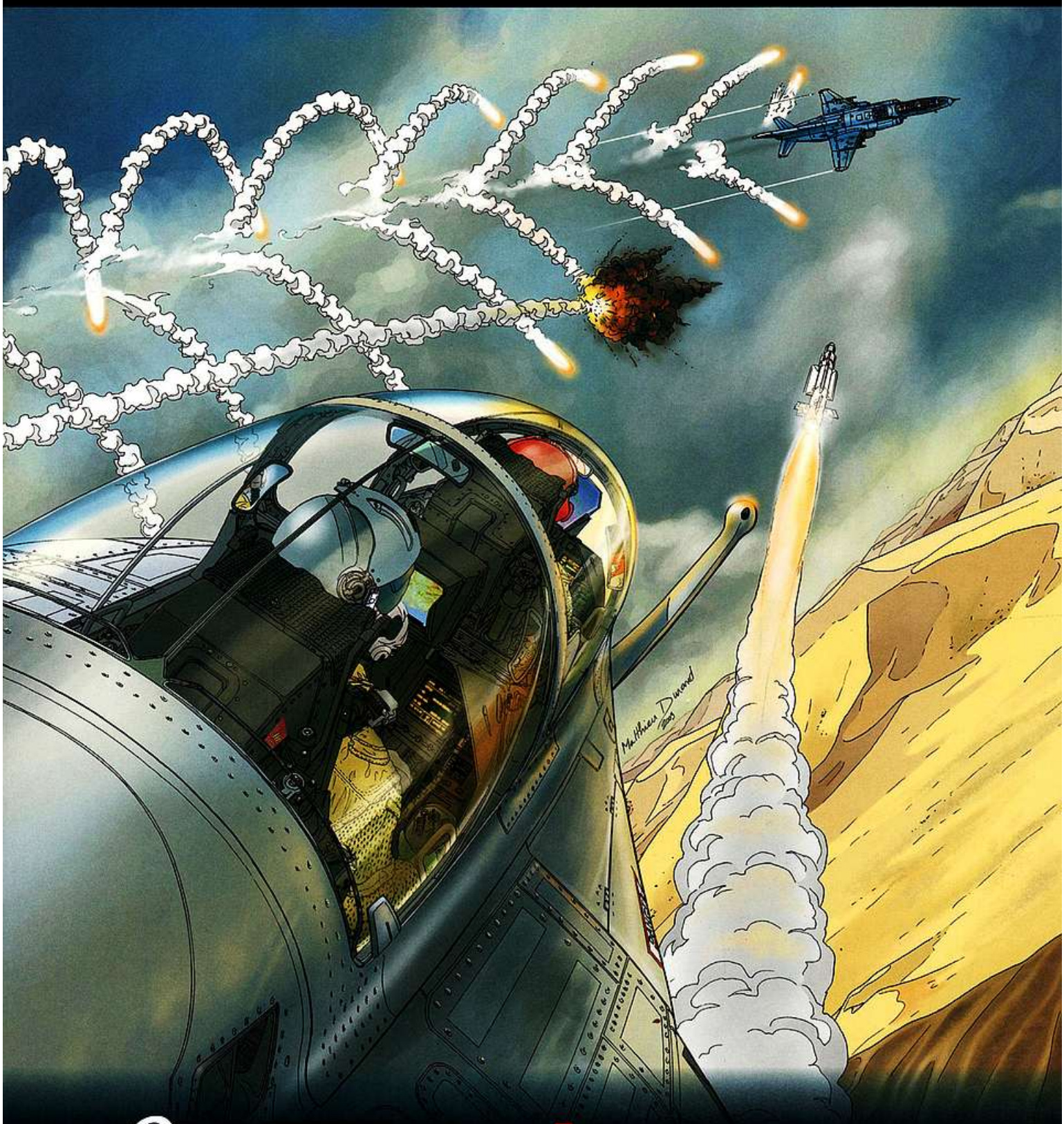

STALKING IN AFGHANISTAN

ZÉPHYR BD

TEAM RAFALE

ESTE O SERIE DE AVENTURI MILITARE CONTEMPORANE. EROII SUNT CĂPITANII TOM NOLANE ŞI JESSICA NATE, PILOŢI DE VÂNĂTOARE. CA INSPIRAŢIE PENTRU MISIUNILE LOR PERICULOASE SUNT PILOŢII REALI DIN ESCADRILA 1/7 PROVENCE. SUBIECTELE REFLECTĂ PROBLEMELE VREMURILOR NOASTRE: SPIONAJ INDUSTRIAL, RĂZBOI ECONOMIC, INTERVENŢII ÎN FORŢĂ, TERORISM...

KANDAHAR... TOM NOLANE, JESSICA NATE ŞI PRIETENII LOR DIN ESCADRILA 1/7 PROVENCE AU CĂZUT ÎN CAPCANĂ. NU E NICI O ÎNDOIALĂ CĂ VOR SCĂPA, DAR CU CE PREŢ? ŞI CE ESTE MISTERIOASA UNITATE DE COMMANDO 801 CARE OPEREAZĂ ÎN APROPIEREA FRONTIEREI AFGANE? AU CEI ŞASE SOLDAŢI GPC MISIUNEA DE A SUPRAVEGHEA SATELITUL PRĂBUŞIT PENTRU A PREVENI DISPARIŢIA SA? CÂT DESPRE PROCESORUL QUANTUM, ACUM ESTE CLAR FAPTUL CĂ TALIBANII AU RECUPERAT TEHNOLOGIA CARE VALOREAZĂ AUR. EI HOTĂRĂSC SĂ-L VÂNDĂ LUI ANATOLI GURCHEV, LIDERUL MONDIAL AL TRAFICANŢILOR DE ARME. DATĂ FIIND IMPORTANŢA FINANCIARĂ A TRANZACŢIEI, EL DECIDE LUARE DE MĂSURI EXTREME PENTRU A SCOATE PROCESORUL DIN AFGANISTAN.
TOM, JESSICA ŞI CAMARAZII LOR DIN 1/7 PORNIŢI PE URMELE RAPIDULUI ŞI VICLEANULUI INAMIC SE VOR CONFRUNTA LA VITEZE DE 1,6 MACH DEASUPRA MUNŢILOR AFGANI PÂNĂ LA MARGINEA DEŞERTULUI IRANIAN...

VP MAGAZIN
Traducerea:
UNCRIS

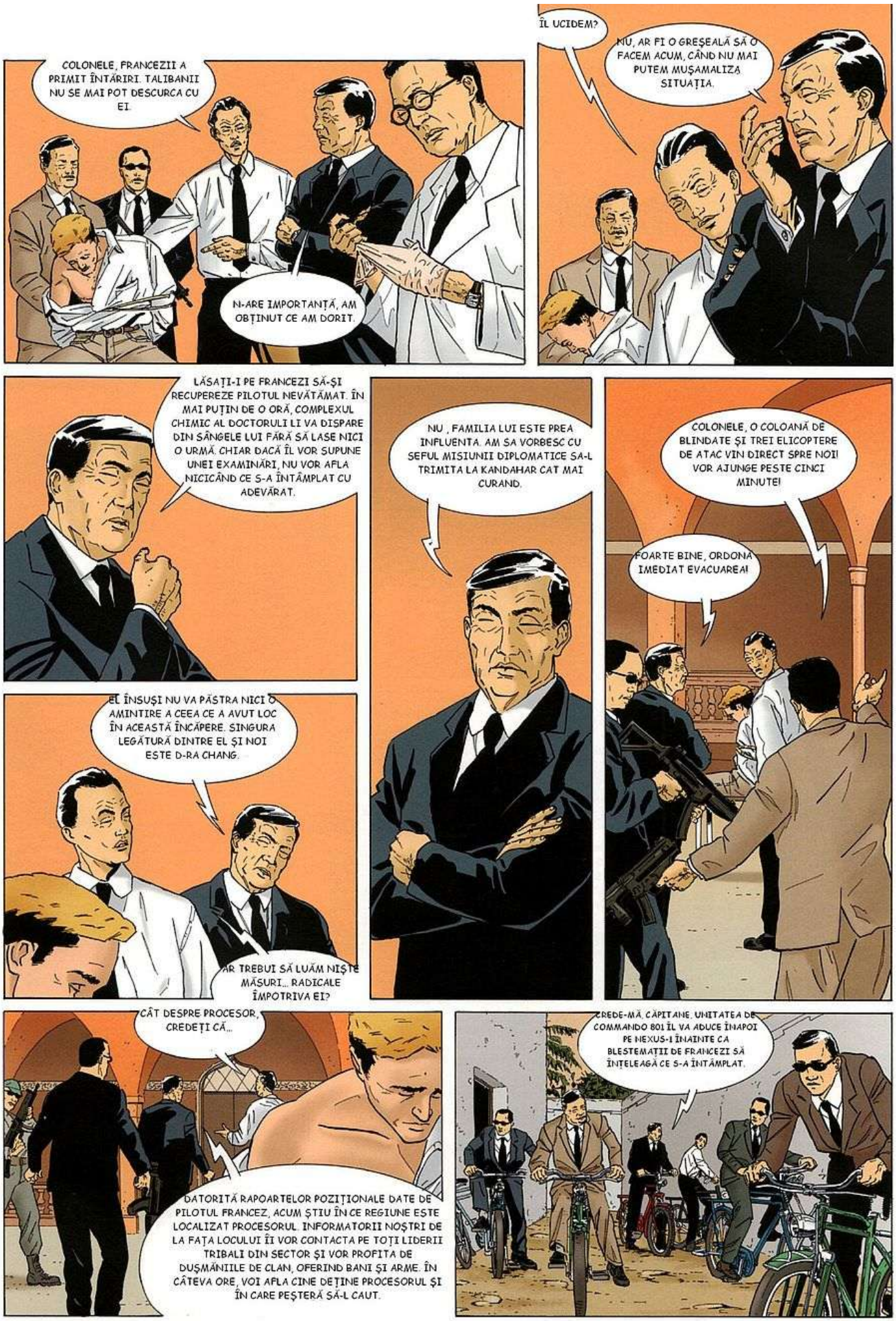
COLONELE, FRANCEZII A PRIMIT ÎNTĂRIRI. TALIBANII NU SE MAI POT DESCURCA CU EI.
N-ARE IMPORTANȚĂ, AM OBȚINUT CE AM DORIT.
ÎL UCIDEM?
NU, AR FI O GREȘEALĂ SĂ O FACEM ACUM, CÂND NU MAI PUTEM MUȘAMALIZA SITUAȚIA.
LĂSAȚI-I PE FRANCEZI SĂ-ȘI RECUPEREZE PILOTUL NEVĂTĂMAT. ÎN MAI PUȚIN DE O ORĂ, COMPLEXUL CHIMIC AL DOCTORULUI LI VA DISPARE DIN SÂNGELE LUI FĂRĂ SĂ LASE NICI O URMĂ. CHIAR DACĂ ÎL VOR SUPUNE UNEI EXAMINĂRI, NU VOR AFLA NICICÂND CE S-A ÎNTÂMPLAT CU ADEVĂRAT.
NU , FAMILIA LUI ESTE PREA INFLUENTA. AM SA VORBESC CU SEFUL MISIUNII DIPLOMATICE SA-L TRIMITA LA KANDAHAR CAT MAI CURAND.
COLONELE, O COLOANĂ DE BLINDATE ȘI TREI ELICOPTERE DE ATAC VIN DIRECT SPRE NOI! VOR AJUNGE PESTE CINCI MINUTE!
FOARTE BINE, ORDONĂ IMEDIAT EVACUAREA!
EL ÎNSUȘI NU VA PĂSTRA NICI O AMINTIRE A CEEA CE A AVUT LOC ÎN ACEASTĂ ÎNCĂPERE. SINGURA LEGĂTURĂ DINTRE EL ȘI NOI ESTE D-RA CHANG.
AR TREBUI SĂ LUĂM NIȘTE MĂSURI... RADICALE ÎMPOTRIVA EI?
CÂT DESPRE PROCESOR, CREDEȚI CĂ...
DATORITĂ RAPOARTELOR POZIȚIONALE DATE DE PILOTUL FRANCEZ, ACUM ȘTIU ÎN CE REGIUNE ESTE LOCALIZAT PROCESORUL. INFORMATORII NOȘTRI DE LA FAȚA LOCULUI ÎI VOR CONTACTA PE TOȚI LIDERII TRIBALI DIN SECTOR ȘI VOR PROFITA DE DUȘMĂNIILE DE CLAN, OFERIND BANI ȘI ARME. ÎN CÂTEVA ORE, VOI AFLA CINE DEȚINE PROCESORUL ȘI ÎN CARE PEȘTERĂ SĂ-L CAUT.
CREDE-MĂ, CĂPITANE, UNITATEA DE COMMANDO BOI ÎL VA ADUCE ÎNAPOI PE NEXUS-I ÎNAINTE CA BLESTEMAȚII DE FRANCEZI SĂ ÎNȚELEAGĂ CE S-A ÎNTÂMPLAT.

ATENȚIE!
TAK
TAC
Fiiiooouuuuuuu
BRAAAAAAAAA
ACESTA E MERCEDESUL
COUGAR RESCO CĂTRE TOȚI, LOCUINȚA RĂPITORILOR ESTE LOCALIZATĂ, ÎNCEPE ASALTUL HELICOPURTAT.
AICI CORSAIR, CONFIRMAT. NOI VOM CURĂȚA ZONA.
DOUGOUDOUGOUDOUG
TOYOTA

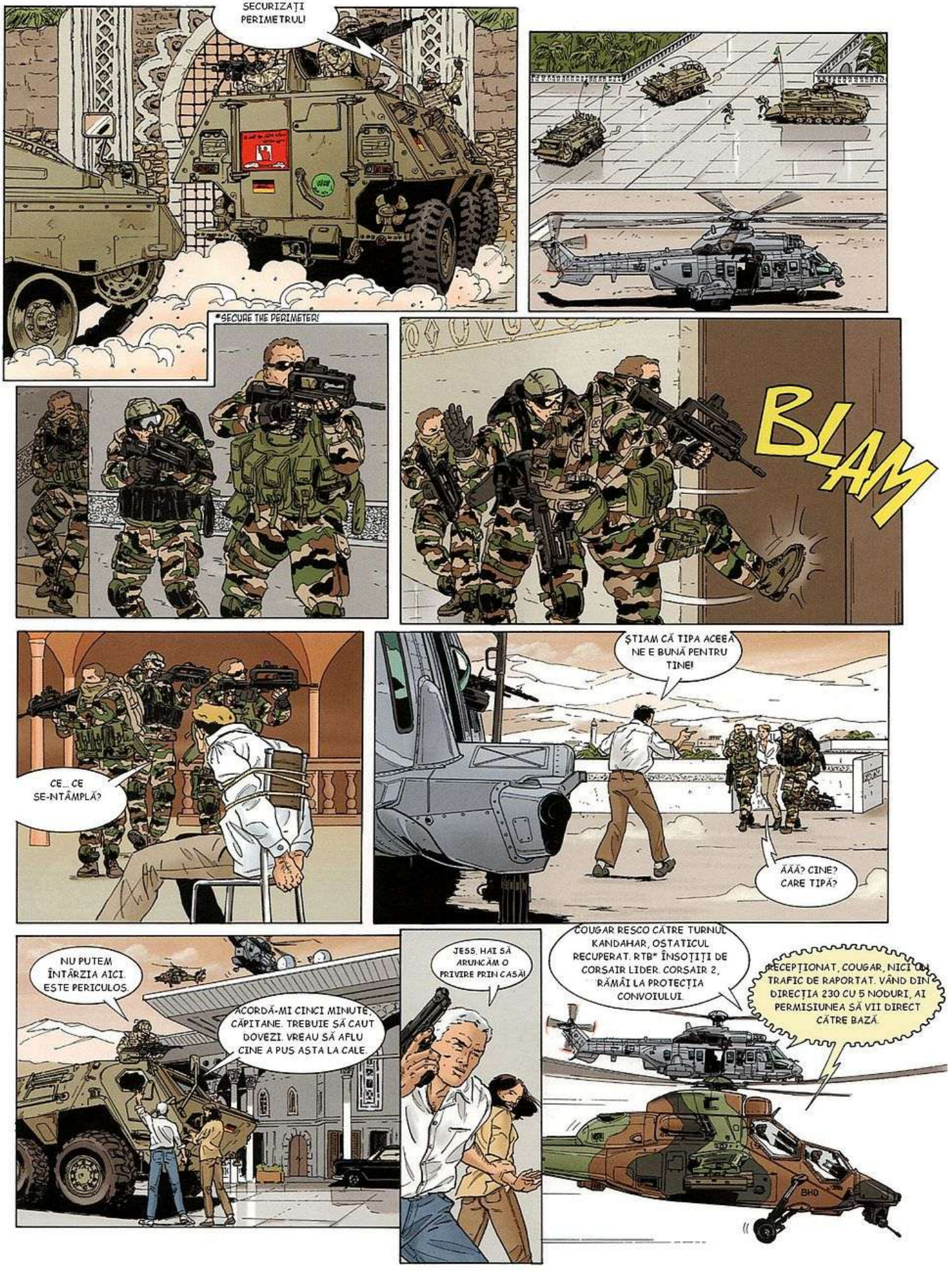
SECURIZAȚI PERIMETRUL!
*SECURE THE PERIMETER!
BLAM
CE... CE SE-NTÂMPLĂ?
ȘTIAM CĂ TIPA ACEEA NE E BUNĂ PENTRU TINE!
ĂĂĂ? CINE? CARE TIPĂ?
NU PUTEM ÎNTÂRZIA AICI. ESTE PERICULOS.
ACORDĂ-MI CINCI MINUTE, CĂPITANE. TREBUIE SĂ CAUT DOVEZI. VREAU SĂ AFLU CINE A PUS ASTA LA CALE.
JESS, HAI SĂ ARUNCĂM O PRIVIRE PRIN CASĂ.
COUGAR RESCO CĂTRE TURNUL KANDAHAR, OSTATICUL RECUPERAT. RTB* ÎNSOȚIȚI DE CORSAIR LIDER. CORSAIR 2, RĂMÂI LA PROTECȚIA CONVOIULUI.
RECEPȚIONAT, COUGAR, NICI UN TRAFIC DE RAPORTAT. VÂND DIN DIRECȚIA 230 CU 5 NODURI, AI PERMISIUNEA SĂ VII DIRECT CĂTRE BAZĂ.

LANȚUL MONTAN HINDU KUSH. ÎN ZORI...

CĂPITANE, CONFORM COORDONATELOR INIȚIALE DATE DE COLONELUL MING, OBIECTIVUL AR TREBUI SĂ SE AFLE ÎN ACEASTĂ VALE.

RAPORTEAZĂ-I CĂ NE AFLĂM PE POZIȚIE ȘI AȘTEPTĂM COORDONATELE PRECISE PENTRU A DECLANȘA ASALTUL.

EI, EI... NU SUNTEM SINGURII INTERESAȚI DE PROCESOR...

UNITATE DE RECUNOAȘTERE, ȘASE OAMENI, ARMAMENT UȘOR. CE ORDONAȚI?

COLONELUL MING A FOST FOARTE CLAR: NU TREBUIE SĂ EXISTE MARTORI AI INFILTRĂRII NOASTRE.

ÎI ELIMINĂM DISCRET.

ÎN ACEST TIMP, ÎN BAZA KANDAHAR...

EU ȘI CU JESS NU AM GĂSIT NIMIC ÎN CASA RĂPITORILOR. TICĂLOȘII N-AU LĂSAT NICI CEA MAI MICĂ URMĂ!

PROFESIONIȘTI CARE NU DORESC SĂ FIE LOCALIZAȚI. PROBABIL DIN VREUN SERVICIU SECRET AL UNEI PUTERI STRĂINE.

ERAU ASIATICI, AȘ SPUNE CHINEZI. POATE CĂ PUTEM...

CE SĂ FACEM? SĂ RECLAMĂM LA AMBASADA LOR? FĂRĂ NICI O DOVADĂ? ȘI SUNTEM SIGURI CU PRIVIRE LA NAȚIONALITATEA LOR? SUNTEM SIGURI CĂ N-AU FOST COREENI SAU VIETNAMEZI SAU CHIAR JAPONEZI?

AU TRAS ASUPRA TA. ȚI-AU RĂPIT UN PRIETEN. ÎNȚELEG CĂ ASTA TE ÎNFURIE, DAR INTRĂ ÎN REGULILE JOCULUI. AICI NU ESTE FRANȚA, ESTE AFGANISTANUL! V-AȚI LUAT PILOTUL ÎNAPOI, VIU, ACEASTA ESTE PRINCIPALUL. CUM SE SIMTE?

FOARTE BINE, DOAR CĂ NU-ȘI AMINTEȘTE NIMIC DIN CE S-A ÎNTÂMPLAT DUPĂ PLECAREA DE LA BARUL HOTELULUI.

ESTE EVIDENT CĂ A FOST DROGAT, CU ROHYPNOL SAU CU UN DROC PSIHOTROPIC ASEMĂNĂTOR.

DROGUL VIOLULUI?

CU SIGURANȚĂ. O MIZERIE „MINUNATĂ" CARE TE TERMINĂ ÎN 20 MINUTE FĂRĂ SĂ LASE NICI O URMĂ ÎN MEMORIE, DESPRE CE S-A ÎNTÂMPLAT ÎN URMĂTOARELE 12 ORE.

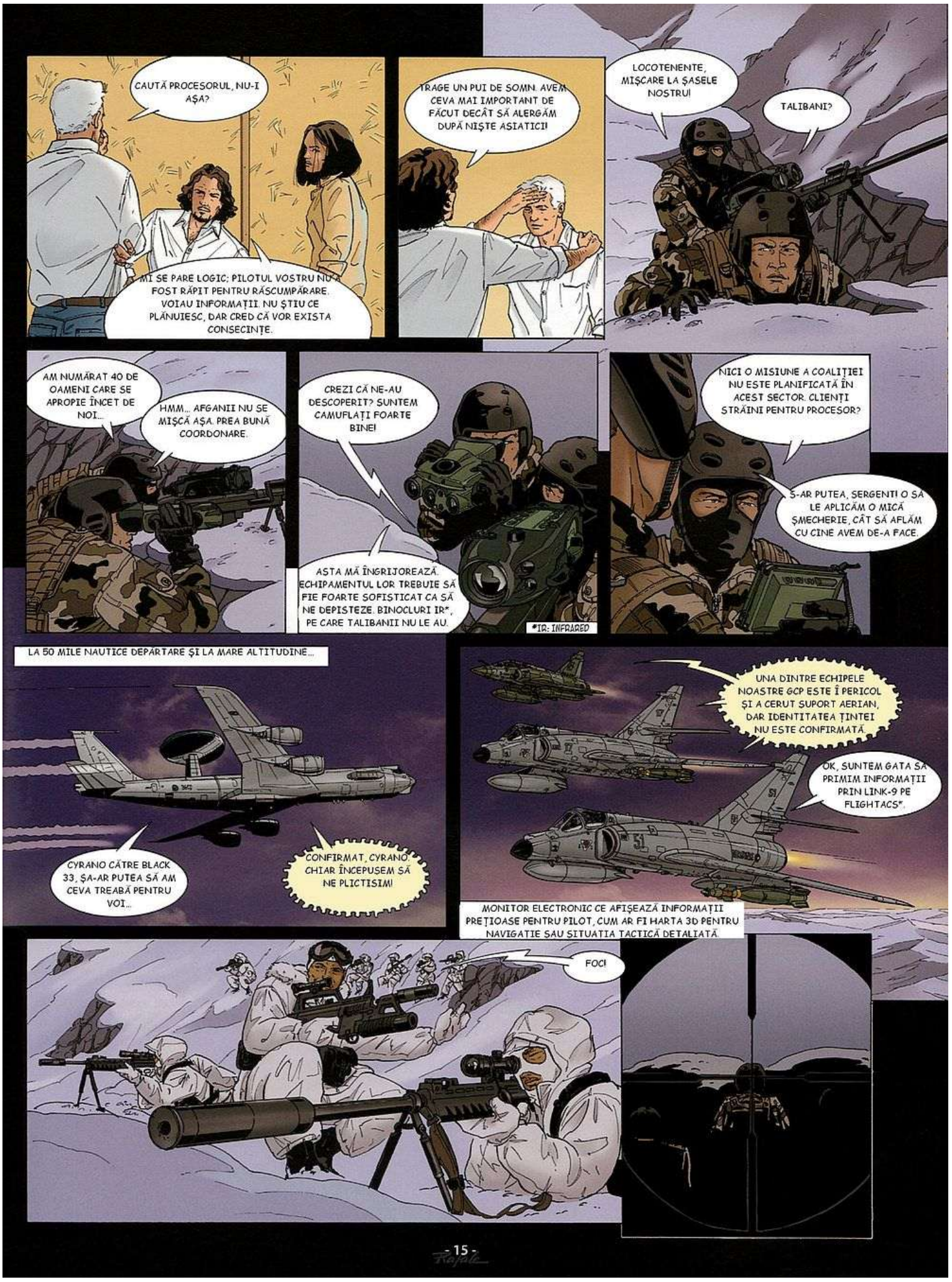
CAUTĂ PROCESORUL, NU-I AŞA?
MI SE PARE LOGIC; PILOTUL VOSTRU NU A FOST RĂPIT PENTRU RĂSCUMPĂRARE. VOIAU INFORMAŢII. NU ŞTIU CE PLĂNUIESC, DAR CRED CĂ VOR EXISTA CONSECINŢE.
TRAGE UN PUI DE SOMN. AVEM CEVA MAI IMPORTANT DE FĂCUT DECÂT SĂ ALERGĂM DUPĂ NIŞTE ASIATICI!
LOCOTENENTE, MIŞCARE LA ŞASELE NOSTRU!
TALIBANI?
AM NUMĂRAT 40 DE OAMENI CARE SE APROPIE ÎNCET DE NOI...
HMM... AFGANII NU SE MIŞCĂ AŞA. PREA BUNĂ COORDONARE.
CREZI CĂ NE-AU DESCOPERIT? SUNTEM CAMUFLAŢI FOARTE BINE!
ASTA MĂ ÎNGRIJOREAZĂ. ECHIPAMENTUL LOR TREBUIE SĂ FIE FOARTE SOFISTICAT CA SĂ NE DEPISTEZE. BINOCLURI IR*, PE CARE TALIBANII NU LE AU.
*IR: INFRARED
NICI O MISIUNE A COALIŢIEI NU ESTE PLANIFICATĂ ÎN ACEST SECTOR. CLIENŢI STRĂINI PENTRU PROCESOR?
S-AR PUTEA, SERGENTI O SĂ LE APLICĂM O MICĂ ŞMECHERIE, CÂT SĂ AFLĂM CU CINE AVEM DE-A FACE.
LA 50 MILE NAUTICE DEPĂRTARE ŞI LA MARE ALTITUDINE...
CYRANO CĂTRE BLACK 33, ŞA-AR PUTEA SĂ AM CEVA TREABĂ PENTRU VOI...
CONFIRMAT, CYRANO. CHIAR ÎNCEPUSEM SĂ NE PLICTISIM!
UNA DINTRE ECHIPELE NOASTRE GCP ESTE ÎN PERICOL ŞI A CERUT SUPORT AERIAN, DAR IDENTITATEA ŢINTEI NU ESTE CONFIRMATĂ.
OK, SUNTEM GATA SĂ PRIMIM INFORMAŢII PRIN LINK-9 PE FLIGHTACS*.
MONITOR ELECTRONIC CE AFIŞEAZĂ INFORMAŢII PREŢIOASE PENTRU PILOT, CUM AR FI HARTA 3D PENTRU NAVIGAŢIE SAU SITUAŢIA TACTICĂ DETALIATĂ.
FOC!

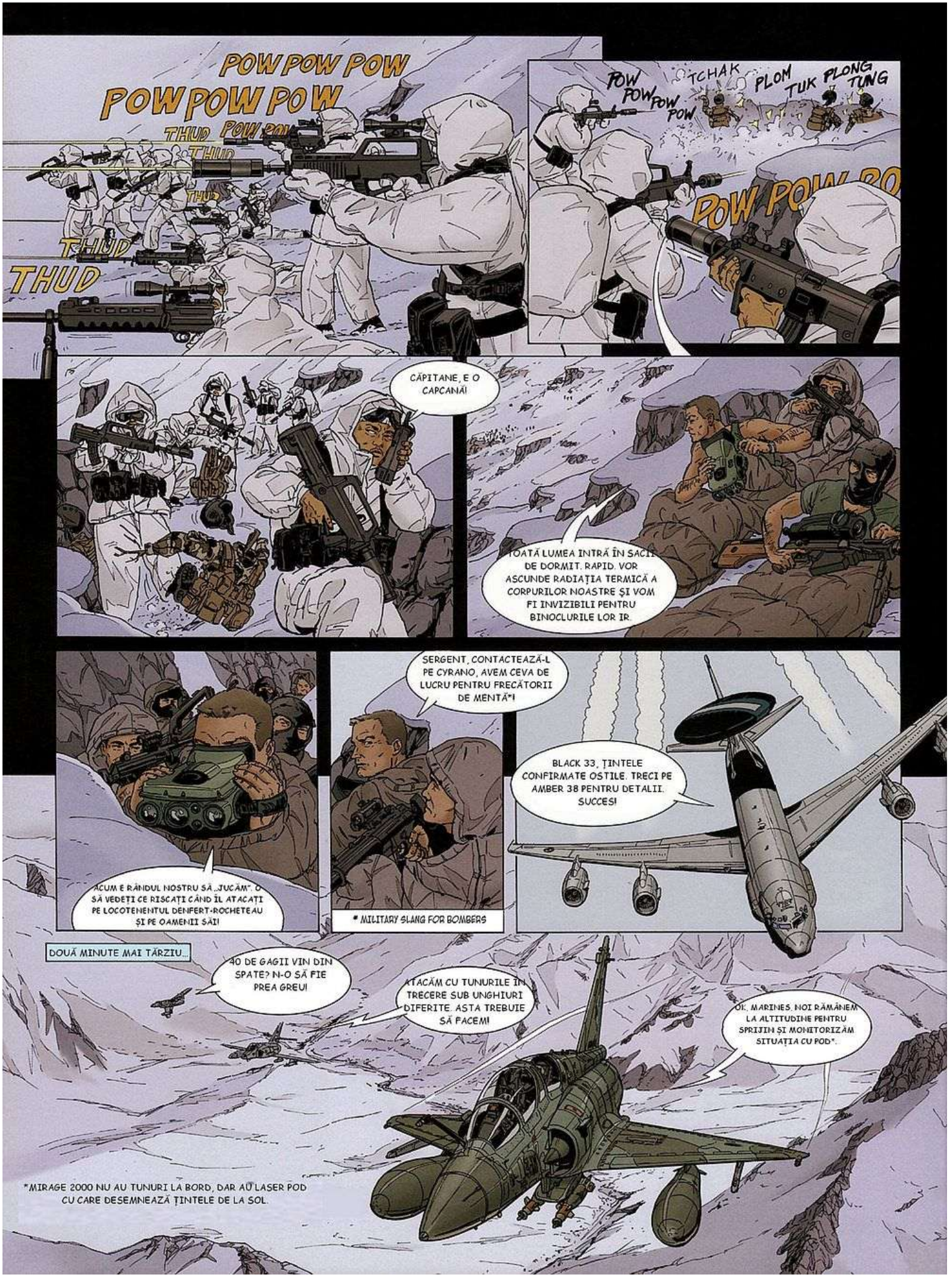
POW POW POW
POW POW POW
THUD
THUD
THUD
THUD
POW POW POW
TCHAK
PLOM
TUK PLONG TUNG
CĂPITANE, E O CAPCANĂ!
TOATĂ LUMEA INTRĂ ÎN SACII DE DORMIT. RAPID. VOR ASCUNDE RADIAȚIA TERMICĂ A CORPURILOR NOASTRE ȘI VOM FI INVIZIBILI PENTRU BINOCLURILE LOR IR.
ACUM E RÂNDUL NOSTRU SĂ „JUCĂM". O SĂ VEDEȚI CE RISCAȚI CÂND ÎL ATACAȚI PE LOCOTENENTUL DENFERT-ROCHETEAU ȘI PE OAMENII SĂI!
SERGENT, CONTACTEAZĂ-L PE CYRANO, AVEM CEVA DE LUCRU PENTRU FRECĂTORII DE MENTĂ*!
* MILITARY SLANG FOR BOMBERS
BLACK 33, ȚINTELE CONFIRMATE OSTILE. TRECI PE AMBER 38 PENTRU DETALII. SUCCES!
DOUĂ MINUTE MAI TÂRZIU...
40 DE GAGII VIN DIN SPATE? N-O SĂ FIE PREA GREU!
ATACĂM CU TUNURILE ÎN TRECERE SUB UNGHIURI DIFERITE. ASTA TREBUIE SĂ FACEM!
OK, MARINES, NOI RĂMÂNEM LA ALTITUDINE PENTRU SPRIJIN ȘI MONITORIZĂM SITUAȚIA CU POD*.
*MIRAGE 2000 NU AU TUNURI LA BORD, DAR AU LASER POD CU CARE DESEMNEAZĂ ȚINTELE DE LA SOL.

ACOLO, LA ORA 11!
ATAC!
LA VEDERE!
BRRROWWW
?!?
BRRAAAA
BRRAAA
RADE-L PE GĂOZARI
CA ŞI FĂCUT, BOSS!
BANG
FĂ O TRECERE!
VINEEE!

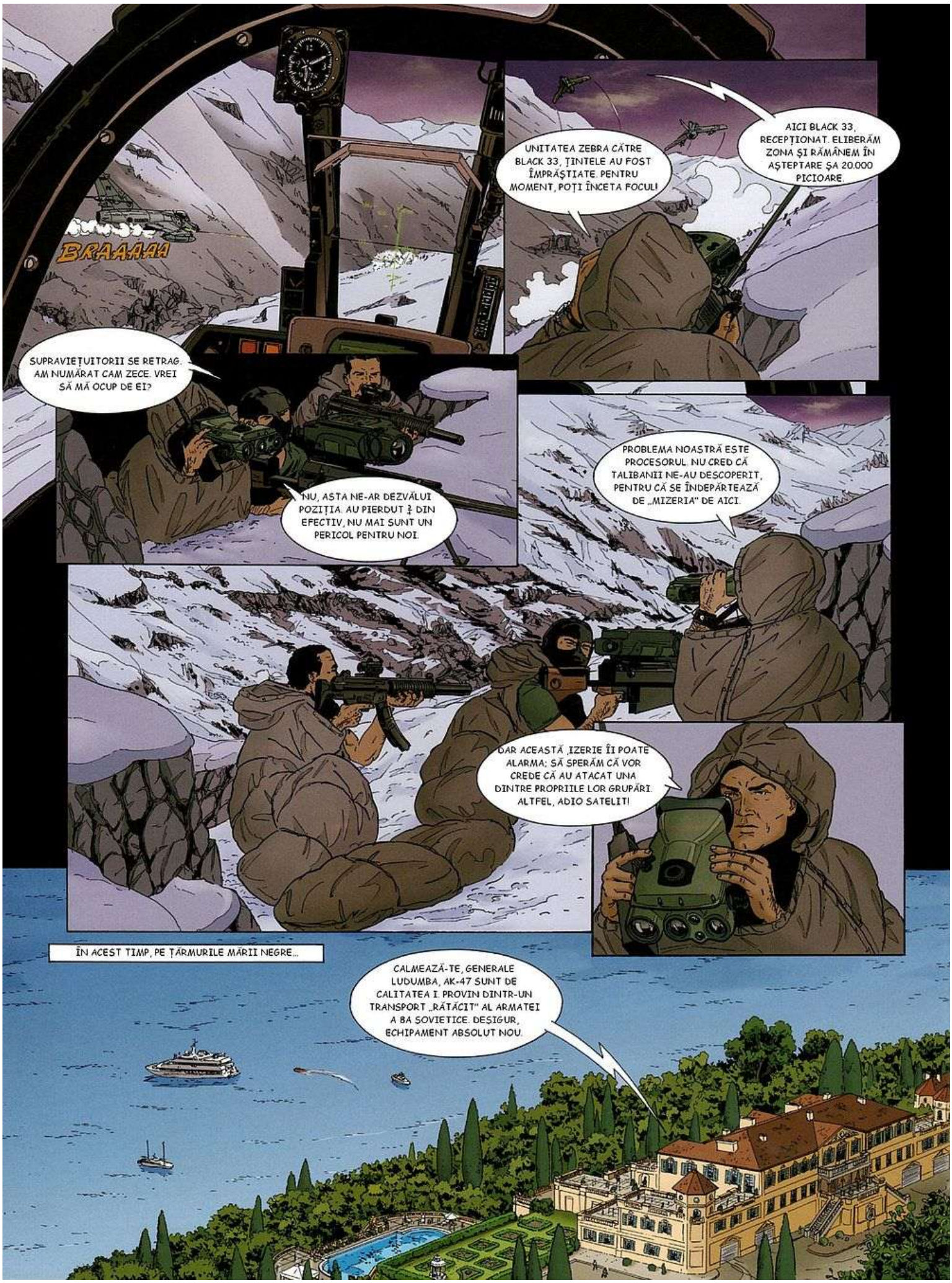
BRAAAAA
UNITATEA ZEBRA CĂTRE BLACK 33, ȚINTELE AU FOST ÎMPRĂȘTIATE. PENTRU MOMENT, POȚI ÎNCETA FOCUL!
AICI BLACK 33, RECEPȚIONAT. ELIBERĂM ZONA ȘI RĂMÂNEM ÎN AȘTEPTARE ȘA 20.000 PICIOARE.
SUPRAVIEȚUITORII SE RETRAG. AM NUMĂRAT CAM ZECE. VREI SĂ MĂ OCUP DE EI?
NU, ASTA NE-AR DEZVĂLUI POZIȚIA. AU PIERDUT ⅔ DIN EFECTIV, NU MAI SUNT UN PERICOL PENTRU NOI.
PROBLEMA NOASTRĂ ESTE PROCESORUL. NU CRED CĂ TALIBANII NE-AU DESCOPERIT, PENTRU CĂ SE ÎNDEPĂRTEAZĂ DE „MIZERIA" DE AICI.
DAR ACEASTĂ „IZERIE ÎI POATE ALARMA; SĂ SPERĂM CĂ VOR CREDE CĂ AU ATACAT UNA DINTRE PROPRIILE LOR GRUPĂRI. ALTFEL, ADIO SATELIT!
ÎN ACEST TIMP, PE ȚĂRMURILE MĂRII NEGRE...
CALMEAZĂ-TE, GENERALE LUDUMBA, AK-47 SUNT DE CALITATEA I. PROVIN DINTR-UN TRANSPORT „RĂTĂCIT" AL ARMATEI A 8A SOVIETICE. DESIGUR, ECHIPAMENT ABSOLUT NOU.

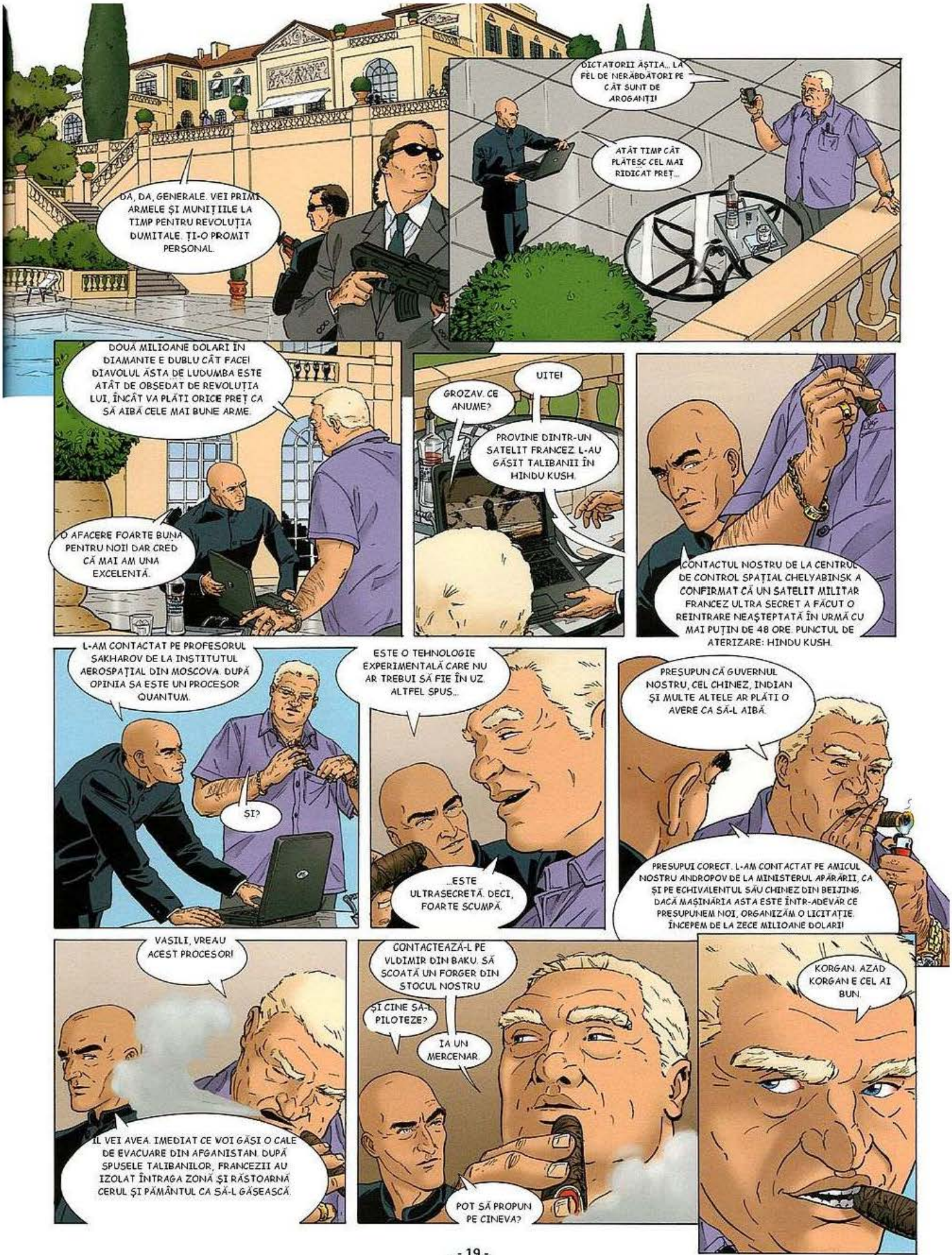
DA, DA, GENERALE. VEI PRIMI ARMELE ŞI MUNIŢIILE LA TIMP PENTRU REVOLUŢIA DUMITALE. ŢI-O PROMIT PERSONAL.
DICTATORII ĂŞTIA... LA FEL DE NERĂBDĂTORI PE CÂT SUNT DE ARoganţi!
ATÂT TIMP CÂT PLĂTESC CEL MAI RIDICAT PREŢ...
DOUĂ MILIOANE DOLARI ÎN DIAMANTE E DUBLU CÂT FACE! DIAVOLUL ĂSTA DE LUDUMBA ESTE ATÂT DE OBSEDAT DE REVOLUŢIA LUI, ÎNCÂT VA PLĂTI ORICE PREŢ CA SĂ AIBĂ CELE MAI BUNE ARME.
O AFACERE FOARTE BUNĂ PENTRU NOI! DAR CRED CĂ MAI AM UNA EXCELENTĂ.
GROZAV. CE ANUME?
UITE!
PROVINE DINTR-UN SATELIT FRANCEZ L-AU GĂSIT TALIBANII ÎN HINDU KUSH.
CONTACTUL NOSTRU DE LA CENTRUL DE CONTROL SPAŢIAL CHELYABINSK A CONFIRMAT CĂ UN SATELIT MILITAR FRANCEZ ULTRA SECRET A FĂCUT O REINTRARE NEAŞTEPTATĂ ÎN URMĂ CU MAI PUŢIN DE 48 ORE. PUNCTUL DE ATERIZARE: HINDU KUSH.
L-AM CONTACTAT PE PROFESORUL SAKHAROV DE LA INSTITUTUL AEROSPAŢIAL DIN MOSCOVA. DUPĂ OPINIA SA ESTE UN PROCESOR QUANTUM.
ŞI?
ESTE O TEHNOLOGIE EXPERIMENTALĂ CARE NU AR TREBUI SĂ FIE ÎN UZ. ALTFEL SPUS...
...ESTE ULTRASECRETĂ. DECI, FOARTE SCUMPĂ.
PRESUPUN CĂ GUVERNUL NOSTRU, CEL CHINEZ, INDIAN ŞI MULTE ALTELE AR PLĂTI O AVERE CA SĂ-L AIBĂ.
PRESUPUI CORECT. L-AM CONTACTAT PE AMICUL NOSTRU ANDROPOV DE LA MINISTERUL APĂRĂRII, CA ŞI PE ECHIVALENTUL SĂU CHINEZ DIN BEIJING. DACĂ MAŞINĂRIA ASTA ESTE ÎNTR-ADEVĂR CE PRESUPUNEM NOI, ORGANIZĂM O LICITAŢIE. ÎNCEPEM DE LA ZECE MILIOANE DOLARI!
VASILI, VREAU ACEST PROCESOR!
IL VEI AVEA. IMEDIAT CE VOI GĂSI O CALE DE EVACUARE DIN AFGANISTAN. DUPĂ SPUSELE TALIBANILOR, FRANCEZII AU IZOLAT ÎNTREAGA ZONĂ ŞI RĂSTOARNĂ CERUL ŞI PĂMÂNTUL CA SĂ-L GĂSEASCĂ.
CONTACTEAZĂ-L PE VLDIMIR DIN BAKU. SĂ SCOATĂ UN FORGER DIN STOCUL NOSTRU
ŞI CINE SĂ-L PILOTEZE?
IA UN MERCENAR.
POT SĂ PROPUN PE CINEVA?
KORGAN. AZAD KORGAN E CEL AI BUN.

Va Urma

CITIŢI !

GAZETA SF

Revistă electronică de artă şi literatură speculativă

http://fanzin.clubsf.ro

În librării, ultimul roman poliţist al lui Sergiu Someşan intitulat “JUSTIŢIARUL”.

Vi se pare cunoscuta imaginea ?

Citiţi, că nici nu ştiţi ce pierdeţi !

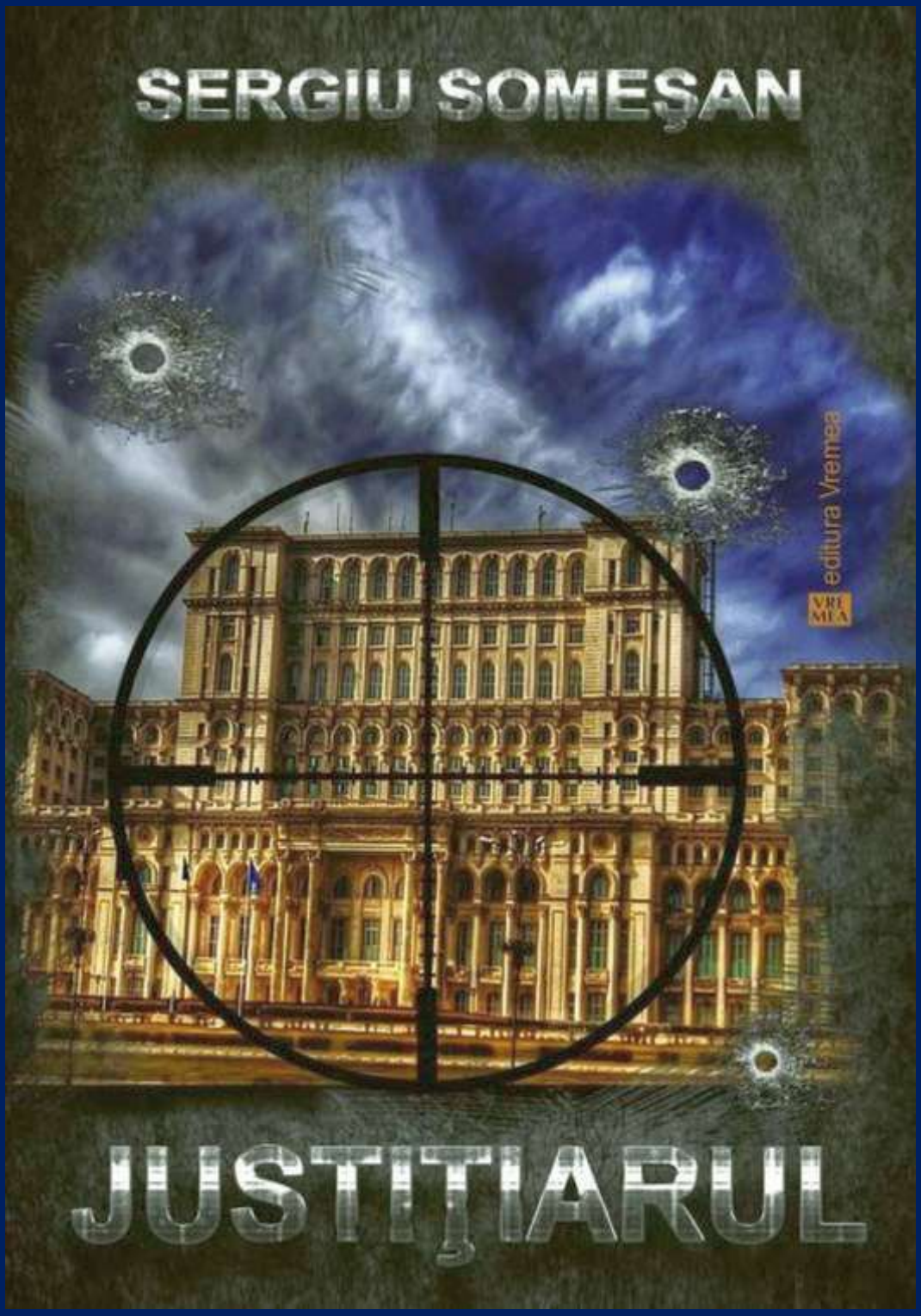

Nic Dobre - Căldura ghețarilor

„Cartea lui Nic Dobre vorbește, printre multe altele, despre o anume chemare a instinctelor omenești, despre dorul de casă (dacă această sintagmă nu s-a prăbușit deja în desuetudine, sub presiunea implacabilă a unui alt ”ghețar” – globalizarea), despre eternul balans între nerăbdarea marilor explorări și revenirea perpetuă la insula de baștină.”

--- Dănuț Ungureanu ---

EXIT –Povestiri de dincolo

Opt autori explorează pragurile lumii de dincolo, într-o călătorie captivantă, uneori sumbră, alteori amuzantă, alteori plina de tristeţe şi însingurare.

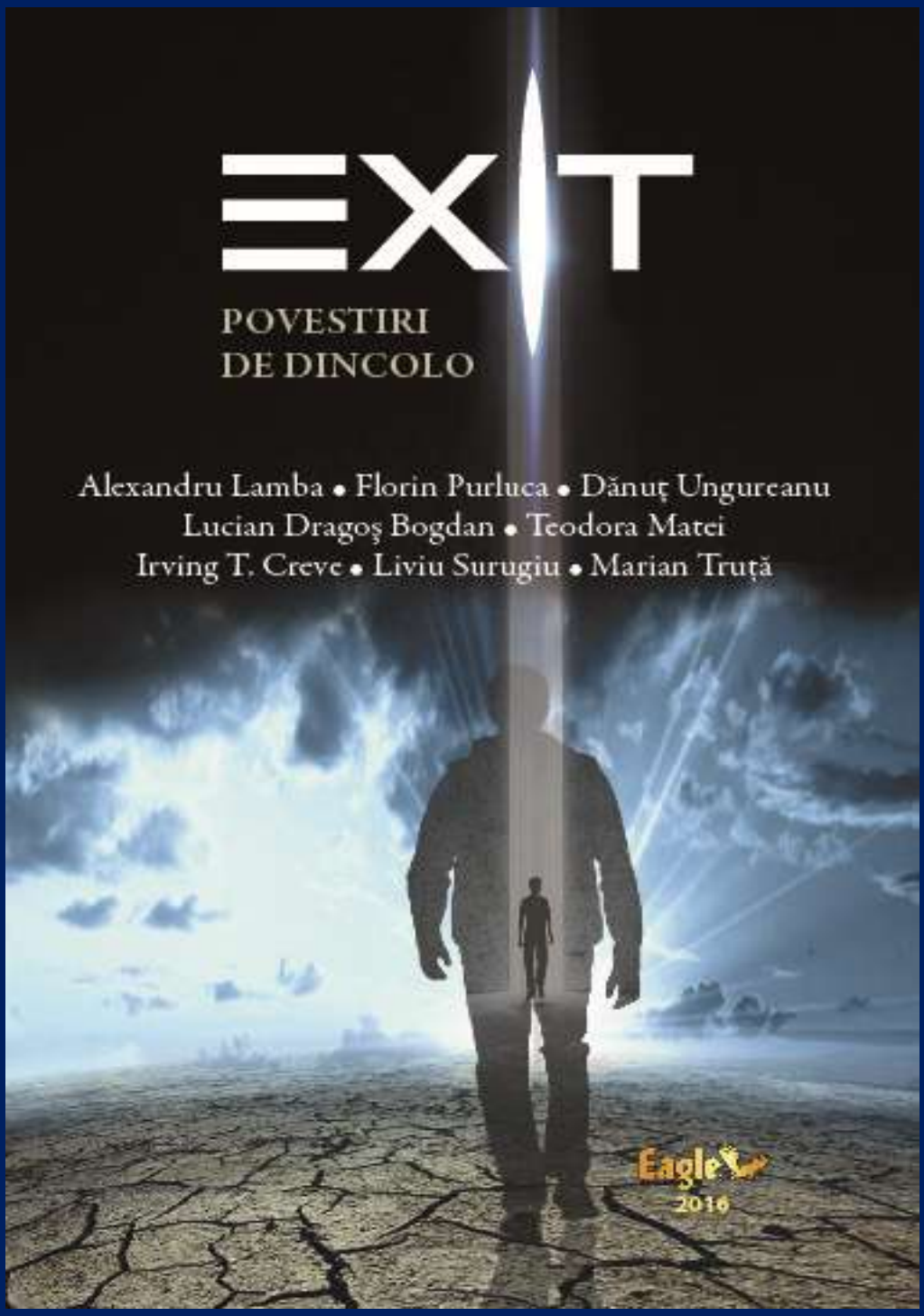

Alexandru Lamba – Sub steaua infrarosie